

АЛЬМАНАХ

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-19

Косів
«Лисаний Камінь»
2017

ВВК 84.4 УКР6-5

Б 76

«Джерельні дзвони-19» – черговий випуск літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони», в якому подано вірші, оповідання, пісні творчої інтелігенції Прикарпаття, зокрема Коломийщини і Косівщини.

Книжка видана за кошти співавторів і розрахована на широке коло читачів, а саме: вчителів, школярів, студентів та працівників культури.

- © Марія Боєчко, упорядкування, 2017
- © Оксана Григорчак, обкладинка, 2017
- © Богдан Книжко, ілюстрації, 2017
- © Богдан Гриньовський, музична редакція, 2017

ПЕРЕДМОВА

Батьківщина... Вона, як рідна мати, в кожній людині є тільки одна. І її, як рідну матір, ніхто не обирає сам – вона просто є, одна-єдина на все життя, не зважаючи на те, куди воно нас кине.

Ми всі дуже любимо своїх матерів і стараємося все зробити, щоб не засмучувати їх своїми вчинками, щоб рідні матусі були щасливими і пишалися нами, своїми дітьми.

А чи любимо ми так Батьківщину, як любимо своїх дорогих неньок? Чи все робимо для того, щоб наша рідна Україна зміцнювалася як розвинена рівноправна Європейська держава? Адже держава – це її народ, частинкою якого є кожен із нас. Немає народу – немає держави.

Для нас Батьківщина – незалежна Україна – починається з рідного дому, села, краю, з дорогих нашому серцю батьків, друзів, чорнобривців під вікном, вузьенької стежинки, яка губиться в пахучих травах лугів, вишневих садочків чи струнких красунь-смерічок...

Для більшості авторів «Джерельних дзвонів» маленькою Батьківщиною є Прикарпаття – один з найкращих мальовничих куточків України, який славиться не тільки своєю казковою природою, цікавими історичними пам'ятками, туристичними

місцями, але й працьовитими, доброзичливими і надзвичайно талановитими людьми, які є найбільшим багатством чарівного гуцульського краю.

Особливої уваги заслуговує творча інтелігенція Прикарпаття, частково представлена у літературно-музичному альманасі «Джерельні дзвони», який виходить у світ від 2001 року за добровільні кошти його авторів та редакційно-видавничої групи.

Отож, шановний читачу, щасливої тобі подорожі по сторінках 19 випуску «Джерельних дзвонів», які є яскравим прикладом любові до Батьківщини – рідної України – прикарпатських митців літературного слова.

ПРИКАРПАТТЯ

Моє рідне Прикарпаття,
Гуцульська перлино,
Твоя доля писанкова –
Доля України.

Твої люди, милий краю,
Українці щирі,
Пісню й працю поважають,
Хочуть жити в мирі.

Материнську рідну мову
Повсюди шанують,
За Вкраїну барвінкову
На Сході воюють.

Прадідівські заповіді
Серцем пам'ятають,
Свою віру, традиції
Досі зберігають.

Прикарпаття наше знають
По усьому світу,
Бо ніде так не лунають
Дримби і трембіти.

А смерічки й водоспади,
Полонини і ліси
Вмить у себе закохають,
Спробуй кращі десь знайти!

Легендарний край казковий –
Тут чудес чимало.
Приїжджайте, друзі, в гості,
Просимо ласкаво!

Марія Боєчко

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

ГАННА БОДНАР

Народилася 01.03.1963 р. в селі Липове Тисменицького району. Вихователь Отинійського дошкільного навчального закладу «Веселка». Проживає в смт. Отинія Коломийського району.

КРІЗЬ КАЛЕЙДОСКОП

* * *

В літа на долоні квіточки червоні,
Сонечко сміється в крапельках роси,
Дуб, як дід столітній, мружить сиві скроні,
Хор пташиний ллється на всі голоси.

В літа на долоні хвилі річки сонні
Мліють на світанку в затінку верби.
Заховався метелик в айстри на долоні
І нечутно кличе: дожени, знайди.

В літа на долоні синочки і доні,
Ластовинням вмиті щічки і носи,
І стрибає зайчик сонячний з долоні
В усмішки в полоні літньої краси.

* * *

Ви бачили, як плачуть зорі,
Як сльози падають в пільму?
Тепер, я знаю, схоже горе
На ніч безвиході німу...
Монахи люблять танцювати,
І святотатства в тім нема...
Дай радості душі пізнати,
Щоб неба прагнула вона...
Калейдоскоп чисієсь долі:
Як танці з тінню, зорепад...
А поряд ми собі поволі
Немов живемо, чи не так?..

МАРІЯ БОЄЧКО

Народилася 15.05.1953 р. в селі Мишин Коломийського району. Вчителька-пенсіонерка. Проживає в селі Ковалівка Коломийського району.

Автор проекту та головний редактор альманаху «Джерельні дзвони».

Лауреат премії ім. Марійки Підгірянки обласного Товариства «Просвіта» та літературної премії ім. Леся Гринюка, володарка титулу «Українська Мадонна».

ГОЛОС ЛЮБОВІ

Слова, що лягли на папері –
Біль і крик моєї душі,
Це голос Любові моєї
До всього, що є на землі.

Це голос Любові до Бога –
Він несе нас усіх на руках,
Нелегка до Нього дорога –
Не губім свої душі в гріхах.

Його Милосердя безмежне,
Хоч не всі живемо в добрі,
Своє вміймо стримати его,
Щоб мир зберегти на землі.

Бо миру й добра треба людям,
Та гріхи даються взнаки.
Любов'ю у свята і будні
Умиймось від них на віки.

ЗУПИНИСЯ, ВОРОЖЕ КЛЯТИЙ

Щоднини вмирають солдати –
Не з власної волі – від куль...
Як ворога переконати,
Що людина не є якийсь нуль.

Людина – це цінність найвища,
Яку Бог на Землі сотворив,
Це мудрість, Любов найсвітліша,
Хто ж вбивців таких наплодив?!

Зло із добром по світу ідуть,
Як дві суперечності вічні.
Правильний вибір – ось в чому суть!
Бути чесним, а чи цинічним...

І світ поділився надвоє:
Хтось любить, а хтось убиває.
У Божих руках наша доля –
На всіх нас розплата чекає.

Щоднини вмирають солдати –
Сини України, цвіт її.
Зупинися, вороже клятий!
Твій злочин не простять матері!

06.07.2016 р.

НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ

За вікном нічна хурделиця
Розвіялась на повну силу,
Це на зиму вона сердиться,
Що снігу мало натрусила.
Всю ніч зганяла сірі хмари,
Мов пір'ям, снігом начиняла,
Ще й залітала в усі шпари,
Колючим холодом проймала.
А в хаті тепло, все, як треба:
Свята вечеря, дух родинний...
Й хоча повсюди хмари в небі,
Зате воно без залпів, мирне!
Ця ніч перед Різдвом в Карпатах
Така весела і святкова:

В колядках вся і у вертепах –
Вітає край Різдво Христове!

04.01.2017 р.

ЖІНКА-УКРАЇНКА

Жінка, вся зіткана з емоцій...
Хто ця німфа? Мабуть, неземна!
Що є святішим з її пропорцій?
Звабливе тіло? Ніжна душа?
Все у цій жінці світле й красиве:
Й тіло богемне – шати душі,
Й дух благородний, чистий і сильний,
Мовби вона не витвір Землі.
Ця жінка – Вкраїнка, Берегиня,
Воїн, невтомна Трудівниця,
В родині вона – Мати, Богиня,
Сімейного тепла Захисниця.
Жінка-загадка, кохана жінка,
Яка від любові тільки цвіте,
Не лиш в трояндах її стежина,
Якою по життю вона йде...
А вона йде, незламна і вперта,
Все зносить її тендітне плече,
По суті своїй щира й відверта,
Світу любов для спасіння несе.

17.02.2017 р.

СЕРЦЕ ЖІНКИ

Серце жінки, що кохає,
Птахом рветься із грудей,
Свою ніжність розсипає
На усіх кругом людей.

Очі світяться любов'ю,
Вуста маками цвітуть,
Слова піснею-рікою
Із душі її пливуть...

Хай ніколи не всихають
Маки ніжності в полях,
Солов'ї нехай співають
Для закоханих в садах.

Кулі в дулах хай застрягнуть,
Війни зникнуть на землі,
Щоб не гинули кохані,
Сліз не лили матері.

Серце жінки, що кохає,
Птахом рветься із душі
І Всевишнього благає
Про любов на всій землі.

21.02.2017 р.

МОВА СЕРЦЯ

Кожне слово мені серце диктує,
Може хтось його прочитає
І в душі своїй занотує:
Кращої мови у світі немає.
Любіть рідну мову і Україну,
Батька й неньку любіть над усе,
Бо кожний, хто любить родину,
Турботу і радість всім людям несе.
Тоді і страждати не буде ніхто,
Й роса щастя землю омие,
Переможуть любов і добро,
Всевишній обійми свої розкриє.
Кожне слово я із серця виношу,
Щоб любов розсіяти всюди.
Я уклінно благаю всіх, прошу:
Живімо у мирі і злагоді, люди!

01.04.2017 р.

НАБОЛІЛЕ

Щоднини новини невітінні
Летять в кожну хату, родину,
Війна і теракти зловтішно
В хомут затягли Україну.
Вмивається кров'ю Вітчизна,
Синів своїх губить найкращих,
Лише для народу ця тризна
Найболючіша є і найважча.
Все на своїх плечах він несе:
Корупцію, втрати і бідність...
Ціна на життя невинно росте.
Де ж твоя, владо, совість і гідність?!
Ви, олігархи та мільйонери,
Поможіть всім нужденним і дітям,
Бо все, що з народу ви здерли,
Не потрібно вам на тім світі.
Там розпитають вас про добро,
Яке на землі ви чинили,
Чи не робили нікому ви зло,
Чи завжди по правді ви жили.
Що скажете на Божім суді?
Як оціните своє життя?
Пізно каятись буде тоді –
Добром на землі чиніть каяття!

ГАЛИНА БРИТВАК

Народилася 27.01. 1953 р.
у місті Коломиї. Вчитель почат-
кових класів, російської мови й
літератури та світової
літератури. Пенсіонерка.

Проживає в селі
Замулинці Коломийського
району.

МОЄ ПРИКАРПАТТЯ

Край прекрасний, край чудовий – рідне Прикарпаття.
У моїй душі палає любові багаття,
Як побачу сині гори, ліси, полонини –
Незабутні красвиди неньки-України.
Нехай моє Прикарпаття – маленька частинка,
Та з гордістю пишаюся, що я українка.
Хоч були в моєму краї важкі лихоліття
І народу довелося не одне століття

За Вкраїну боротися, терпіти, страждати
І синів її найкращих кидали за ґрати,
Та нікому не вдалося зламати героїв,
Вбити віру в своє щастя й прагнення до волі.
Не вдалося залякати мій народ співучий,
Бо підспівують в Карпатах і ліси дрімучі,
Коли пісня українська ллється над горами
Переливами мелодій з щирими словами.

ОДА ЖІНЦІ

Жінкам співали оди всі поети
В хвилини відчаю, чи радості, чи злету,
Не шкодували слів, безмежно прославляли,
А жінка хоче, щоб її кохали.
Щоб ці слова не розходились з ділом,
Щоб берегли її і деколи жаліли,
Щоб казку створювали у житті постійно
І, щоб про те, що вигідно й надійно
Не думалося, бо воно оманне
І ні для кого казкою не стане.
Тож пам'ятати мають всі мужчини –
Немає в світі жодної людини,
Котра не вірила ніколи в казку,
Тож не скупіться на любов і ласку.

СВОЄ ОБЛИЧЧЯ

У всіх по-різному складаються події
І так важливо не втратити надії,
Спокійно відпустити втрачене й минуле,
Адже не просто якась сила розвернула,
У інший напрямок раптово спрямувала?
Комусь комфорту, може, було мало,
А хтось приймав небесну манну, як данину,
І забував відрахувати десятину.
Простіше, звісно, виставити нову тезу,
Але осмислити усе достойно і тверезо
Не кожен може і не кожен хоче
Та ще й відмовитися з радістю й охоче
Від того, що пливе у руки, розливаючись за край.
Проте, повірте, це іще не рай.
Там простору немає для душі,
Нема любові, а досягнення чужі.
Надія там на когось, не на себе.
Вона зникає, а тоді вже треба
Своє людське обличчя показати
І зрозуміти, що немає винуватих.
А далі що? Надіятись на кого?
Адже не було почуття живого,
Любові справжньої до себе і до світу –
Страх керував і диктував, як жити.

УЧАСТЬ У ЖИТТІ

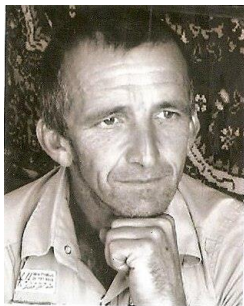
На всі питання рішень так багато,
Тільки навчитись треба час не марнувати.
Надіятись, сподіватись, звісно, можна,
Але хвилина часто цінна кожна,
Бо лиш вчасне рішення приносить результати
І перш за все себе слід запитати,
Якою в даній справі буде власна участь,
Чи впевненість достатня і рішучість.
Продумати конкретно всі можливості та кроки,
Бо в кожного в житті свої уроки.
Важкими робить їх лише наша уява,
Що будуть труднощі, що це даремна справа
І що без цього обійтися краще –
Отак формуються байдужі і ледащі,
Котрі чекають манни, що впаде із неба
І хтось повинен дати все, що треба.
Чи це батьки, кохані, чи держава –
Вони вважають, що не їхня справа
Свій мозок травмувати зайвими думками.
Хай хтось займається великими ділами.
Вони ж вважають: «Моя хата скраю!
Не хочу, не стараюсь і не знаю...»
Саме такою є відмова від життя.
У цих людей немає майбуття.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Щастя – найкращий одяг для жінки.
Це не якісь там життєві сходинки,
Що переступиш і зразу забудеш,
Щастя відчути хочуть всі люди.
Цей одяг назвати можна щоденним,
Та не стає він ніколи буденним.
Сяє, як сонце, жінка щаслива
І слів підібрати уже неможливо,
Щоб описати побачене щастя,
Цього, напевно, нікому не вдасться.
Люблячі очі, немов намистинки.
Щастя – найкращий одяг для жінки.

ДМИТРО ВІНТОНЯК

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжин Коломийського району в багатодітній сім'ї. Після служби в армії навчався на філфаку Ужгородського держуніверситету, був виключений у 1989 році з політичних міркувань. Різномарочний.

АВТОБІОГРАФІЯ

67-й рік 20-го століття,
Був місяць жовтень, 23-го числа,
Тоді мене, вже п'яту дитину,
Матуся в світ цей моя привела.

І я зростав у цій сім'ї щасливий,
Родились ще сестра й двійко братів,
Тому так щиро хочеться сказати,
Що я не ріс, а у суцвітті цвів.

Неначе паростки, угору ми тягнулись
Один за одним у дорослеє життя,
Було завжди плече, коли спіткнулись,
Бо це великої сім'ї таке буття.

У мене була найдобріша мати,
Напевно, Бог нам Ангела послав.
Немає слів, її щоб описати, –
Це скаже кожен, хто про неї знав.

А батько був наш добрий годувальник,
Збирав книжки і нас також учив,
Що кожен мусить своє хобі мати,
І нам таки оцю любов привив.

Дитинство дуже скоро пролетіло,
Так само і пройшли шкільні роки,
Пишались нами ті, що нас навчали,
Раділи успіхам і ріднії батьки.

Численні грамоти, подяки і дипломи
В сім'ї копилку кожен з нас поклав,
А я ще мав дві бронзові медалі,
Бо відставати права і не мав.

Той час пройшов і юність пролетіла,
До армії прийшла іти пора,
Я не вагався навіть і хвилини,
Пішов служити у танкові війська.

Там вів перед і скоро став сержантом,
Наука брата так допомогла,
Він був з природженим учителя талантом
І непорушний у ділах, немов скала.

Приємно завжди армію згадати,
Але не хочу марнувать слова,
Бо далі йшла найкращая дорога
В університет, яка мене вела.

Життя студента – наче добра казка,
Немов гірська бурхлива ріка,
Тут є усе: пригоди, зрада, ласка,
Кохання першого чарівная рука.

Ще й доля дарувала мені крила,
За що не брався, скрізь перемагав,
А поруч була дівчинонька мила,
Яка кохала і яку кохав.

Здобув я в спорті лаври чемпіона,
Кар'єрний ріст упору стрімко вів,
Кумиром став – всі стали поклонятись,
А я так жити, просто, не умів.

Бо слава завжди душу убиває,
А я простий – я хлопець із села,
Мені б одна усмішка, але щира,
Хоч трішки, але справжнього тепла.

Я від страждання вірші став писати,
Всю біль переносити на папір,
А потай плакав і хотів кричати:
Загляньте в душу – людина я, не звір.

Багато є мені що розказати
Про тії переломні роки,
Імперія комуни вже вмирала,
І з нею ми боролись, як могли.

В цій боротьбі я знов знайшов спасіння,
Для серця милий, заповітний шлях,
І пам'ятаю, як ми всі раділи,
Як підняли, тайком, наш синьо-жовтий стяг.

А він велично тріпотів і розвивався
Цілих три дні з високої труби,
Як кадебіст від злості розривався,
Низка сексотів зняти ж не змогли.

Вісімдесят дев'ятий рік, був місяць травень,
Ще ужгородські сакури цвіли,
А нас, ще юних, зовсім не розквітлих,
Уже на допити у КДБ вели.

Олежко Диба, Веня Задорожний,
А далі взяли вже Сергія, Зінчука,
Юрко Лукеча – з Мукачева хлопець,
А вслід за ним пішов також і я.

Той перший допит – наче цілий вік,
Здавалось, час уже границь не має,
І Кучар – капітан, як звір, не чоловік,
А в мене лиш одне – не здамся, не зламає.

Ніхто не здався, і ніхто не здав,
Чи воля наша то була, чи воля Бога,
Та добре знаю, кожен з нас вже знав:
Вкраїну відродити – то наша є дорога.

З тих пір історію одну ще хочу розказати,
До болю і навчальну, і смішну,
Коли Олег зумів знамено знов придбати
І увінчать кімнатною стіну.

Донощиків у ті часи було багато,
То хтось із них нас дуже скоро здав,
І наш декан, немов несамовитий,
Миттєво в гості сам до нас примчав.

Його ми все ж таки опередили:
Під шафу заховали синьо-жовтий стяг,
І він кричав: «Ну, де ви його діли?!»
А що, сказати було не по зубах.

Від безпорадності декана ми раділи,
Сміявсь, завжди серйозний, Галас Ярослав,
Тепер він є відомим журналістом,
То він би краще все це описав.

Відчислення, нам, не прийшлося чекати,
За рік ми відновитись все ж змогли,
Та я стомився, бо уже до хати,
У рідний край думки мої тягли.

Покинув все... Здавалось, відпочину
І шлях назад я скоро віднайду,
Та доля все крутила без зупину,
Вже двадцять літ – іду, іду, іду...

Нові падіння, злети, перемоги,
За виживання – нова боротьба,
Чужі світи, незвідані дороги,
Марні блукання в пошуках добра.

Брати женились, сестри одружились,
І в інший світ матуся відійшла,
У різні сторони, як ріки, всі розлились,
Я залишився сам, як сирота.

Повірте, я не здався, не зламався,
Коли не сила йти, вперед повзу,
Любій біді я усміхнусь, як усміхався,
Я пережив життєвий дощ, переживу й грозу...

Це є не все, хотів що розказати,
Не всі події із мого життя,
Та знаю я і як мені не знати –
Лише крізь терни шлях у майбуття...

Грудень 2011 року

* * *

Дай, Боже, сили Хрест свій пронести
І перед ворогом не впасти на коліна.
Любов і віру в серці зберегти,
Бо я всього лиш навсього людина.

Дай, Боже, сили, щоби далі йти,
Як найдорожча зрадила людина,
Бо сирота я, матері нема,
І стала, як чужа, моя родина.

Дай, Боже, сили все стерпіть, як є,
Ніколи в серці злоби не тримати,
Бо справжній друг не зрадить ні на мить,
А за несправжнього навіщо і страждати.

Дай, Боже, сили все сприйнять, як є,
Бо перед зрадою й Тобі «осанна» всі кричали,
Й повірити у те, що щастя є,
І за бідною – радості причали...

ВІДЧАЙ

Вже висохли сльози і втрачений сміх,
Кругом лиш безодня, було ж сто доріг,
Немає вже друзів і вірних подруг,
Лиш відчай шалено кружляє навкруг.

І знову на брата брат точить кинджал,
Воюють за гроші, за ґрунт, за метал,
За вкрадену, правильно складену думку,
Від хаосу цього нема порятунку.

Благаю у Бога: «О, Боже, прости!
Що в серці моєму усе – лише Ти,
Сіяєш маленьким далеким вогнем,
Страждаєш під людським терновим вінцем.»

Ну хто це сказав – самогубство є гріх,
Щоб впасти на землю, як дощ, чи як сніг,
Щоб злитися з нею в єдине тіло,
Нехай потім судять, яке кому діло.

Щасливі моменти я вже не ловлю,
Не скаржуся більше на долю свою,
Я здався, напевно, навіки пропав,
Життя є жорстоке – я цього не знав.

Поразка – це смерть тим, хто знав перемог,
Про це все прекрасно Суддя наш знав – Бог,
Цей шлях, на Голгофу, Він сам протоптав,
Бо в людській неправді дороги не знав.

І я в цій дорозі іду навмання,
За правду лиш зраду одержую я,
За поміч відплачують тільки лиш злом,
І падаю я під тяженним Хрестом.

Спасас лиш віри зернинка мала,
Що злиється кров моя з кров'ю Хреста,
І прийде той час, як Він знову прийде,
В суді справедливім згадає мене...

*

*

*

Ти знаєш, доля не завжди права,
Не знаючи, вбивають зранену душу
Й не бачать серце, тоне що в сльозах,
Це є мій Хрест і це нести я мушу.

А ще болючіша, повір, є тишина
І зрада друзів з посмішкою в спину,
Не знай це ти, таке як я, життя,
І поважай завжди ти кожну людину.

Коли кохаш, то кажи – люблю,
Якщо же граєш, то скажи, що граєш,
І не топчи ти доленьку чужу,
Коли про неї крапельки не знаєш.

А ще пробач, що це кажу тобі,
Крім тебе, більше нікому сказати,
І побажать, щоб знала ти любов,
Щоби тебе любили й вміла ти кохати.

*

*

*

В божевільні кохання він долав перешкоди,
Що для нього Горгона, Цербер, Арес,
Він – улюбленець Бога, вершина природи
І безстрашний й простий, бо він Геркулес.

Хто є ворог, хто друг, це йому не важливо,
Бо судити це влада лиш тільки Небес,
Зробить все для коханої й це справедливо,
Бо який же без подвигів є Геркулес.

Час невпинно летів, він об'їхав півсвіту,
Вже немає для кого робити чудес,
І життя вже подібне опалому цвіту,
А здаватись не може, бо він Геркулес.

Він стомився в боях, його серце ридає,
Став підступніший Гери всесвітній прогрес,
Йому б ніжності трохи, та її все немає,
А він просто людина, хоча й Геркулес.

*

*

*

Дощу краплини скачуть в вікна,
А на душі моїй журба,
Сьогодні осінь жовтокрила
Мені розлуку принесла.

Прийшла неждана, негадана,
Без стуку в хату увійшла,
Розбила серце моє юне
І тихо вийшла, як зайшла.

Посипалось на землю листя,
А на очах моїх сльоза,
Безжальна осінь серпокрила
Мені розлуку принесла.

Ой хмарко сіра, дощовая,
Ти мої сльози забери,
Моїй миленькій, хмарко люба,
Привіт прощальний понеси.

Дощу краплини в вікна скачуть,
Ти пишеш за столом листи
Й не знаєш того, що ці краплі
Привіт прощальний принесли.

Листи ти друзям знову пишеш
І в цей момент одне не зна,
Що по вікні стіка мій смуток,
Моя непрошена сльоза.

* * *

Мила, кохана, серцем жадана,
Не забувай ти мене,
Як лиш покличеш – вітром прилину,
Щоби зігріти тебе.

Хочеш, я зорі тобі дістану,
Квітами шлях твій встелю,
Ти моя перша любов і остання,
Та, за яку я й помру.

Буду я вічність тебе чекати,
В Бога молитиму я,
Щоби мені ти знов усміхнулась,
Сказавши: «Щаслива я!»

Казку для тебе нову напишу,
Світ весь до ніг покладу,
Бо ти єдина, така жадана,
Та, що найбільше люблю.

*

*

*

Я більше не загляну в твої очі,
Ні наяву, а може, навіть в сні.
Тривожним стогоном пройдуть всі ночі,
Ти будеш з іншим – я на самоті.

Він цілуватиме тебе буде знов п'яними губами,
Мене обійме лиш зрадлива ніч,
Ти, може, в цей момент будеш щаслива,
Нещасний я, але не в тому річ.

Тебе не звинувачую й не буду,
Ти вибрала – це є твоє життя,
І хоч щасливі миті не забуду,
Назад уже не буде вороття.

Я зрозумів, що є ми дуже різні,
Люблю свободу – в мріях все ж літатиме,
Ти ж усміхаєшся, коли плюють у душу,
Тобі миліше мабуть плазувати.

Запам'ятай, що ти найперш людина,
Щастя вершина скориться тобі,
Коли вперед прорвешся ти сміливо,
Бо все в житті дається в боротьбі.

Хай не зі мною, але будь щаслива,
Малюй у небі ти свою зорю,
І лиш в грозу згадай, бо то не злива,
То плачу я, бо лиш тебе люблю...

ІГОР ГЕНИК

Народився 12.08.1969 р.
в селі Середній Березів
Косівського району.

Директор Середньо-
березівської ЗОШ I – III ст.

МОРОЗ НА СКЛІ...

Мороз в душі...
Мороз на серці.
Холодна байдужість в очах.
Як у криниці втоплене відерце,
Бринить усмішка на устах.

Слова – лиш звуки...Пустота.
В надбитій вазі – штучні квіти.
Мороз на склі ще не розтав.
Сонце не гріє – лише світить.

1989 р.

СПОГАД

День так непомітно догорів
Димом прохолодного серпанку.
Спогади далеких вечорів
Не дають заснути до світанку.

До світанку чую знов і знов
Таємничі ритми твого серця.
Може, ще повернеться любов,
Серед літа доля посміхнеться.

Доторкнуся ніжної руки,
В далині кохання чую кроки.
Не спинити бистрої ріки,
Та дзвенять ще юності потоки.

Не тривожся, мила, і не жди
Запашної місячної ночі.
І до моїх снів не приходи,
Не дивися з докором у очі.

У незнану даль біжить ріка,
Розбиває об каміння груди.
Та не знає річка та швидка,
Що назад дороги вже не буде.

1996 р.

Ю.Р.

Я це вино до дна допити мушу
І розбити фужер перед тим, як піти.
За щирю і для всіх відкрити душу
І серце, завжди повне доброти.

Побажань є на світі доволі,
Пишних тостів і завчених фраз.
Я бажаю щасливої долі
І фортуни тобі повсякчас.

За це вина іскристого, міцного
За тебе п'ю я під музичний шквал.
Тут заздрощі лукавих ні до чого –
Сьогодні твій шкільний останній бал!

2004 р.

КОЛИСКОВА

Спи, моє дитятко, спи, мале хлоп'ятко,
Ліжечко м'якеньке, спи, моє маленьке.
Спи, малий синочку, голосний дзвіночку,
Спи, мій неслухняний клопіт довгожданий.

Хай присниться милий ангел білокрилий.
Він тебе зігріє. Спи, моя надіє.
Вранці ти проснешся, стиха посміхнешся.
День почнеться новий, виростай здоровий.

1998 р.

ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ

Народився 24.04.1938 р. у
місті Коломиї, де й проживає.
Вчитель музики, пенсіонер.

ДУМА ПРО УКРАЇНУ

Горджусь тобою, Україно,
І задля тебе я живу,
Живу, щоб горя ти не знала,
Щоденно Господа молю.
Молюсь за тебе, Україно,
Ти наша гордість і краса,
Горджуся тим, що ти вродлива,
Народ великий народила

На службу Богу і життя.
Живу тобою, Україно,
У днях буденних і святах,
Народ, котрий ти народила,
Тебе прославить у віках.
Тебе підніме дух свободи
До не підкорених зірок,
Тобі подякує Всевишній
За твій нескорений народ.
Горджусь тобою, Україно,
У мене ти одна-єдина,
Всім серцем я тебе люблю,
У снах з тобою розмовляю
І думу думаю мою,
У думках тих літа минають,
В літах тобою я живу.

Росте при дорозі самотній горошок,
Хто захоче, скубне,
Циганка вродлива листочок зірве,
В пальчиках покрутить, доленьку вгадає,
Викине в куточок, байдужа піде.
– Не рости при дорозі самотнім, горошку,
Виростай на просторах квітучих ланах,
На орному полі, де пташки співають,
Де трави високі в безмежних степах.
Виростає горошок у травах розкішних,
Циганка вродлива листочок не рве,
Під сонцем яскравим, небом блакитним
Білим цвітом самотній горошок цвіте.
– Розцвітай, не сумуй, самотній горошку,
Ти не одинокий, доленька твоя у Божих руках,
Оберігають тебе від циганок пророчих
Господні пророки,
Неземні красуні у травах високих,
Янголи Божі на небесах.

НАДІЯ ГОЛІНЕЙ

Народилася 12. 02. 1948р. в Тернопільській області, дитинство і шкільні роки пройшли в селі Лісна Слобідка Коломийського району.

Працювала агрономом в колгоспі, лаборантом, науковим співробітником на дослідній станції. Пенсіонерка. Проживає в селі П'ядики Коломийського району.

Лауреат літературних премій ім. Леся Гринюка і Михайла Кучірки.

* * *

Мільйони, мільярди – мало,
Думають жити вічно.
Боже, дай сили й терпіння,
Щоби не впасти у відчай.

Знаю – не все буде просто,
Світ не вповитий расм,
Мудрості дай і любові
Те поцінити, що маєм.

Вірю, що буде нелегко,
Ми кинуті напризволяще.
Всели у нас, Боже, довіру,
Віру й надію га краще.

З ДЖЕРЕЛА НЕ НАПИТИСЯ СПОКОЮ

З джерела не напиться спокою,
А спалені мости, – залишиться струмок,
Лиш пам'ять буде бігти за тобою
І падати під ноги, як листок.

Все пізнається, кажуть, в порівнянні,
У сутінках також горів колись вогонь.
Хіба пташине вчуєш хвилювання,
Коли вона з твоїх летить долонь?

Летить кудись в осіннє надвечір'я,
Де знову холодно, де сонця гасне круг,
Де чорні тіні бродять по подвір'ю
І тільки пам'ять – твій найкращий друг.

Пам'ять і час у просторі не зрими,
Хоч віддзеркалюють людини кожну мить.
Струмує тінь на тонкій павутині,
Чому душа так нис і болить?

Я ЛЮБЛЮ ОСІНЬ

О як не дивно, я люблю осінь.
Нехай не сердиться весна,
Вона в своєму стоголоссі
Така квітуча, чарівна.

А мені осінь до вподоби:
У довгу ніч приходять сни.
Коли поорані городи
Відпочивають до весни,

Коли в саду допіли груші
І яблук всипано битком,
Коли корови, як маклуші,
Несуть подолок з молоком,

Коли осінню позолоту
Розносить вітер, як кришталь,
Я не спішу вже на роботу,
Густий туман, немов вуаль,

Усівся на краєчку брами.
Десь ділась позолота ця,
А промінь сонця, як дотик мами,
Торкається мого лица.

Ще осінь – то пора весільна,
Кому в коханні повезло.
Під музику цимбалів й скрипки
Тоді гуляє все село.

ЛЕТІЛИ ДНІ У СВІТ ШИРОКИЙ

Летіли дні у світ широкий,
Кружляв осінній листопад,
І падали у вічність роки,
Як переспілий виноград.

А я чекала нових весен,
Щоби забути всі жалі,
Щоби у пам'яті воскресли
Нашої долі журавлі.

Щоби в жасминовім тумані
Поміж п'яний запах ночей
Відчути погляд твій коханий
І колір голубих очей.

А дні летять, минають роки,
Вже посивів в чеканні час.
Листок кленовий самотньо
Кружляє пам'яттю про нас.

ДОЦЦІ ТАМАРІ

Посміхнися дощу, що на сонці іскриться,
Вітер потримай в руках.
Із твоєї долоні, неначе жар-птиця,
В небо злетить щастя птах.

Відчуй тишину, до землі притулися –
Струмить з неї сила жива.
Там колос важкий нахилила пшениця,
Бо їй вже приснилися жнива.

Зачерпни собі сонця і неба блакиті
І пісні весняної цвіт.
Тоді ти відчуєш, що хочеться жити,
Руками обняти весь світ.

* * *

Іду до річки навпростець
Стежиною поперез поле,
Спішить за мною вітерець,
Стерня у босі ноги коле.

Іду до річки, не спішу,
Вдихаю насолоду поля.
Все їй, як рідній, розкажу,
Поділюся журбою й болем.

Іду по полю, по ріллі,
Несу в обіймах свою мрію,
А в синім небі журавлі
На крилах вже несуть надію.

А річка дихає теплом,
Вливає свіжості і сили,
Неначе келихи з вином
В цю річку небо опустило.

* * *

Я за тобою, як за стіною –
Вислів придумав цей хтось колись,
А ми з тобою – гора з горою,
Стежки, дороги розійшлись.

Дорога прямо – ти йшов направо,
А роздоріжжя у нас одне,
Щоб розминутись – життя замало,
А ти так просто минув мене.

Ти не помітив, як цвіли квіти,
На небі місяць новий настав,
Ти не помітив – минуло літо,
Туманом сивим вечір упав.

Ти залишився відлунням тиші,
А я росинка в зоряній млі.
Осінь узори з розлуки пише
В моїм відчиненім вікні.

* * *

Котився вечір над землею,
Горів, палав в небі зорею,
А ми були ще молоді,
І нам з тобою в синій вечір
Упало яблуко на плечі
В тому саду із наших мрій.

Світилися ранкові роси,
Ти заплітав русяві коси,
Вплітав в них ранішню зорю.
Трояндою палали губи,
Ти цілував їх, ти голубив,
І ми горіли без вогню.

Минуло все. Лишилась тиша.
Лиш вітер згадкою колише
В тому саду із наших мрій.
Упало яблуко у трави
Червоним полум'ям заграви –
Тривожити його не смій.

ТИ НЕ ПРИЇХАВ ПОЇЗДОМ ВЕЧІРНІМ

Ти не приїхав поїздом вечірнім,
Вагон останній погасив вогні,
А я стояла на пустім пероні
І так хотілось плакати мені.

Мені не жаль за тим, що вже минуло,
Мені шкода, що пролетять роки,
А образ твій в бузковому тумані
На відстані простертої руки

Ще буде довго снитися ночами,
Будуть в шибку стукати вітри,
Буду вслухатись – десь гуркоче поїзд,
Буду гадати – в ньому їдеш ти.

ЗАГРАЙ МЕНІ ПІСНЮ, СКРИПАЛЮ

Заграй мені пісню, скрипалю,
Та так, щоб за душу взяло,
Та так, щоб проснулися гори,
Та так, щоб почуло село,

Та так, щоб схилилися трави,
Щоб птахи замовкли в гаю,
Щоб сонце скотилось в заграву
Під музику, повну жалю.

У тебе сьогодні весілля –
Непрошена в гості прийду,
З одруженням вас привітаю –
Тебе і твою молоду.

В бокалі шампанське іскриться,
Я вип'ю вино все до дна
І те, що з другою весілля,
Я знаю – моя це вина.

Заграй мені пісню, скрипалю,
Мені вже тепер все одно,
Хай серце заплаче від жалю,
Я скажу: «Розлилось вино».

ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА

Народилася 30.03.1957 р. в селі Корнич Коломийського району. З 1979 року, після закінчення математичного факультету Чернівецького державного університету імені Ю. Федьковича, живе і працює на Полтавщині. Заступник директора з навчально-виховної роботи Великобудищанської ЗОШ І – ІІІ ст. Диканського району. Заслужений учитель України.

Захоплюється журналістикою, поезією, краєзнавством. Лауреат премії ім. І.П.Котляревського.

ГЕРДАНИ ДОЛІ

Колише вітер сиві осокори,
Тремтить зорі вечірньої свіча,
Плету гердани пройденої долі
Рядками невідомого вірша.

Мої гердани – щира дяка Богу
За сонце днини й місяць уночі,
За свята мить і за земну дорогу,
За квітку в полі й пісню угорі.

Гердани долі – літ моїх перлини,
Червоне й чорне – радість і журба,
Щасливі очі донечки і сина,
Й моя прадавня батьківська земля.

Мої гердани – то моя родина,
То друзі, однодумці, земляки,
То милі серцю гори й полонини,
То отчий край в долині Прут-ріки.

Гердани долі – сонячна Полтава
І коломийських храмів передзвін,
Дубів диканських диво величає,
І Прикарпаття життєдайний плин.

Плету гердани пройденої долі
У кольоровій гамі почуттів,
Ціную гіркуватий присмак волі,
Залишений у спадок від дідів.

Люблю України небо волошкове
У надвечірній музиці заграє.
Цвіте піснями материнське поле
І розсипає перли поміж трав.

Думки, мов перли, зв'язую в гердани,
Земної долі пишу сторінки,
Хай виграють сопілки та цимбали
На берегах життєвої ріки.

Дарую вам свої гердани долі,
Мої незрадні посестри й брати,
Хай падають вам зорі у долоні
На всіх шляхах земної суєти.

МОЄ ПРИКАРПАТТЯ

Тут здавна друзів величають «браття»,
З пошаною вклоняються до ніг,
І зветься край цей ніжно – Прикарпаття,
Святий мій і прадавній оберіг.

Тут називають ватрою багаття
На берегах примхливої ріки,
Дзвенить піснями рідне Прикарпаття
Й дарує світу диво-килими.

Із гір збігають не струмки – потічки
В долини неймовірної краси,
Тут вродою пишаються смерічки,
Тут берегині краю – писанки.

Узорами тут вишивають плаття,
На свята одягають кептарі,
Традиції шанує Прикарпаття
Й цілує хліб щоденний на столі.

Чарівний край карпатського завзяття,
Свободи дух гуцулів-прадідів,
Моєму серцю миле Прикарпаття,
Тобі гердани щонайкращих слів.

РІДНИЙ КРАЙ

Крізь роки вертаю до тебе,
На батьківський рідний поріг.
І більше нічого не треба,
Бо ти – мій святий оберіг.

Зійду на стежину край поля,
Калинове гроно зірву,
Село моє – пісня і доля,
Мій краю, тебе я люблю.

Понад Прутом шовкова косиця
Розплітає барвистий вінок,
Дзвенить батькова чиста криниця,
Кличе мамина пісня в садок.

Вишиванок найкращих узори
І покутський танок запальний,
Я тебе не забуду ніколи,
Прикарпаття, мій краю святий.

КОЛОМИЇ

*Приїжджайте до нас навесні,
Як каштани завітчані мріють,
Як злітають над Прутом пісні,
Приїжджайте до нас в Коломию...*

Із пісні

Коломиє, моя Коломиє,
Прикарпаття чарівна струна,
Твоя музика серце зігріє,
Прут-рікою озветься душа.

Задзвенить, зашумить водограєм
І запросить цимбали в танок,
Коломийка полине над плаєм,
Заквітчає Покуття в вінок.

У герданах й косицях шовкових,
Одягне вишиванки нові,
Й скличе друзів у сонячне коло,
І полинуть над Прутом пісні.

Ти чекаєш усіх на гостину,
Калачами стрічаєш краян,
І танцюють і гори, й долини
Понад Прутом іскристий аркан.

Коломиє, моя Коломиє,
Співанкова моя сторона,
Твоя слава над світом зоріє,
Твоя пісня над світом луна.

Писанкова моя Коломиє,
Прикарпатський мій краю святий,
Славлю серцем і словом лелію
Профіль твій та анфас дорогий.

ВОДОХРЕЩА НА ПРУТІ

Водохреща... Лебеді над Прутом
Зачерпнули крилами води,
Біле пір'я, мов гріхів спокута,
Білими устами до ріки.

Срібні дзвони розбудили ранок,
Дзбанки закосичені вповні.
В сяйві неповторних вишиванок
Прут радіє людям і землі.

О молитво, віковічна тайно,
Повінчайся з серцем назавжди...
Вірю, вірю, вірю, що немарно
Принесли гріхи ми до води.

Покаяння... Над рікою свято,
Сила і очищення в Хресті,
Для безсмертя посаг – не багатство,
А молитва Божа у душі.

Водохреща...Лебеді над Прутом
Срібний хрест схилили до води,
Ранок, від гріхів земних розкутий,
Миє ноги в купелі ріки.

ДОЛІ ДВА КРИЛА

У моєї долі – верби і тополі,
Синьоока Ворскла – журавлиний край
І пшеничне поле – золотаве море,
Над Полтавським шляхом літечка розмай.

Є в моєму серці два гірських озерця:
Смеркова хата і карпатський плай.
Гомонять щоднини гори і долини,
Й сонячно сміється Пруту водограй.

Два крила у долі – верби і тополі,
Зелен-плесо степу й писанковий край.
Вишивають зорі неземні узорі,
І леліє небо український рай.

РОЗДУМИ

Як нагуляєшся, доле, доволі,
Моря і ріки всі перебреш,
Прошу тебе, верни зі мною в гори,
Ти кращого в цім світі не знайдеш.

Прийди зі мною під струнку смереку,
Водиці зачерпни із джерела
І розкажи про неблизьке й далеке,
Повідай, хто я: рідна чи чужа?

Скажи, чому так милі серцю гори,
Зелені оксамити полонин?
Чому мені й на радість, і на сльози
Цей степовий помірний часу плин?

Порадь мені, учителько сувора,
(Чимало знаєш всеньких ти країв),
Як не любити милі серцю гори,
Свій отчий край гуцулів-прадідів?

Ти скажеш, доле, так було й так буде –
Пшениці колоситися в степу,
Навчаш і ведеш мене між люди:
«Живи, як хочеш, я не у боргу.

В життя тебе на щастя виряджала,
Пізнати світ ти прагнула сама,
Тобі ж я доньку й сина дарувала –
Соборності надійних два крила.

Признайся, з Україною у серці,
Ти славиш край, де любиш і живеш,
Карпатський дух у золотім відерці
Полтавцям щиро, наче дар, несеш.

Не вимагай від мене забагато,
Я віддаю дарунки всі сповна,
Маєш таланти, хоч і на загаті,
Пий свою чашу з гідністю до дна...»

Отак й живу, собі не докоряю,
Творця шаную в серці і в душі,
Надію, Віру і Любов плекаю,
Й вклоняюсь низько, доленько, тобі.

МАРІЯ ГУМЕНЮК

Народилася 10.10. 1956 р.
у селі П'ядики Коломийського
району в родині вчителів.
Працює лікарем-невро-
патологом у Коломийській
центральної лікарні.

ОСІНЬ

Вплітає осінь золото у коси
І розквітає ніжністю жоржин,
Пливе туман, спадає на покоси,
Паде листок, і в небо в'ється дим.
Отак літа летять собі у вирій
І не вертають звідти вже назад,
Тріпоче серце у коханні щирім,
А землю огортає листопад.
Спинися, осене, я ще не долюбила
Твою чарівну неземну красу,
Подай натхнення, розуму і сили,
І я їх у майбутнє понесу.

* * *

Благословенна мить народження Христа!
Її давно чекала Божа мати,
На землю впала ніч, чарівна і свята,
І ясна зірка засвітилася дитяті.

Спочатку привітали пастушки,
Прийшли царі вклонитися зі Сходу,
І захистять від Ірода вони
Царя, що буде вірним для народу.

І мчиться сьогодні красуня-зима
На конях своїх норовистих.
Христос ся рождає! Дзвенить коляда,
І люди святкують врочисто,

І так буде завжди, хай плинуть літа,
Не всохне коріння народу,
Бо є в нас Держава і є майбуття,
Це дав нам Господь в нагороду.

* * *

*Випускникам Чернівецького
медичного інституту 1981 року
присвячую*

З тих пір пройшло вже тридцять літ,
Розвіявсь молодості цвіт,
Ми стали стиглими плодами,
Себе прославили ділами.
Тримаймось міцно за гілля,
Хай тішить кожна мить життя
І спиниться на хвилюк час,
Бо ще багато справ у нас.
Гуманний фах таки обрали,
Себе на благо віддавали,
Тонни паперу написали,
Життя людське ми рятували.
Безсонні ночі, вічний стрес,
Та в кожного пішов прогрес,
І Alma mater нас вітає,
Хоч тут вже нас ніхто не знає.
Поклін складаєм низько вам,
Усім найкращим вчителям,
Які знання нам віддавали,
Життєвій мудрості навчали.
Що сталося за тридцять літ –
Змінився кардинально світ,
Вступили в вік інформаційний,

Всі маєм телефон мобільний,
Є диски, флешки, інтернет,
Художник кожен і поет.
Повиростали наші діти,
Немов в саду чарівні квіти,
Хтось дочекався гарних внуків,
А хтось леліє вже правнуків.
Хоч стала пам'ять вже дівоча,
Десь защемить, десь заскубоче,
Та ще іскряться наші очі
І серце молоде тріпоче,
Душа ще в юності блукає
І щастя там усім шукає.
Бажаєм всім вам многа літ,
Любов'ю хай іскриться світ,
Здоров'я, радості, натхнення,
Господнього благословення.

2011.

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА

Народилася 28.08.1939 р. в селі Ліски Коломийського району.

Працювала вихователькою дитячого садка. Пенсіонерка. Проживає в місті Коломійі.

Лауреат літературних премій ім. Марійки Підгірянки та Леся Гринюка.

КОВАЛІВСЬКА ФЕЄРІЯ

День Володимира скликає
Всіх авторів – джерельних дзвонарів.
На свято кожний поспішає,
Несе багато добрих слів.

Не чути дзвону молота у кузні,
Вже терикони лісом поросли.
«Джерельні дзвони» цінять всі присутні.
Вже ми кувати тут слова прийшли.

На сходах клубу хор нас зустрічає,
Та пісня Прикарпаттям розлилась.
Здавалось, Ковалівка вся співає,
Еліта поетична вся зійшлась.

Було благословення і молитва,
Хор (уже народний) нам співав пісні.
Вся аура в романтику вповита,
Було це справді, не в рожевім сні.

Малий Максимко, милий, симпатичний,
Так гордо про Бандеру нам читав.
Цей вірш бабусин був патріотичний,
Поетам дух і настрої підіймав.

Лесюк Галинка, дівчинка в віночку,
Всю велич мови в серці пронесе,
Цінує рідне, вишиту сорочку,
Її мова українська над усе!

Коли дует з славетного «Серпанку»
Про маму пісню щиро дарував,
Здавалось, сонце в росах сяє зранку,
Квітками світ до матері припав.

Всі феноменом це село назвали,
Крізь пісню, слово радість розцвіла.
Мельничука Тараса цитували,
Тут приязнь і міцніла, і жила.

Космач і Косів був тут, і Стопчатів,
Ще березун розумні ніс слова.
Це, мов обійми щирі рідних братів,
Поетів зустріч гожа і жива.

За рік, родюча, жди всіх нас,
Прекрасна земле Ковалівська,
До зустрічі у добрий час!
З повагою до всіх – Долінська.

28.07.2017 р.

МАРІЯ ДЬОГТЯР

Народилася 01.08.1948 р. в селі Оріховець Сквирського району Київської області. Інженер-технолог поліграфічного виробництва. Працювала на київській офсетній фабриці, тепер на пенсії.

Проживає в смт. Немішаєве Бородянського району Київської області.

МУЗИКА ДОЩУ

Зірвався вітер, листя зашуміло,
Забарабанив дощик у вікно,
Неначе заспівав веселу пісню
Грайливих крапельок ритмічний крок.

І пройнялась душа моя тужливим
Нараз спокійним настроєм дощу, –
Мелодію красиву, особливу
Передала природа їй свою.

Це музика дощу маленьких крапель,
В промінні сонця поблиски води
Малюють дощ, від чого серце плаче,
Мов чарівну струну скрипаль збудив.

Здається, небо ноти розсіває,
Вони плывуть, зливаються в потік,
І музикою дивною лунають,
Що й сум, і радість будять у душі.

12.07.2015 р.

СЛІПІЙ ДОЩ

Сліпий іде при сьйві сонця дощик,
А небо чисте – без важких понурих хмар.
В народі кажуть: плаче це Додола,
Дружина вірна громовержця Перуна.

На сонці мерехтять дощу краплини,
Подібні до великих крапельинок сліз.
Кому ж і плакати слізьми такими,
Як не царівні – добрій, гарній, чарівній!

За грою світла в краплях довго стежу
І слухаю краплинок мелодійний гам,
Що переходить в наглий гул бентежний, –
Дощ лле суцільною стіною, як з відра.

Та знаю, після дощику веселка
Заграє в небі семибарвним рушником,
А там гляди – уміте сонце з неба
Благословить довкілля лагідним теплом.

26.07.2015 р.

ВОЛОГИ АРОМАТ

Стоїть жарка задущлива погода,
Пливе жагуче сонце в небесах,
І вітер не приносить прохолоди,
Як налітає на притихлий сад.

Дерева стишилися, сховали листя
Від променів пекучих і жари.
Усе очікує із неба милість –
Вологи крапельку, дощу, грози.

Але й гроза не принесла полегкість, –
Над лісом прогрімів і геть пішла.
Дощ бажаний пройшов десь недалеко,
Залишив лиш вологи аромат.

29.07.2015 р.

ТАК ХОЧЕТЬСЯ ДОЩУ!

Спекотно. Сонце палить. Вітер не шумить.
Так хочеться дощу – мені, землі і квітам!
Сумую за тихеньким дзвоном крапельин,
За плескотом у шибку й ароматом свіжим.

Так хочеться, щоб теплий дощ пішов рясний,
Щоб грізно грім гримів і блискавки світились,
А потім на умитій неба синизні
Веселка семибарвна ясно променилась.

Так хочеться дощу! – щоб спеку погасив,
Повітрям свіжим щоб подихати дозволив,
Вологи спраглий земляний покров полив,
Збудив щоб до життя рослинки спрагли, кволі.

Так хочеться дощу! – щоб молоді вітри
Мені принесли неба веселкову свіжість,
Приємний квітів аромат, лісів і нив,
Щоб зводити палаци чарівні хотілось, –

Так хочеться дощу!..

12.08 2015 р.

В ЗАБУТТІ

Знову місяць панує у зорянім небі,
Знов приходиш тихенько в казковому сні.
Я не знаю, чому ти приходиш до мене
Із мережива дум, з неймовірності мрій.

Запитань виникає до тебе багато,
Тільки швидко видіння минається мить,
А у пам'яті лиш, як минулого правда,
Ті картини, що в снах ти мені залишив.

Знову місяць танцює у зорянім небі,
Заплітає дивацьке мереживо мрій...
Ти являєшся в снах, бо насправді про тебе
Всі мрійливі думки, що пливуть в забутті...

12.01.2016 р.

МОЛИТВА

Отче, дай мені зі спокоєм душевним
Стріти все, що принесе прийдешній день,
Дай мені святій віддатись волі ревно,
За провини щиро вимолить прощень.

У хвилину кожна дня настав у всьому
І підтримай у тяжку для мене мить,
І, яких би не спізнала повідомлень,
Научи, як зберегти у серці мир,

Все сприйняти зі спокійною душею
І безкомпромісним впевненням твердим:
Воля на можливість цю – Твоя, священна,
Тож мої скеровуй почуття й думки.

Отче, у раптових випадках життєвих
Не давай забути, – Ти послав усе.
Щоб з людьми обходитись розумно, чемно,
Й не журить нікого научи мене.

Отче, сили дай мені, щоб знести втоми
Сьогодення і подій прийдешніх днів.
Безборонно молитви Тобі возносить,
Вірити й любити поможи мені.

05.02.2016 р.

РАНОК ЧАРІВНИЙ

Ще предки завжди уважали гори
Місцинами святими, де живуть боги.
І невідомо скільки років поспіль
Вони з пошаною приходили туди.

Приходили вклонитись Богу-Сонцю,
Святилищам давнішнім, культовим місцям,
Курганам, храмам, долі охоронцям,
Священної енергії черпнути там.

У час, коли великий диск світила
Нестримно вище підіймався в небозвід,
Благословляв він землю і людину,
Енергія та відчувалася сильніш.

І ранок предковічного Купала,
Що переходив у сонцестояння день,
Вітали щиро, з чистими думками
І просьбами на справи всі благословень...

06.04.2016 р.

ЧИ СОН ТО БУВ

Чи сон то був, чи то було насправді:
Ти йшов, прощаючись, торкнув теплом
Мої розгублені холодні пальці, –
Й по тілі розіллялося тепло.

Таке тепло, що змусило проснутись!
Я відчувала мить якусь його,
А потім намагалась повернути
І плакала... та то був тільки сон...

Цініть тепло коханої людини,
Бо найбагатший дар життя – любов!
Якщо кохання те навзаєм нині, –
Це справжнє щастя, бережіть його!

04.01.2017 р.

МОЛИТВА ПОДЯКИ

Боже, дякую за сонячний світанок,
Що сьогодні Ти мені подарував!
Дякую Тобі за світлий тихий ранок! –
В тиші навіть чути, як росте трава...

Дякую за сон і гарний відпочинок,
За пробудження, щасливий світлий день!
Дякую за внучку, чоловіка й сина,
За подію кожну, що в свій час прийде!

Вдячна, що прощаєш всі мої провини,
І зціляєш всі недуги у душі,
Робиш рівними мого життя стежини,
Добрих шлеш на путь мою товаришів.

Дякую безмірно за Господню ласку!
І за те, що можу пізнавати світ,
Що працюю, і ходжу, і чую, й бачу,
Я щодня хвалу співатиму Тобі!

26.06.2017 р.

ДАРУНКИ

Сьогодні так принадно посміхався ранок –
В промінні сонця сяяла його краса,
Блакитне небо випромінювало радість,
Виблискувала перлами в траві роса.

Легенько й ніжно доторкався вітер
До тіла, ніби ангельським крилом,
А пташечки співали весело й привітно,
І літо розливало лагідне тепло.

До мене нахилялись на деревах віти,
Повітря мій пестливо обіймало стан,
І заспокійливо пісні шушукав вітер,
Верхівками гілля дерев кивало в такт.

Як просто, Боже, Ти полегшуєш мій смуток!
Сумую – так, але не скаржусь на життя...
Лиш дякую Тобі за ласку й всі Твої дарунки,
За долю й вдачу, за минуле й майбуття!

02.07.2017 р.

ЮРІЙ ЗАДОРЖНЮК

Народився 01.09.1957 р. в селі Стопчатів Косівського району.

Вчитель загальнотехнічних дисциплін. Живе і працює в Києві.

* * *

Статечність гір в гуцульськiм краї,
Краса величності Карпат –
Магічність їхня надихає,
Хоча оспівані стократ.

Шумлять під скелями потоки
Джерельно чистої води.
Проходять дні, минають роки,
Сумління кличе нас сюди.

Стежки ведуть до Чорногори
Між полонин, хребтів, плаїв.
Тут яскравіше світять зорі,
І Бог нас тут в цей світ привів.

* * *

Курились гори, відтворивши хмари.
Порадитись посходились мольфари,

Від щирості взялися чаклувати,
Щоб мир і спокій панував в Карпатах.

Не замовкали голоси трембіти,
У радості жили старі, дорослі й діти.

А синє небо сонцем золотилось
Та вільно дихалось, кохалось і любилося.

Щоб мудрість множилась
із покоління в покоління
Й не перервавсь процес
Вселенсько-Божого творіння.

* * *

Листя шелестить в саду вишневім,
Поміж гілок в небі зорі мерехтять.
Мрії-думи вечором травневим
У безмежність космосу летять.

Духмянить півонія розквітла,
Стелиться вечірня роса,
В ореолі місячного світла
Матінки-землі уся краса.

Лелечат висиджують лелеки
У гнізді навпроти димаря.
З небосхилу, зовсім недалеко,
Стрімко пада до землі зоря.

Всесвіт у гармонії вирує,
Від думок пульсує в скронях кров.
Підсвідомість вже свідомістю керує.
Може, це і є божественна любов.

* * *

Похвальні вислови у прозі і вірші,
А на екрані епізоди фільмування.
Творіння бачу чистої душі
І таємниче визріва кохання.

Зворушливо звучить вірша куплет,
В очах сльози з'являється краплина.
Підходить до завершення фуршет,
Лиш вічні будуть творчість і Людина.

* * *

Між Калаглією й Роздолом на світанку
Пшеничне поле килимом зеленим
В червоні маки, мов у вишиванку,
Причепурилось раночком травневим.

А понад Виноградним сонце пломеніє,
Проміння тепле засліплює очі.
Від полину з россою ледь п'янію,
Душа радіє, серденько тріпоче.

В пониззі балки потяги промчали,
Відлуння у тумані розчинилось.
Як в Березівці птахи щебетали,
Приємним спогадом у пам'яті лишилось.

* * *

Хоч народний депутат,
Та народ йому не брат.

Їх хвилюють дачки, тачки,
В євро, доларах заначки,

Зали VIP, статечні діви,
Чартер-рейси на Мальдіви.

Лобіюють інтереси...
Звісно ті, що не для преси.

Личка їхні аж лосняться.
Прості смертні їм не сняться.

Цей камінець у їх город,
Що зневажається народ.

* * *

Та чи хто думав, але сталося:
Усе з бруківки розпочалося.

Що залишалося робити,
Як гідність треба захистити?

Прийшов свідомий весь народ,
Хоч проти рипався і зброд.

Під гаслами «братерства й дружби»
Ворожі діяли спецслужби.

Тож прозаїчно і без рим
«Сестра» анексувала Крим.

Там, де діди ішли в забій,
Прийма онук сьогодні бій.

В степу, на жаль, іде війна.
Мріє про мир Галичина.

За правду світ і вся країна,
Щоби розквітла Україна.

* * *

Душі так хочеться любові,
А тілу? Тіло прагне волі.

Всяк поєднати би це зміг,
Та духовенство твердить: «гріх».

Сумління чисте треба мати,
В гармонії усе тримати.

Пора ж бо прийде на віку
Ростити квіти в квітнику.

Без поспіху помірно жити,
Навіть думками не грішити.

Сонце тому і променисте,
Що вище всього є і чисте.

* * *

Ніч травнева і безсонна,
Зіткана з уяв і мрій.
Глибина душі бездонна.
Ти зігрій її зумій.

Свіжість трав, квіток барвистих,
Подих м'яти запашний.
В небі заревом сріблестим
Грає місяць молодий.

Аж до краю небосхилу
Шлях Чумацький проляга.
Йтиму ним до тебе, мила,
Найрідніша й дорога.

МИКОЛА КАВАЦЮК

Народився 07.02.1979 р. в селі Мишин Коломийського району, де й проживає.

Провідний методист центру культурно-освітньої роботи і народної творчості відділу культури Коломийської райдержадміністрації, член Національної спілки журналістів України.

* * *

Нічого не навчив Майдан...
Хоч пролилося море крові –
А й далі слуги кишенькові
Танцюють свій блазнірський тан...

Ще скільки нам копати ям
І скільки крові ще проллється,
Допоки кара «усміхнеться»
У вічі підлим шахраям?..

* * *

До вас звертаюся,
фантомні «небожителі»
І, тимчасові
Доль людських «вершителі»:

Вся ваша «сила» –
То лишень примара,
Бо й вас, як нас,
Чекає Божа кара!..

* * *

Великий Господи, не допусти
Хоча б іще одної смерті!
Нерозуміючим, прошу, прости,
А Людям нашим дай ще тверді...

Безгрішна Матінко, пробач нам гріх
Такої звичної байдужості
І поділи, молю, на всіх
Тої некупленої мужності...

* * *

Не вдається вам зробити з мене звіра,
Що помирає на уламках кришталю.
Я не цураюсь пристрастей Шекспіра,
Але лише її одну люблю!

І хоч вона частенько десь далеко,
Зате ми завжди разом в моїм сні...
Лиш їй дарую свого серця спеку,
Лиш їй дарую вірші і пісні...

ПЕРЕКЛАДИ

* * *

Я не люблю, коли наполовину
Або коли розмову перервуть.
Я не люблю, коли стріляють в спину
Та й вистріли впритул – також не суть.

Я не люблю, коли боятись мушу.
І прикро так, коли невинних б'ють.
Я не люблю, коли залазять в душу
І, більш того, коли туди плюють.

Володимир Висоцький

* * *

Афіші давньої вистави
Ми в річку кинем сміючись,
Ні краплі не проливши кави -
Самі до краплі пролились...
Живеш ти на догоду пану
Й не схожі, мабуть, отого
Геройчики твого роману
На героїню могого...

Олександр Бушков

НАДІЯ КМЕТЮК

Народилася 25.08.1961 р. в місті Коломий, де й проживає.

Лауреат літературно-мистецьких премій ім. Марійки Підгірянки обласного товариства «Просвіта», ім. Митрополита Андрія Шептицького та літературної премії ім. Тараса Мельничука (2016 р.).

* * *

Поезія – весна душі і серця.
Життя прекрасне! І надія є!
...А може, – крик душі,
Що в небо рветься,
Як сліз і слів у серці не стає...

НЕБЕСНА ВАРТА

Україно!

Надіє людства!.. Батьківщино болю!!! –
Кричить душа... Втомилась від тривоги...
Твої сини стоять за мир і волю...
Їх чисту жертву бачить в небі Бог...

... Я так втомилась... Тихо йшла по полю...
О!.. Скільки там поранених лежить!..
Надіє людства!.. Батьківщино болю!!!
Той хлопчик навіть двадцять не прожив!..

Я забинтую, не завдавши болю,
Криваві рани хлопчикам-бійцям...
– Надіє людства – Батьківщина болю!!! –
Живи!.. Живи!!! Ти ж мамі обіцяв...

Над полечком стоїть небесна варта...
Хай згинуть «Ігли», «Гради», «Буки» злі!
«Не побивайся, мамочко!.. Не варто...
Ми бережемо мир на всій землі!!!»

Над полечком у небі –
Мирна варта...

КРИК ДУШІ

Хто нам поверне коханих?!
Рідних... Святих... Дорогих?!
Хто загоїть в серці рани?!
Хто нам поверне борги?!

Що ж ти, війна, наробила?!
Скільки посіяла зла?!
Скільки сердець ти убила?!
Скільки на плач прирекла?!

Що ж ти, війна, наробила?!
В нашому домі, житті?!
Ти ж моє серце убила!!!
Вбивши найкращих братів!..

Як ти посміла, жорстока?!
... Скоро скінчиться зима?!
Прийде весна синьоока...
А найдорожчих нема...

Що ж ти, війна, наробила?!

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Вкраїно-свободо! Вкраїно-свободо!
Від прадіда-діда, з козацького роду
Жила собі з Богом, молилась, співала,
Піснями й соборами світ дивувала.

Святим Володимиром з Божої волі
Хрещена для щастя, для миру, для долі,
З очей Твоїх лились не сльози, а роси,
Сам Бог розплітав пшеницям златокоси.

Вкраїно-зірнице! Вкраїно-царице!
Вкраїно-мадонно моя святолиця!
У білих церквах й сріблом витканих дзвонах,
В Твоїх чудотворних небесних іконах.

В пречистих молитвах, в піснях колискових,
В зірках-діамантах на травах шовкових,
В Твоїх рушниках, де червоне і чорне
Любов'ю і смутком серденько огорне.

В мелодії тиші й дзвінких птахоспівах,
У вишитих хрестиком квітах і нивах,
В насущному хлібі і чистій водичі,
В освяченій небом джерельній криниці –

Чарівність Твоя, висота і глибинність,
Пречиста душа і дитинна невинність,
Біблійність Твоя, молитовність і святість,
Твоя лебединість, і біль Твій, і радість.

Неначе сапфірові Божі скрижалі –
Поля волошкові... і дотик печалі,
З небесного купола вилитий сріблом,
І віра в серцях в світло вічне над світом.

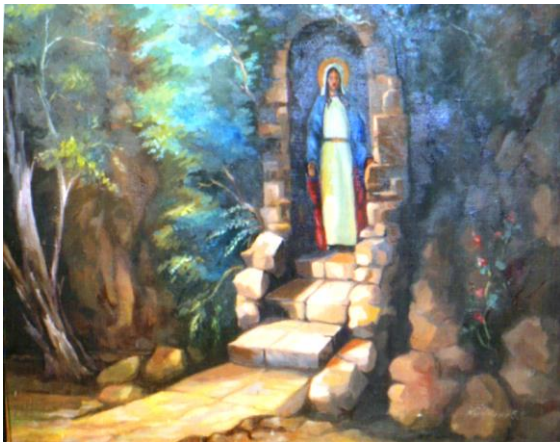
Вкраїно-красуне! Вкраїно кохана,
В ясир продавались твої Роксоляни...
Тебе гвалтували кати-людозвірі,
Тебе мордували етапом в Сибірі.

Кривавії сльози котились в безсиллі,
Синочки-орли не літали: безкрилі,
Тебе погубити хотіли в неслав'ї
Твої вороги і чужинці лукаві.

А Ти воскресала, щоб жити й співати.
Душа оживала і тіло розп'яте,
З в'язниць поверталась в собори і хати,
Щоб дітям Господню молитву віддати.

Вкраїно-богине, Вкраїно кохана,
Молитво боляща, розтерзана рано...
Я лину до Бога, бо вмію літати,
Я буду молитись, я буду благати.

За Тебе, Вкраїно, за Тебе, Свободо,
За долю пресвітлу українському роду.
Я вірю: Всевишній і Діва Марія
Почують молитву, молитву Надії.

БОГДАН КНИЖКО

Народився 04. 03. 1947 року в селі Корнич Коломийського району. З 1999 року живе в селі Ковалівка. Художник, громадський діяч.

Автор картин, представлених в «Джерельних дзвонах – 19».

РОЗДУМИ

Чого ви, хлопці, сидите?
Вас мають вбивати?
Хіба не можна ворога
Хитрістю здолати?

Москаль лупить, б'є, вбиває,
А ви, як ті миші.
Загнали вас у ті нори,
Чекаєте тиші.

Що то в вас за командири
Так кепсько керують?
Чом сидять собі спокійно,
Із жиру жирують?

Чи «Рошена» їм так шкода,
Чи знюхались з тими
Проклятими убивцями,
Що чортяка з ними?

Може треба повернути
У другий бік зброю?
І силою боротися
З нашою бідною?

Я не кличу це робити:
Заплутались мізки.
Розлітаються думки,
Як з смереки тріски.

Заплутались мої думи,
Що ж його робити?
Звертаємось до Господа,
Будемо просити.

Най допоможе нам Господь
У скрутну хвилину
І захистить нашу славу
Рідну Україну!

СЛЬОЗИ МАТЕРІ

Горів степ, усе жевріло,
Тьму розігнало полум'я ярке.
На ранок сонце засіяло
Довгождане, золоте.

І злилось все в єдине ціле:
Горіло небо і земля,
А десь в гніздечку чути клекіт
Збентеженого журавля.

Стиснуло болем попід груди,
Якось застило все на мить,
Бо десь далеко, там на сході,
Земля по-справжньому горить.

І чути гуркіт канонади,
Немов відлуння десь грози.
Верба розколота снарядам,
Сльоза скотилася з лози.

Це – сльози матерів солдатських
Оплакують своїх синів.
А батько, стоячи над сином,
За ніч одну вже посивів.

Чому по світу ходить горе?
Чому так мало доброти?
Чому не любляться народи?
Ми так не хочемо війни.

Нехай під грози непогоди
Журавлик мокне у гнізді.
Колись минеться та негода
І буде мир на всій землі.

РОЗДУМ

Чи варто було мені жити
На цім прекраснім білім світі?
Що не помітив, десь пройшов,
Що загубив або знайшов...

Знайшов красу, чудові миті
На цім прекраснім білім світі,
Без сумніву і без вагання
Зустрів любов, щире кохання.

Бажаю всім таке щастя мати,
В житті хоч раз та покохати,
Бо без любові трудно жити
На цім прекраснім білім світі.

ДО ПОКРОВИ

Хлопець, красивий на вроду,
Писав ці рядки спозаранку.
Простояв з коханою нічку,
А мати чекала на ганку.

– Сину! Сину! Де ходиш?
Чом забуваєш хатину,
Чом не приводиш додому
Свою кохану дівчину?

– Не будеш ти одинока,
Приведу її, приведу,
Бо завтра, як сонечко зійде,
Іду на прокляту війну.

Батько давно вже воює,
Гірко йому там самому,
Тому іду помагати
Прогнать ворогів з свого дому.

Кольнуло в матері серце,
Сльоза скотилась додолу,
Не думала, що й сина прийдеться,
Відправляти в далеку дорогу.

Будемо всі ми молитись,
Просити святую Покрову,
Щоб воїни наші вернулись
Живими до рідного дому.

МОЛИТВА ДО БОГА

Кожен з нас є грішний,
Згадуємо, Боже, Тебе,
Коли серце сильно страждає
І біль одразу мине.

У цій круговерті земній
Людство десь сильно спішить.
Боже! Забери ти той камінь,
Щоб не могли ми грішити.

Каємось, Боже Всевишній,
На цій прекрасній землі,
Щоб з Тобою зустрітись
На тій небесній стезі.

Молимося, Боже єдиний,
День-у-день перед сном.
Як на Голгофу ідемо,
Лиш кожен зі своїм хрестом.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ТАРАСА

Віє вітер, віє з сходу,
Біду наганяє.
Хто з ворогом не спіткався,
Той горя не знає.

Ой Тарасе, рідний батьку,
Ти ближче до Бога,
Замов, замов у Господа
За нас хоч два слова.

Замов, замов, наш Кобзарю,
Слово за Україну,
Бо не один українець
За неї загинув.

Замов, замов і ще слово,
Попроси нам миру,
Хай покаже наш Всевишній
Свою Божу силу.

А та сила – в могутності
Правдивого слова,
Най панує на Україні
Українська мова.

А та сила – у єдності
Нашого народу,
Щоб були ми одним цілим
З заходу до сходу.

Щоби ворог проклятущий
Від нас відступився,
Аби ти, Тарасе-батьку,
Нами враз гордився.

СВІТЛАНА ЛАВРУК

Народилася 25.02.1967 р. у місті Боярка Київської області. Живе в селі Пістинь Косівського району. Вчитель української мови та літератури.

* * *

Той не знає, хто не має сина,
Як іскриться щастям кожна Божа днина.
Той не знає, хто не має доні,
Як у серці дзвонять великодні дзвони.
Той не знає, хто дітей не має,
Що батьківським щастям люди називають.
Добре тому жити, хто ці квіти має,
У саду своєму ніжить, доглядає,
Надихає жити не про людське око,
А любити край свій щиро і глибоко.

ВОНА У СВІТІ ОДНА

Жінка, по-правді, може все!
І це все на собі несе:
Чоловіка, сім'ю, родину,
Вона дбає про ніч і про днину,
Віддається в полон заборон
І від того втрачає сон.

Жінка – основа держави Кохання.
Тут живуть сумніви і сподівання,
Тут вона мріє, як буде жити,
Як будуть палко її любити,
Як віддається в кохання полон,
Щоб від нього забути про сон.

Хай буде так, як хоче вона:
Декада – літо, а три – весна.
Хай квіти будуть тільки її,
Нехай кохають чужі і свої,
Хай щастя келих вип'є до дна:
Вона ж у світі така одна.

ЩАСЛИВИЙ ТОЙ...

Щасливий той, хто жінку покохав,
В її обіймах мучився, страждав,
Шукав стежки до серденька її,
А у душі співали солов'ї.

Блаженний той, хто жінку покохав,
Він, мабуть, щастя більшого не знав.
Осінній день, холодний, дивний сон
Стає весняним, повним забобон.

Відважний той, хто жінку покохав,
Для нього світ на мить прекрасним став,
В його думках живе лише вона,
Чарівна і безмежно дорога.

Безсмертний той, хто жінку покохав,
Її своїм теплом обдарував,
Він рід свій не загубить у віках,
Бо син щебече в мамі на руках.

ТИ МЕНІ ДАРУВАВ...

Ти мені дарував надію,
Що у серці моєму цвіла,
Кожен день я від щастя п'янію,
Хоч ніколи його не пила.

Ти мені дарував кохання,
Обіймав, цілував, пригортав,
Та весна була надто рання,
Вітер долі її украв.

Зацвітуть навесні троянди,
Сонце в травах загубить сліди,
А в моєму житті, як гірлянди,
Зорі сятимуть завжди.

* * *

Мій перший день і день останній,
Як подих вітру на світанні,
Між ними проміжок буття,
Що називається життя.

ЖИТТЯ

Ну як же швидко все минає в світі:
Дитинство, юність, молодість, туман...
І як це дітям можна пояснити:
Життя – це ніби правда і страшний обман.

Здається, все попереду квітує,
Лиш набуває сили для життя,
Та мить у вічності нічого не вартує –
І ось позаду все – немає вороття.

Лиш спогади – сумні, веселі діти
Дарують спокій, радість і дурман,
Що все на світі можна ще змінити,
Якщо любові маєш океан.

Любов ця має незбагненну силу,
Зі смертю може виграти двобій,
Змінити світ – це тільки їй під силу,
І вічність їй вклоняється одній.

Даруй її чужому й дорогому,
Хай не зміліє твій любові океан,
Бо важко шлях цей подолать самому,
Де завжди впарі правда і обман.

* * *

Усе буває вперше і востаннє,
Ось рік новий над вербами прийшов,
І пізня осінь нашого кохання
Весні обійми відкриває знов.

Усе буває вперше і востаннє –
Кохання, зрада, біль і каяття –
І тільки осінь пишним листопадом
Весну стрічає знову, як дитя.

Усе буває вперше і востаннє...
І кожна мить, якою я живу,
Через любов спішу осіннім листопадом
У нашу першу чарівну весну.

Усе буває вперше і востаннє...
І не кажи, що ти про це не знав,
Осіннім листом грається прощання,
А день весну, як дівчину, кохав.

Усе буває вперше і востаннє...
І варто завжди думати про те,
Якою буде зустріч на світліні,
І що вона у серце принесе.

ЗОРІ

Сміялись зорі з весняного неба,
Купали місяць у вогнях заграва,
А я цвіла трояндою для тебе,
Щоб ти мене до серця пригортав.

Едем душі моєї – ніч весняна,
Любові сила – молода пора,
Коли у травах бавиться кохання,
І все попереду, як в Мавки й Лукаша.

І ти здаєшся рідним і далеким
Й на відстані цілунку в моїм сні,
А між нами роки-лелеки
І слова, що казав навесні.

А між нами літа і осінь,
Що приходить у наші сни,
Неба синього чиста просінь
І чарівне буяння весни.

ОСІНЬ ЖИТТЯ

Казала осінь: «Я прийду до тебе»,
А я все думала: не скоро, не тепер.
Її ніколи я не кликала до себе,
Аж погляд мій на дзеркалі завмер.

О Боже, хто це в дзеркалі німому?
В очах тривога, в скронях сивина.
Я ці слова вже не скажу нікому:
– Кохання – сила, віра, глибина.

ЦЕ МОЯ УКРАЇНА

Я відчуваю дух твого натхнення,
І відчуваю біль твого жалю...
Моя земля славетна і стражденна,
Як матір рідну, я тебе люблю.

Твій зелен-гай і жито золотаве,
Яскрава зелень молодих отав,
Небесна синь і сонечко ласкаве –
За це, мабуть, життя б своє віддав.

Покоси в росах і в цвіту калина,
Хліб теплий тільки–но із печі на столі –
Це все моє, це зветься Україна,
Це болем відкликається в мені.

ТИ НАЗИВАВ МЕНЕ КАВОЮ

Ти називав мене кавою,
То солодким п'яним вином,
Я була тобі завжди цікавою,
Зрозуміла я це вже давно.

Та сім'ю ти створив із іншою,
І дітей народила вона,
Я ж залишилась просто жінкою –
Не твоя, не своя, не чужа.

Йдуть роки, забуваються пристрасті,
Лиш пече гіркота розлук:
Ми з тобою крокуєм до старості,
Не зазнавши кохання мук.

Я не стала тобі дружиною
І коханкою теж не була,
Тільки світлою ніжною мрією,
Що коханням тебе обпекла.

Я залишуся, може, кавою
Чи солодким п'яним вином,
Буду завжди тобі цікавою,
Не твоєю, та все одно.

КИРИЛО ЛИНДЮК

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району. Вчитель-філолог.

ДИТИНСТВО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Малий хлопчина народивсь –
Тарасом назвали.
Йому весняний цвіт відкривсь:
В саду пташки співали.

Он соловейко на калині,
А на лужку – дівчатка.
Всі розважали сиротину,
Коли він пас ягнятка.

Хлопчина радо так сприймав
Ті голоси й мотиви.
Від них у серці радість мав
І ними був щасливий.

На рідній, не своїй землі,
Під небом українським
Пісень співали кобзарі –
Козацьких, коліївських.

А в тих піснях – поразок смуток
Й радість перемоги,
І втрати друзів бойових
На пройдених дорогах.

Була ж колись правда й воля,
Вміли панувати,
Та чужинці в Україні
Стали царювати.

Зруйнувала Катерина
Січ – гніздо орлине,
Та козацька добра слава
Повік не загине.

А садки цвітуть і нині,
Солов'ї співають,
Рідну милу Україну
Співом прославляють.

НАРОДНА ПІСНЯ

Дві дівчини пісню співали,
На сцені красивий дуєт.
Про долю народу співали,
І був це не простий концерт.

Мелодія тиха, тужлива,
Слова величаві й сумні.
Як доля була в нас зрадлива,
Цвіт нації гинув в борні.

І рідна для нас Україна,
Ріднішої в світі нема.
Коли б не ворожа руїна,
Вкраїна б, як сад, розцвіла.

І звідки відомо дівчатам
Про болі народу важкі,
Як ворог сліди всі печатав
У сейфи сталеві свої.

Народ неможливо зломити:
В народу є сили міцні.
Народ неможливо згубити:
В народу є молодь, пісні.

Правдиві пісні України,
Історія в них є своя.
Коли б не ворожі руїни,
Не плакали б наші серця.

ВУЛКАН МЕНДЕЛЄВА

Об підніжжя грізного вулкану
Хвиля тихо плещеться морська.
Холодно їй, хвилі, в океані,
В гейзерів теплі вона шука.

Де з надр землі вода гаряча,
Гнана парою, пульсує – аж сичить,
А над кратером – сірчана пара, наче
Хмарка легкокрила височить.

Не приходять білки по горішки
В кедрачеві зарослі густі.
Білок, їх на білім світі трішки,
На Курилах їх – і поготів.

Білки – там далеко у Карпатах,
В синіх горах, в рідній стороні,
А стояти мушу я на чатах
У морській далекій чужині.

Он пливуть до берега калани –
Океану котики морські,
Не страшні їм шторми і цунамі,
Їм би лиш погрітись на косі.

Відігрівшись, носять з моря крабів,
Де вода гаряча, з скель місток,
З чайками розділять крабів лаби,
В них – цілюще молочко-чайок.

З Командорів – ліку нема в милях –
Припливли погрітись під вулкан.
Чайки розігралися на хвилях,
На просторі – Тихий океан.

АФГАНСЬКА ВІЙНА

Не зупинився перед свистом кулі:
Боець пішов у нерівний бій,
Невже оглух у самохідок гулі,
Хтось крикнув навздогін благально – стій!

Та було пізно – скрізь з піску бархани,
Із сопок обіззався буревій.
Он шапки басмачів, наче барани,
Куди влетів – у серці неспокій.

І засвистіли кулі кулеметні.
Заліз за скелю, наче в неї вріс.
Снаряди рвались, міни мінометні,
Світячі кулі билися в утіс.

І враз затихло все на білім світі.
Мовчазна тиша, неба синява.
Палюче сонце і димок в зеніті,
В очах мигтіли втоми кружева.

Афганські гори – дикі і холодні,
Холодний вітер поміж скель гасав.
Десь бачив змійки очі він голодні,
Самотній поміж скель своїх шукав.

Приховане життя – в полон попався.
Про долю хлопця вже ніхто не знав.
На силу Божу – у думках поклався,
Чому він тут – його ніхто не звав.

Десь над горами рокіт вертольотів,
Злетіти б в небо, як літає птах.
Якби ці руки – крила для польотів,
Злетів би в небо, подолавши страх.

Відбувся обмін – в рідний край вертався,
Сумна була усмішка на вустах.
Він, зниклий син, вже вдома показався:
Зімліла мати в нього на руках.

Раділа мати – в очі заглядала,
Синочок рідний – вже дорослий став.
Волосся срібне з чуба виглядало:
Мовчав. Тривожно лиш у сні кричав.

Його заждалась дівчина на світі,
Яку любив, яку давно кохав.
І снились друзі у веснянім цвіті,
Напевно ті, хто безвісті пропав.

ПІСЕННІ КОЛОСКИ

Мова, пісня, вишивка,
Наче в саду вишенька.
Білим цвітом розцвіте,
В нім проміння золоте.

Сонечко купається,
Променями грається.
Вишні цвіт гарненький,
У росі біленький.

Як лебідка на воді –
Цвіт, суцвіття на гіллі.
Квіток білі пелюстки,
Спілі пісні колоски.

АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ

Народився 24.10.1950 р. в селі Миролубівка Вінницької області. Вчитель німецької мови Ковалівської ЗОШ I – III ст. та нотаріальний перекладач.

Проживає у місті Коломиї.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

Дипломант Департаменту культури землі Верхня Австрія за переклад на українську мову творів Адальберта Штіфтера і Петера Розеггера вперше.

ІЗ ЦИКЛУ «ОБЛИЧЧЯ ДРУЗІВ»

*

*

*

*Оксані Григорчак-Котлярчук
з нагоди 50-річчя*

Я хочу обминути всі стандарти,
Промови, як святкують ювілей,
І щось цій скромній жінці побажати
Такого, що не було ще в людей.

В неї, як в казці: має три сини,
Що трьох невісток приведуть до хати.
По троє діток матимуть вони,
І щастя й гамору буде багато.

І буде в неї не один Дмитро,
Та ще, мабуть, і буде три Оксани,
І третій знайдеться у них Петро,
І квітнути їх рід не перестане...

А поки-що зібралось півсела,
Щоб привітати цю розкішну жінку:
Ледь видно штрих, де талія була –
Роки таки беруть нас всіх в обнімку!

Давайте ж вип'єм три по п'ятдесят
І три по п'ятдесят їй побажаєм:
Не варто наперед щось там гадать, –
Радіймо тому, що ми нині маєм!

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

Kaiserin Elisabeth Sisi

Цісарівна Елізабет Зізі

З інтимної лірики цесарівни Елізабет (Зізі), неповторної жінки, доля якої була жити в світі, що не належав їй. Вірші, які вона називала піснями, адресовані цісареві Францу Йосифові.

МІЙ ПОНТІ¹

Червень 1887 р.

Так звала я тебе з любові
І, навіть, з пересердя.
Хоч короп і холоднокровний,
Та має милосердя.

З майоліки тебе я маю,
З бронз, срібла ореолу,
Та не гравюру я кохаю –
Вона ж окраса столу.

Мій понті, я тебе зловила
З глибокої безодні
Й тебе кохати приручила
Назавжди від сьогодні.

¹ Понті (Ponty) – угор. – короп

ЗАЛИШ МЕНЕ САМУ

Жовтень 1886 р.

Облиш мене, залиш саму –
Цього душа бажає.
Любов велику не вернуть,
Мала лиш серце крас.

Тебе любила я, на жаль,
Занадто щиро, знаю, –
Ти ж приносив мені печаль,
Та зла я не тримаю.

Таким улесливим ти був,
Що обіцяв півнеба,
Коли ж, нарешті, все здобув,
Тоді мене не треба.

Піду світ за очі я геть.
Чи повернути зважусь?
Як серце краяв ти моє,
Вірші мої розкажуть...

ПОКИНУТА

Гёделле¹, жовтень 1886 р.

Коли самотність обійма,
Пісні сумні складаю,
Із серця, де лягла журба,
Надію проганяю.

Хіба тоді, в той юний час,
Коли життя буяло,
Світ почорніє мені враз –
Собі не уявляла.

Бо я любила і жила,
І світом мандрувала.
Що прагнула – не досягла.
Мене ж за дурня мали.

¹ Гёделле (угор. Gödöllő) — місто в Угорщині

АНТИ-ЗАСТОЛЬНА ПІСНЯ

Вересень 1885 р.

Не хочу кохання,
Не хочу й вина,
Бо перше – страждання,
А друге – брехня.

Кохання минає,
Найліпше з облуд, –
Вино підробляють
В найгіршу з отрут.

Любов ти фальшуєш
Ще гірш за напій:
На людях цілуєш,
А в серці – крадій.

То ж геть від кохання
І геть від вина,
Бо перше – страждання,
А друге – брехня.

Переклад здійснено за виданням:

Kaiserin Elisabeth Sisi: Ihre schönste Briefe und Gedichte. RHG
Rheingauer Verlahaus GmbH, Wiesbaden. – 2012. – S. 224.

НАДІЯ САВАРИН

Народилася 05.12.1986 року.
Лікар-психолог Обласного бюро
медико-соціальної експертизи.

Проживає в м. Коломії,
одружена, виховує трьох дітей.

* * *

Мабуть, не фюрер ти,
Не плід науки Ніцше.
Твої брати кати,
До них ти не доріс ще.
До влади похоть ница,
Огида до свободи...
Шукаєш у столиці
Можливої нагоди.
Живи собі й надійся,
Шукай стежки до трону,
Протоптані вже кимось
Стежки крізь заборону...

* * *

Померкнув світ, і сонце потьмяніло,
Облиті мулом нечисті й брехні...
Небесна синь їм голову схилила,
Коли за правду гинули в борні.
Минає час, а роки наперейми
Біжать, летять, галопом мчать у даль,
Та за добро і ясне світло правди
Народ крокує, гублячи печаль.
Чи бути Україні на цім світі?
Чи згубиться у мороці віків?
На глобусі пустелею залишим?
Чи в боротьбі здобудемо її?
Святі з небес спустили погляд свій,
Закам'яніість із облич зникала,
Бо ницість панувала на землі,
Кажуть, юрба супроти неї стала...
А хто, скажіть, народ ми чи юрба?
Чи, може, бидло, хлопи чи худоба?
Чия за нас підніметься рука?
Й душа від доброго розтане слова?
В подяці Богові за ті мільйони нас
Піднімуть голови святі до неба,
Бо ми народ, ми сила повсякчас,
І нам свободи, щастя й долі треба!

* * *

Люби мене, так дико до безтями,
І дуже ніжно, як останній раз,
Забудь мене раптово, а ночами
Із трепетом пригадуй водночас.
Злови мене, як вітром попри тебе,
Не озираючись, я стрімко пролечу,
Залиш мене, коли так буде треба,
А не доводь ігнором до плачу!
Чекай мене, як я тебе чекаю:
У тузі, безнадії, каятті...
Терпи мене, бо я тебе кохаю,
Дозволь відчути щастя у житті!
Тримай мене, не віддавай нікому,
Не загуби мене в бездоннім сні,
Цілуй мене, зганяючи утому,
Проблеми, біль і промахи дрібні.
Впізнай мене в безмовнім постаменті,
В безхмарнім небі, блиску ясних зір.
Люби мене, бо в цім експерименті
Будемо разом, ти мені повір!

МАРІЯ САЗОНОВА

Народилася 04.02.1924 р. у місті Хорол Полтавської обл. Вчитель російської мови та літератури, пенсіонерка.

Проживає в селі Нижній Вербіж Коломийського району.

Лауреат літературної премії ім. Михайла Кучірки.

*

*

*

Важких думок остерігайся,
Це вороги твої, затам.
Надії доброї тримайся,
Хай дуже важко, та тримайсь.

І бережи в своєму серці
Безцінну мрію золоту,
Не дай їй передчасно вмерти,
Люби завітну мрію ту.

29.08.2016 р.

ЛЮБОВ

Ми створені з любові й для любові,
Це пам'ятаймо й радуємось життю.
Земний нам вік уділено короткий,
Тож не дрімай, люби, твори, працюй.

Мов мало жнив, а вже долає старість,
І тануть сили, як весною сніг.
Та на душі у тебе тиха радість,
Якщо ти основне зробити встиг.

Нехай не маєш золота, хоромів,
Ти про дітей та про онуків дбав.
Якщо вони живуть в добрі, здоров'ї,
Їх щастю ти радієш не дарма.

Хай кожний день нас радує чим-небудь:
Розмови, зустрічі, сердечнеє тепло.
Несім людині лиш любові зерна,
Щоби добро усюди проросло.

15.05.2016 р.

РІДНЕ СЕЛО

Вражає картина села,
Якщо її бачиш згори.
Там – церква, там – школа твоя,
Де з дітьми ти вчився колись.

Впізнаєш крамницю і клуб,
І власну домівку здаля.
Стоїш зачарований тут:
Яка ж гарна рідна земля!

В садах потопає село,
Не видно ріки і доріг.
Ти знаєш відмінно його,
Бо тут народився і зріс.

Твоя Батьківщина мала
Отут, в пригірському селі,
Звідсіль твоя путь пролягла
В широкий незвіданий світ.

16.10.2016 р.

ВІЙНА ТРИВАЄ

Війна – реальність на сьогодні,
Хоч як би ти не називав її.
Тут мруть старенькі й дуже хворі –
На фронті гинуть дужі й молоді.

Вже третій рік у нас триває
Гібридна осоружная війна,
Життя і спокій відбирає,
Калічить тіло й душеньку вона.

Зірвала з рідних місць мільйони,
Переселенцями назвала їх,
Зробила нежилими зони,
Де довго йдуть запеклії бої.

Війна – реальність на сьогодні,
Хоч перемовини про мир ідуть.
Росія шле безперешкодно
Потрібне все на цю війну.

Та Україна зміцнює кордони,
Боронять мир її захисники.
Народ наш вірить в перемогу,
В закінчення безглуздої війни.

15.05.2016 р.

МОЛОДИМ

Усім цікавтеся, дивуйтеся,
Гордіться нашими людьми
І вірте: ваші мрії збудуться,
Якщо до справ долучитесь самі.

Вивчайте кращий досвід світу,
Запозичайте корисне для нас.
Відстали ми на півстоліття
І мусимо не гайнувати час.

Учіться наполегливо новому,
Не допускайте зради-помилки.
Вже чверть століття плаваєм по морю,
Немов без компаса і без знання зірок.

Земним подіям час не зупинити,
Пливе він незалежно від людей,
А от людині дано мало жити:
Лиш розцвіте – зів'яне й відійде.

Розумно дійте, щоби не блудити,
У героїзмі й мудрість проявіть,
За результати щоб могли гордитись.
Нова епоха. Вам її творить.

24.02.2016 р.

БУДЬМО ВДЯЧНИМИ

Усе, що бачимо довкола –
Сумлінна праця людських рук:
І ця асфальтова дорога,
І красень-міст на річці Прут.

Будинки гарні і просторі
Он потопають у садах.
Їх збудували газди добрі,
Які закохані в життя,

Для себе, для дітей і внуків,
Для миру, щастя на землі.
Славимо працьовиті руки,
Що нам лишили гарний слід.

Уміймо мудро користатись
І бути вдячними за все,
І для нащадків щось надбати,
Посильний вклад якийсь внесем.

21.09.2015 р.

ПОВІРИТИ У ВЛАСНІ СИЛИ

Не плакати, не нарікати,
Повірити у власні сили
І чітко, ясно уявляти,
Як хочемо на світі жити.

Що на шляху нам заважає?
У кого можемо повчитись?
Від чого треба відмовлятись,
А чим потрібно дорожити?

Якщо не на словах, а дійсно
Ми патріоти України,
Зробім своє село і місто
Такими, щоб гордитись ними.

08.11.2014 р.

ТЕТЯНА СТЕФАНКО

Народилася 24.09.1981 р. в
селі Ковалівка Коломийського
району, де й проживає.
Підприємець.

* * *

Маленький світ бажання і мрійливості,
Спокійний стан, хвилини дратівливості
Проносить із собою день, що догорає,
Та тільки сум у серці живе і не зникає.

Повіки закриваються, проносяться безсилі думки,
Самотні, непотрібні й ті, що не ведуть
до здійснення мети,
Хвилиний, буденний, позбавлений щастя ритм
Веде із собою в загублений світ.

Перехрестя мрій – де давно ніхто вже не жде,
В ньому кожна дорога лиш в минуле веде.
А там для щастя, зазисті й співчуття
Завжди буяє квітками весна.

І манить до життя любов,
Та, що в минулому цвіте барвисто,
До неї повертаюсь знову, знову й знов,
На себе одягаю те намисто.

Де кожна намистинка – спогад,
І безліч їх, що замикають круг,
Нічого б не забути, дивний здогад
В одне намисто їх уклав навкруг.

Любов – прикраса, ніжністю прикрашена,
Що огорнула тіло й мою душу,
Я плюс вона, чи навпаки, немає значення,
Однак без неї жити я не можу.

*

*

*

Загадка в житті, в ній питання прості,
А відповідей не знайти,
Підкоряє собі, тінь приносить в пітьмі –
Вирішуй сама, куди далі йти.

Ще крок, і вперед, відсахнутись назад,
Розвернутись та бігти далеко повз тіні,
Чи на місці лишитись назавжди, навів,
Перекресливши навхрест задумані цілі.

Що життя, де Тебе не дістати руками?
Що любов, де монотонний серця стук самотній,
Що слова, не почуті Твоїми вухами,
Погляд вкотре лишився самотній.

Я перестрибну прірву і подолаю звіра,
І море переплести я запросто змогла б,
Але що далі, там за іншим перехрестям
Любов'ю варто жити, та перш за все життям.

Мій погляд залишився, як вчора – самотній,
І губи залишилися холодними сьогодні.
Сердечний стук, як завжди відчутній, хоч самотній,
Давно забулись дні прості і безтурботні.

*

*

*

В долонях обличчя, а серце сповнене щастям
І ніби хвилина життя, а згадується так часто.
Губи горять в поцілунку, жаром, що лине між ними.
Грані межі стерлись і стали занадто тонкими.
Повіки опустились на глянцеві очі,
Навкруг темнота, ми, володарі ночі,
Віддаємось в полон обіймів і ласки,
Узявшись за руки, пірнемо до казки.
Зібрались всі барви в один поцілунок,
Обійми наповнились ласкою рук,
І подих з відлунням душі об'єднався з Тобою,
А серце прискорило звиклий тук-тук.
Губами затримать п'янкий подих м'яти
І доторком ніжним переправить його на шоку
Тіло готове назавжди, навіки в полон Твій віддатись,
Вії лоскочуть обличчя йому.
На місці, де стояли двоє,
Де ніч манила дві душі у пориві бажання,
І очі блищали в ту мить невимовним теплом,
Серце билось щасливе у ритмі кохання.

*

*

*

Контрастність, яскравість зникли з життя,
Кругом перехрестя, де другорядна дорога моя,
Повороти, на яких видимість – менше сто,
Радість і щастя притихли давно.

Але я не здаюся і не здамся – це факт,
Бо тепер вже не полум'я в грудях горить,
А лиш світить далекий та гордий маяк,
І тільки зрідка душа заболить.

Тільки зрідка прокинеться приспана мрія,
І не часто поманить з собою мета,
Лише інколи я просинаюся щаслива,
Бо буваю на березі щастя у снах.

Тільки зрідка поманить мотив
За далекий німий горизонт,
Він омийтий сльозою надій
І протоптаний поглядом вздовж.

Дві тіні блукають десь там,
Обіймаються в сні, засинають в обіймах –
Це вони провокують вулкан
І тихо злітають, щоб розчинитись в повітрі.

ВОДА НЕ ЗМИЄ ПАМ'ЯТІ

Два тіла поруч під краплями води
І дві душі під душем щирістю омиті,
Чудовий вечір зовсім догорів,
Але ніщо не в силі час нам зупинити.

Ніжні обійми і присмак ванілі,
Водяні краплі, немов намистинки,
Прекрасні слова, божевільні і щирі,
Розсипані, мов зорі по небу, цілунки.

Вода змиває ласку, вода змиває дотик,
Слід губ гарячих змиє та ж вода.
Вона не змиє пам'яті і не поставить прочерк
У спогадах, де серце тремтіло, мов струна.

І тільки шум води, стікаючий з гори,
Поверне все уявно, перенесе з собою
У недалекий час, у наймиліші дні
На хвильку в душ, поніжитись з Тобою.

Дасть змогу відчути рук доторк вогкий,
Тілом до тіла торкаючись в обіймах,
І подих гарячий, цілунок терпкий
Прийняти губами, відгукнувшись на ніжність.

Хай це тільки вода і уява моя,
Та я не в силі відпустити цю хвилину,
Вона для мене надто дорога –
З водою серце б'ється покликом єдиним.

* * *

Безтурботність, огорни мою душу,
Безтолковість, благаю, щезни з життя,
І більше від світу нічого не хочу,
Інше я зможу здолати сама.

Я зможу навіть зостатись з любов'ю,
Назавжди побороти той життєвий плин
І дати жити в серці їй спокійно
Під лагідний, безшумний, радісний мотив.

Та зараз серце б'ється у тривозі,
Мрії метаються, мов стріли у татар,
Кожна думка – про випадкову зустріч на дорозі,
І не веде до спокою нічний кошмар.

Не легко жити такими відчуттями,
Ще й інколи такий знаходить розпач,
Мій стан душі не описати почуттями,
То вже не сльози і не біль,
Йому ім'я – простий душевний розлад.

*

*

*

Ласкою переповнені очі,
Руки горять ніжним теплом,
Безсонні і в думках бурхливі ночі
Назвати важко безтурботним сном.

Ці очі мріють ласку віддавати,
І хочуть пестити Тебе гарячі руки,
Думки же прагнуть все життя кохати
Та подолати цю стіну розлуки.

Моїми губами повік не торкнутись
До ніжної, коханої щоки,
Якби можливо, хоч на мить забутись
І перестрибнути до давньої зими.

Очам моїм не дарувати погляд
Той, що живе бажанням день за днем,
В думках блукає тихий, вічний спогад,
Що серце сповнює палким вогнем.

Не відчувати тілом важкість Твого тіла,
Цілунок не приймати ніжний Твій,
Ніколи не почути «Моя мила»,
Не відповісти щиро «Милий мій».

Слова мої залишаться німими,
Думки нехай зостануться самотні,
В серці повік живе образ чоловіки,
Що дарував мені ночі безсонні.

СИЛЬНА Й СЛАБКА...

Сильна й слабка
В душі – Твоя, в житті – далека.
Любов жива і рветься до життя,
Не хоче відлітати в вирій, мов лелека.

Й не хоче покидати серце, сповнене тепла,
Що б'ється в ритмі – «де Він» без зупину.
Я і любов моя навік Твоя
Із часу в час, що переходить в днину.

Із спомину днів, що спливли мов вода,
Зранку прокинувся, а думка одна
І вчора, сьогодні і завтра також
Починаються з Тебе і мрій про життя!

*

*

*

Горіх безлистий за вікном шумів,
Струна тихенько у душі тремтіла,
Я пам'ятаю ту щасливу мить,
Коли до Тебе бігла «Твоя мила».

Коли у серце ввірвався ніжний стук
Кохання, радості, нестримного бажання,
Переливався в тілі тихий звук –
Відлунням щастя, трепет хвилювання.

Стікав додолу барвами Твій сміх,
Горіли очі тим вогнем безсилим,
Ми віддавались у полоні втіх
В полон собі, закоханим і щирим.

Горіх безлисто, як і тоді, шумить,
І серденько струною ще тремтить,
В полоні смутку, жалю і печалі
Вона біжить – ніхто не зустрічає.

Біжить вперед, повз тіні, що мовчать,
На зустріч, де ніхто вже не чекає,
Не загоїти рану, що болить,
Забути треба, а вона кохає.

* * *

Стіна розлуки виросла між нами,
Травою вкрилися сліди стежками,
Припали снігом зверху чисто-білим,
Згубилися у снах покинуті вітрила.

Штурвал самотньо корабель веде
Без компасу, без карти і людей
В забуту гавань, де ніхто не жде,
Усім однаково: прийде він, не прийде.

Штормова хвиля безтурботно б'є
В той корабель, не жалує себе,
Не знаючи, що одинаково йому: плисти,
Потонути, чи в гавань не прийти.

Він може залишитися один в безодні,
Потонути у вирі тім холоднім
Чи загубитись у порту безлюднім,
Не розуміючи, де свята, а де будні.

Так по житті бреду я день за днем,
І серце, мов штурвал, мене веде,
Надіється, що компас віднайде,
На карті же читається одне:
Люблю Тебе, люблю тільки Тебе.

НАТАЛЯ ТИМОФІВ

Народилася 01.05.1978
року в селі Мишин
Коломийського району.

Вчитель української мови
й літератури Мишинської ЗОШ
І – ІІ ст.

Лауреат літературної
премії ім. Леся Гринюка.

* * *

Наснились гори.
Знов наснились гори...
Бо не даремно там
лишила слід.
І камінець,
як найсвятіший спомин,
Я берегла
через років політ.
Не раз вдягалась
у ранкову тишу,
Скупавшись
в передранішній росі...

Дубок шептав берізці:
«Не залишу...»,
Як Довбуш Дзвінці
в нічку навесні...
Наснились гори.
Знов наснились гори...
Вже вкотре поспіль.
Ніби міражі...
Над ними
розсинілися простори
Між Всесвітом
і світом на межі.
Наснились гори –
велети Карпати.
Наплічник повний
влігся на поріг.
Багато літ
від батьківської хати
До них, святих,
шукала я доріг.
Спокійно. Чисто. Легко.
Я – удома.
І навіть
не полохають сичі.
Мандрую в гори.
Поспішаю в гори.
Несу до сонця
золоті ключі.

* * *

Нехай. Нехай.
Нехай. Ну, і нехай.
Сьогодні плаче,
тихо плаче гай...
Зітхає сумно.
Ні! Не заважай!
Нехай.
Нехай поплаче стиха гай...

Бач, мріє гай...
Весною мріє гай.
Он пнеться ряст, бриндуш...
Ну, справжній рай!
І заграє з весною
виднокрай...
Нехай, що плакав...
Бач, як мріє гай.

А нині – сонце,
вітер-дивограй...
Радіє гай!
Сміється дзвінко гай!
У барвах, у переспівах –
розмай!
Тихіш! Помовч!
Співає, слухай, гай!

* * *

Затонувала зморшки на душі.
Підвела впевненістю полинялі брови.
Сполола знахабнілі спориші.
Посіяла з любові матіоли.
І проросли – як сонце, як весна,
Як світ, як усміх, як мої простори...
Розвітрилась, розвіялась печаль
Понад ліси, потоки, ріки, гори...
Як мало треба: зодягнутись у красу,
У щастя, мрії – розмаїті, кольорові...
О, як багато: я несу тобі росу
В долоньці, в серці, у своїй любові...

* * *

А ти – як хміль.
З перчинкою однак.
Солодкий мед.
Чи гіркувата кава?..
Свідоме «ні».
Напівсвідоме «так».
Не відаю: чи ліки?..
Чи отраву?..
Якщо ти – ліки,
то чому болить?..

Якщо отрава,
 то чому на крилах?..
Отак і не збагну:
 ти – вічність, а чи мить?..
Ти – сон чи правда –
 зрозуміть не в силах.

* * *

Той доторк до руки пече і досі,
Як грань, як спомин, як живий вогонь...
А ми, розхристані, смішні, дзвінкоголосі,
Довкола розсівали цвіт долонь.
Отак через роки: душа об душу,
Пліч-о-пліч, рука в руку, навмання...
Крізь зими та літа... Признати мушу:
Квітують ще по-юному поля.
Поля... Поля... Чи, може, дивограї?...
І двоє заблукалих у житах...
Чи у житті?.. То тільки місяць знає.
Невпинно лічить кроки по стежках.

* * *

Найважче, що сама тебе створила,
І відпустила, ніби часточку себе...
Вдихнула віру, силу, дала крила...
Та найпекельніше: любила я тебе.
Зачудувалась твоїм дужим летом –
Упевненим, разючим... Вітриган!
Не визнавала: ти – лише обман,
Правдоподібно замаскований наметом
Моєї хворобливої уяви.
А чи перехмелілої душі?...
Поникли, повсихали мовчки зваби,
Що квітували пишно навесні...
Найкраще, що піднявсь в шалений лет
Без боязні і сумнівів. Чудово!
Та чорно-біло врізавсь твій портрет
У пам'ять, що буяла веселково.
Найлегше, що зійшла моя зоря –
В твоїх очах, у думці і у слові...
Розлилась пісня понад гори і моря,
Майстерно виткана із сонця і любові...

* * *

Згубили в суєті ми довговічне.
За скаргами забули про поклін.
Нікчемне піднесли – немов предвічне.
Прадавнє, дідівське покинули на тлін.
Отак і живемо! Та, ніби, ситі.
Хизуємось добром навперебій.
Одягнені, обуті і уміті...
А скиглимо – немов осиний рій...
Отак і живемо: усі всіх бачать.
А критика детальна, по кістках...
Вже образи святих он миром плачуть,
Молитва онімїла на устах...
А, може б то, вклякнути на коліна?..
А, може б то, подякувать Христу
За батька, матір, брата, доньку, сина?..
За день, за вечір, осінь і весну?..
Отак-от: від світанку і до ночі –
Шалена метушня кишить, кипить...
Не вічні руки. І не вічні очі.
І батько-мати. Сонце-місяць. Мить!

* * *

Схилилась над ромашкою.
Серце бджілкою, пташкою
У грудях дзвенить!

Кипить!

Мить!

Пелюстки ворухнулися.
Від тепла стрепенулися,
Зронивши росу...

Красу!

Несу

У краплі пелюстковій,
У сонячній долоні
Мій світ!

Мій квіт!

Політ!..

У очах волошково.
У думках фіалково.
А на серці – ромашково...

Веселково...

Казково....

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ

МИРОСЛАВА КАВАЦЮК- СКРИГУНЕЦЬ

Народилася 22. 09. 1966 року в селі Мишин Коломийського району. З вересня 2000 року проживає в Іспанії.

Там намагається популяризувати культуру і традиції рідного краю, а саме: плетіння дідуха, вишивку, писанкарство, виготовлення декоративних дерев і навіть приготування найсмачнішого твердого коломийського сиру.

* * *

Думками лину я щодень туди,
Де замели сніги уже сліди...
Залишилось у пам'яті лише:
Родина і свята... найкраще все...

ЗАГУБЛЕНА ЛЮБОВ

Не тривож мого серця, не треба,
Не роз'ятрюй невгаслий ще біль.
Я кохала тебе більше неба,
Не приходь в моє серце, не смій!

Так кохати я більше не можу
І терпіти – нема більше сил.
Своє серце у згадках тривожу,
Бо казав, що так вірно любив.

Красивішу за мене ти маєш
І милішу й багатшу батькам.
Так навіщо цю гру починаєш,
Я – ось тут, ти – давно уже там.

Нам не бачити більше кохання,
Та до тебе воно ще прийде.
Ці розлуки, слова, сподівання...
У полон тебе інша візьме.

Покохасяш так ніжно, так сильно,
Як ніколи іще не кохав.
І мене ти забудеш невільно,
Наче долі хтось наші стоптав.

Покохаєш, для тебе не пізно...
Я бажаю, щоб щастя пізнав.
Лиш співатиме нашу пісню
Та доріжка, що ти протоптав...

Одягну білу сукню весільну,
А на голову – білу фату
І заплачу... думками полину
В ту загублену першу весну...

В ту весну, що була така рання
І бажання радіти було.
В ту весну, де розквітло кохання
І так скоро воно відцвіло...

І ніколи нікому не знати,
Чому сльози в очах мені знов.
Тільки спомин буде осявати
Ту загублену першу любов.

Весна 1985 р.

ПРОСТІТЬ МЕНІ, МАМО

Простіть мені, мамо, ночей сивину
За те, що залишила вас я одну
І діточок – синочків маленьких,
Садок вишневий, город зелененький.

Вам залишила родину свою,
Поїхала «щастя» шукать в чужину.
Ой, мамо рідненька, ой мила моя,
Зазнали ви горя, голубко моя.

А скільки ви сліз за нас пролили
Щоденно в молитві і вдень, і вночі,
Щоб добре жилося в чужій стороні,
Бо діти твої по усенькій землі.

І син і невістка, і зять і дочка –
Роз'їхались діти – усе не з добра.
Чому нині важко у рідній країні?..
Працюють вкраїнці в далекій чужині.

Пустила з торбами по світу блукать,
На хліб насущний собі зароблять.
Простіть ви нас, люба, за тії слова,
Що може колись ми сказали дарма.

Простіть мені, мамо, заплакані очі,
Не знаєте спокою вдень, ані вночі.
Не знаєте радості, тільки журба,
І просите в Бога здоров'я й добра.

А знаєте, ненько, скільки сліз я пролила,
Щоб була щаслива у зустрічі днина?
У серці моєму – одна Україна
І мати моя, як голубонька біла.

Простіть мене, мамо, простіть мені, любя,
Ніколи у світі я вас не забуду
І ласку вашу, і любов невинну.
Простіть, дороженька, я – ваша дитина.

Тоledo, 2001р.

НА ЙОРДАН

Порошею зима – у рідній Україні,
Вітаю, мамо, Вас з далекої чужини.
Мете-мете зима, морозом притискає,
З Іспанії я вам тепло пересилаю.

Думками лину я щодень туди,
Де замели сніги уже сліди...
Залишилось у пам'яті лише:
Родина і свята...найкраще все...

Ой ніченько темная,
Місяцю ясний, зоре яскрава!
Цілюща Йорданська водиця –
Сьогодні Христос хрещється!
В річці Йордані!
Рідне в чужині сниться...

Тоledo, 19.01.2001р.

КАЛИНА

(пісня)

За селом, де колишуться віти,
Де життям забуває весна,
Знову вкотре цвістиме калина,
А матусі з Мадриду нема.

Я рахую ті довгі години
І чекаю щасливого дня,
Як обніме мене вся родина
І заплачу від радості я.

Я так довго живу у Мадриді,
Забуваються рідні слова.
Я чекаю листів з України,
А листів все нема і нема.

Не сумують напевно за мною,
Бо не хочуть писати мені,
Бо не знають, як важко тут бути
У неволі, тривозі, ярмі.

Коли б знав, дорогий чоловіче,
Куди жінку свою ти послав,
Ти б ніколи нікому нізащо
Цього щастя не побажав.

Мадрид, 2003 р.

ЗЕЛЕНЕ ЛИСТЯ, БІЛІ КАШТАНИ

(пісня)

Зелене листя, білі каштани,
Ой як то сумно, як вечір стане.
Ой як то сумно в чужій країні,
Не бачить своїх із України.

Маю я мужа, якого люблю,
Синочків двох – їх не голублю.
Маю родину, маю хатину,
Усе я маю там, в Україні.

Лиш нема звідки там грошей брати,
Нема роботи, нема зарплати.
Поїхала в світ я «щастя» шукати,
Щоб своїх діток прогодувати.

Робити – роблю, у наймах служу,
Ой як то гірко – сміятись мушу.
А як збираю хлопця у школу,
То моє серце рветься від болю.

Рветься від болю моє серденько,
Бо я не бачу своїх рідненьких.
Мої синочки ростуть без мене,
Мабуть забули вони про мене.

За вас я, діти, молюся Богу,
Щоб повернутись швидко додому.
Всіх хочу вас я щиро обняти,
І в Україні свій вік доживати.

Алхете, 22.06.2001р.

ГАЛИНА КОРИЗМА

Народилася 7.11.1963 р. в селі Замулинці Коломийського району. Закінчила Львівський електротехнікум зв'язку. В 2003 році виїхала в Іспанію, де проживає на даний час. Одна із перших ініціаторів створення у Мадриді Творчого об'єднання «Наше Слово». Друкувалась в багатьох альманахах та журналах в Україні.

ПИСАНКА

Писанка – яєчко, рук людських творіння,
В коломийськiм краю вісниця Добра.
Стукає сердечко, мрія покоління
Твориться на диво в ній жива краса.

Писанка – яєчко, мов шовкова нитка,
Вишиті сорочки молодих дівчат.
З гір цимбалів звуки, швидкоплинна річка,
Прута передмова, зелених Карпат.

Писанка – яєчко, дихає натхненням
І ведеться в колі мова затяжна,
І зростає роду те гуцульське плем'я,
Тут моя родина, тут моя сім'я.

Писанка – яєчко, Великодня паска,
Сонечка промінчик в кошиках людей.
В ній молитва щира і Всевишня Ласка,
Боже Благовістя у майбутній день.

Писанка – яєчко, в фарбах колориту,
Трішечки від сонця, а від нас тепла.
Хочеться насправді просто в світі жити
В коломийськiм краї, де моє життя.

11.04.2012 р.

ВИШИВАНКА

Вишиванка серце гріє,
В першiм хрестику – надія,
В другiм хрестику – тривоги,
А у третьому – дороги.
У червоному – кохання,
Чорні хрестики – зітхання.
Кольори сплелися густо,
Обнялися з голки дружньо.

І лягають в світлі руна —
Прикарпатський візерунок.
Моя бабця вишивала.
Й мати доню научала.
Шила, шила, вишивала,
Голка спати не давала.
Пригортала полотно,
Знаю, — милому воно.
Ця сорочка вишиванка
Вся з любові до світанку.
Жовтий колір — ясні зорі,
Синій колір — небо Боже.
Тихо-тихо промовляла,
Хрестик з хрестиком єднала,
Щоб сорочка серце гріла,
За ким серденько леліло.
З ким прожити життя маю,
Свою долю вишиваю.

22.06.2016 р.

ЗИМОВІ ЯБЛУКА

Довго не бував він в Україні,
Та приїхав... Тут живе рідня.
Сніг упав, будинки стали білі,
Всім припало радості сповна.

Хрускотять сніги за слідом...
Часто снилась в чужині сім'я.
Він давно не бачив заметілей,
Рідну Коломию, свого Кобзаря ¹.

Музей «Писанку»², і ратушу, й будинки,
Це – його, це зовсім не чуже.
Він наспівував тихенько коломийки
І колядку про Дитя мале.

Раптом погляд впав на літню жінку,
Продавала яблука з свого саду.
Хухала сердешна часто в руки,
Нагадавши матінку йому.

¹ Пам'ятник Тараса Шевченка на центральній площі.

² Музей «Писанка» — музей писанки в місті Коломії. В колекції музею – понад 6000 писанок з різних регіонів України та країн світу.

Перехожих було дуже мало,
Двадцять п'ять морозу надворі.
Свята Ніч, Різдво вже незабаром,
Святкуватимуть дорослі і малі.

Пригадалося дитинство, рідна хата,
Юний стан матусин молодий.
Як для мене важило багато
Мамин погляд і добро очей.

Глянув в сторону, у жінки сльози болю
На червоній зморщеній щоці.
Затиснув мобільника й подумав:
– Чом на світі є «прості» й «круті»?..

Підійшов, хотів сказати: «Нене»...
В пересохлім роті хвилювання спазм.
Молодий, високий та непевний:
– Що б я дав, щоб стало тепло вам?

Я люблю без меж свою державу,
Та поїхав вдалеч, за кордон.
А тепер віддав би все, що маю,
Щоб не бачить зморщених долонь.

– Тітко, ваші яблуні вродили?
– Так, синочку, осінь принесла...
Всі знайомі вже порозходились,
Тільки яблука лишилися і... журба.

Я куплю у вас червоних й білих, –
Всі, що маєте, у вас куплю.
Усміхнулась жінка посивіла,
Бо простяг купюру й не одну.

...В теплій хаті біла скатертина,
Пахнуть яблука медами на столі.
І заплакав, як мала дитина,
Дивлячись на фрукти запашні.

Рідна наша мати-Україно,
Зацвіте невдовзі вже весна...
Якби всіх отак душа боліла,
То і ти не мерзла б, а цвіла!

Білим цвітом, рястом та барвінком,
Співом-переспівом пшениців...
Хай у тебе, ненько-Україно,
Будуть люди всі щасливі, не сумні!

Хай лунає спів дитячий в хаті,
Вкупочці батьки з дітьми живуть.
Вдовам і сиротам – Благодаті,
Боже, дай на їхньому віку!

Навесні хай гніздяться лелеки,
І крилаті мрії оживуть,
Цвітом весняним у круговерті
З теплим дощиком до серця припадуть.

Вороженькам – згинуть! Й доволі!
Хай лукаве слово пропаде.
Боже, дай нам єдності в народі
І любові, хто в краю живе!

Хай не плаче осінню калина,
Засміється небо голубе.
Хай матуся пригощає сина
З яблуками що пиріг спече.

Рідна наша мати-Україно,
Зацвіте невдовзі вже весна...
Якби всіх отак душа боліла,
То і ти не мерзла б, а цвіла!

12.01.2012 р.

ДВІ ДОЛІ

За горизонтом, ген на схід, цвітуть гарячі маки,
Шумлять поля у пшеницях, духмяють трави злаком.
Коли наллється в небі спів і сонце золотіє,
Радіє втомлена земля і колос ваготіє.

Пшеничний лан чекає жнив і пахне свіжим хлібом,
Не раз ввижається у снах оте, що називаю рідним.
Летять думки, мов ластівки, і сниться Україна,
Несіть мене туди, вітри, де пісня солов'їна.

В ласкаву далеч, навмання, густим дощам назустріч,
Радіє думка на устах в любові невмирущій.
В глибоких травах до колін скупатись в срібних росах,
Торкнутись квітів пелюсток, змочити ноги босі.

Не смію рідного зронити у помислах щоденних,
Тебе оспівую в піснях – нескорену й стражденну.
За Україну – диворай у молитвах безсонних
Благаю кожен Божий день у емігрантським лоні.

Тут люба ніч, та не зрівнять таких ночей, як вдома:
Стожари золотом горять і сяють видноколом.
Скрізь так красиво, але жаль, бо часто сниться хата,
Чому ти, Боже, дав мені дві долі, як у птаха?

Летять думки, мов ластівки, і сниться Україна,
Несіть мене туди, вітри, де пісня солов'їна.
Летять роки на чужині нестримною рікою –
На Україну повернусь журавкою весною!

07.12.2014 р.

ПРО РІДНЕ

Коли запалає зірка і круяться лугом сни,
Співає цвіркун лунко, колише ріка береги.

Дурманить чебрець квітками, і хилиться
в травах лоза,
Під нею, немов царівна, цвіте материнка мала.

Так тихо і щемко в лузі, ні шелесту, ані пісень,
На гілці рясного глоду спочили пташки за день.

Під небом темно-синім і хмарами, що пливуть,
Хлюпочуть невтомно хвильки і котиться
в далеч Прут.

Виблискує місячна стежка, така вже нічна світлотінь!
Розходяться кола водою, як риба плигнє в глибочінь.

Ось так прохолодою ніжно обкутує ніч село,
Срібляться роси до ранку, як видиво на зело.

Дрімає у пахошах літо і мого дитинства роки...
Розбуджують ранішню тишу з села до ріки пастухи.

18.02.2017 р.

НЕ РУБАЙ ЯЛИНУ

Снігом вкрило землю, білим візерунком,
Кришталевим бісером одягнулось все.
Парубок красивий перед Новим Роком
З наміром... зрубати до ялинки йде.

Не рубай ялину, бо ялина плаче
І у лісі хвоя запах віддає!
Ти рубасш долю і любов, юначе,
Не тривож красуню, хай вона росте!

Зрубаний пеньочок від краси лишився,
Вітер невблаганно замітає сліди.
Де тебе понесли?, – ліс її спитався,
Зашуміли болем затяжні сніги.

...У кімнаті чисто, дорогі обої,
Стукає годинник, час бере своє.
Подарунок з лісу у передпокоях
Одягнули в розкіш, в плаття золоте.

Заблищали сяйвом гілочки ялини
В розмаїтті кульок й дорогих прикрас.
Музика лунала, Новий Рік гостинно
Поглядав у шибку, коли вибив час.

Хвилею шампанське бризнуло високо,
Стукнулись фужери в урочистий дзвін.
Я вітаю щиро всіх із Новим Роком!
Свідком є красуня, що приніс у дім.

Всі раділи долі, тільки не ялина,
Сохла у куточку в зелені сльоза.
Завтра в Новім році перша її днина,
А на другий просто викинуть в сміття.

Не рубай ялину, бо ялина плаче,
І у лісі хвоя запах віддає!
Не рубай ялину, не рубай, юначе,
Хай вона веснує, хай вона росте!

20.12.2011 р.

Я НЕ ПОКИНУЛА ТЕБЕ

Я не покинула тебе,
Моя Вкраїнонько-калино,
У світі іншої нема,
Ти – рідна, мила і єдина.

Я не покинула тебе,
Моя чарівна Коломиє,
Вечірню пісню солов'я,
Дзвінкого Прута бистрі хвилі.

Я не покинула тебе,
Моя рідненька, мила мати.
Щоразу в дивних ніжних снах
Біжу дитиною до хати.

Я не покинула всіх вас,
Свою поезію дарую.
Бентежить душу лиш одне:
Чи хтось мене та й не осудить?..

17.09.2011 р.

НЕ ВБИВАЙТЕ МОГО СИНА

Не вбивайте мого сина,
Не ламайте цвіт ясний!
Він для матері – дитина,
А у батька – золотий.

Я йому у світ широкий
Дала щирі почуття.
Не кажіть, що він жорстокий –
Це жорстока є війна!

Я його навчила правди,
Я йому дала любов.
Що б мені ви не казали,
Він у світ з добром пішов.

В нього серце материнське
Й мудрі батькові слова:
Щоб прожити в світі чесно,
Має бути доброта.

Він не знає убивати –
Син з любові народивсь!
Інше слово – захищати,
Протилежне – для убивць!

Не ламайте цвіт, не треба!
Він такий ще молодий.
Він у старості – потреба,
А без нього світ сумний.

Не вбивайте мого сина!
Він є нація, народ!
В серці в нього Батьківщина,
А у грудях – живий Бог!

11.10.2014 р.

ХАЙ КОТЯТЬСЯ ЯБЛУКА В ТРАВИ

Не гільзи! Хай котяться яблука в трави,
Лапає твій погляд хмарок кучерявих,
Яскраве проміння, між гілок розмову,
А ще на додачу – пташок передмову.

А замість ненависті – хлине прощення,
Впусти в своє серце духовне прозріння.
Хай падають зорі на щастя, на долю,
Лиш тільки не кулі, запечені кров'ю.

Хай в полі лягає туман край дороги,
Дозріють хліба ядренисті у полі.
Плекаймо сумлінно любов, як зернину,
А саме найбільше – любім Україну.

На крилах молитва злітає до неба,
Дай, Боже, надію, якої нам треба.
Ціннішого в світі нема за свободу,
Де твоє коріння батьківського роду.

Хай гепають яблука, котяться спілі,
Над Краєм рокочуть громи знавіснілі.
Ще трішки й веселка освітить всі ниви,
Й мою Україну на віки щасливу!

Хай падають яблука червонобокі,
Заправлені медом і дуже солодкі...

06.07.2014 р.

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Написати б листа, чи донести до неба молитву?
Ніч з тривогою в серці, а ранок, як дике лоша.
Дай нам, Боже, у вірі жаданого й вічного миру,
Щоби в кожному домі щасливою була сім'я.

Дай нам, Боже, щоб ці доленосні страждання
Обминули, покинули... Ти ж бо вівіки Творець!
Кожне слово, промовлене з вірою в щирім благанні,
Доносилось до Тебе від всіх українських сердець.

Кожен день у молитвах за кожного брата і сина –
Україна омиа кривавими в горі слізьми.
Дай нам єдність і силу у цю віроломну годину,
Щоб не були сиротами крихітні діти війни.

Я прошу небагато: щоб були щасливі родини,
Щоб із Богом у серці нова Україна цвіла.
І пробачення прошу, як бачу Твій погляд безвинний,
Бо у цьому також немаленька провина моя.

У кімнаті запахло насиченим, стопленим воском,
Наче в нічку Різдвяну розчуленим серце стає.
Притулилось крайнебо, дихає, тужиться млосно,
Щоб досвітня зоря народила проміння нове.

З тим промінням новим Твоя велич розсудить народи,
В битві з темними силами Правда вівіки зійде!
На сторожі поставиш Ти Ангелів Миру й Свободи,
І мою Україну, як обіцаний рай, вознесеш!

ЖІНКА У ВІКНІ

Дрімає місто. Вечір за вікном.
Поміж дерев стелився останній промінь,
Ані шу-шу: листочки, віти, гомін...
Тоненький місяць – золотим серпом

торкнувся стиха за високий дах
І розмовляє з горлицями в стрісі.
Така вже ніч, що зорями у вічі!
Аж видалось на диво, що я птах.

Як пригадаю небо... та й тебе,
Мені б гайнути. Скільки того світу?
Бо ти сказав: любитиму до віку!
І відшукав на відстані мене.

Вже безліч літ. Рахує доля час,
Вже відцвіло і відшуміло літо.
Дивлюсь на зорі спогадів відбиток,
Де не згасає наш щасливий час.

Життя прожито, як минулий день,
Горять у вікнах вогники ще досі,
А моє серце в ритмі й стоголосі
Серед ще недоспіваних пісень!

Щаслива й тим. Вдивляючись у зорі,
Стою між світом – тут і деś колись.
А там далеко ти, немов зблудивсь,
Вбачаєш силует, як знак любові.

12.01.2017 р.

ЯК МЕНІ ТУТ

Як мені тут?..
Не знаю, що вам сказати.
Наче у казці живу,
Тільки не поруч хати.

Як мені тут?..
Не знаю, що написати.
Магнолій жива краса,
А хочу ромашок нарвати.

Як мені тут?
Дає Бог різницю пізнати.
Чи зрозуміє люд?
Там – рідна, а тут – чужа ти.

29.09.2011 р.

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ ПОНАД ЗМОЖУ

Плакав дощ, але небо тулилось,
Сірий дощ видавався теплом.
Один крок... А чомусь зупинилась,
Серце билось, хололо чоло.

Це – моя українська земля!
Рідний Край у співучих піснях.
У душі моїй біла світлиця,
Сильні крила і мужній птах.

Скільки радості вплетено в долю,
Я цілую Землю Святу.
Так далеко... та поруч з тобою
Я тебе... по-своєму люблю!

Я люблю тебе понад зможу
Помістити любові в душі.
Помах крилами – вже не ходжу...
Емігранти ми...
Ми – журавлі...

09.09.2012 р.

ІРИНА-ОРИСЯ ЯМБОРАК

Народилася 24. 04. 1965 р. в смт. Отинія Коломийського району.

Психолог, громадська діячка в м. Лісабон (Португалія), де проживає та працює.

Учасниця Євромайдану в Києві та Лісабоні.

Волонтерка.

МОЇМ ДІТЯМ

Роки невинно пролітають,
І наші рідні діточки
Так непомітно підростають,
Стають дорослими дітьми.
І весело, та сумно знову ж,
Дитинства, як і не було.
Усе так швидко промайнуло,
Неначе сон, усе пройшло...

2007 р. Коломия

ВІДВАЖНИМ СОЛДАТАМ

За святую Україну
І її майбутнє
Удостоїлись Ви слави,
Сини незабутні!
Честь Вам будем віддавати,
Відважним солдатам,
Ви – не побоялись –
Рідну землю захищати!
Поселились і живете
У нашому серці!
Доблесні герої , браття,
Не зможуть умерти!
Ви за діло гідне взялись,
Знайте: ми всі з Вами,
Молимося до Бога,
Щоб живі zostались!
А ворожі агресори,
Кляті бусурмани,
В крові захлеснетесь,
Не спасуть вас «Гради»!

2014 р.

ЛІСАБОНСЬКИМ УКРАЇНЦЯМ

Ой, людоньки, оце так:
Звідки ж стільки взято,
Українців всього трішки –
Гетьманів багато!
Та не дарма у народі
Так говорять люди:
На одного українця –
Три гетьмани буде!
А чого ж би Вам, шановні,
Тай не об'єднатись,
У одну общину людську
Свій мандат подати.
І обрати отамана,
Чабана такого,
Щоб газета в нас була
«Українське слово»!
Телебачення, розваги, гарні передачі,
Щоб могли і вишиванку
В чужині побачить.
Як рука буде залізна,
То й нам буде краще,
Будуть нам допомагати
Португальські власті.
Бо ми мовою своєю,
Традиціям, вмінням

Покажемо, що є разом
Дружні всі від нині!
Ну а хто не згідний –
Ораторам слово,
Нехай кожен виступить
З своєю промовою.

2017 р.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Слава нашим воїнам!
Слава Україні!
Слава тим, хто прагне миру у своїй родині!
Слава людям, хто не хоче більш
у рабстві жити,
Слава тим, хто ворога прагне зупинити!
Слава нації, що мову безмежно цінує,
Слава лицарям, хто за Україну воює!
Слава воїнам-героям, що в бою вмирають!
Безкорисно найцінніше віддають, що мають!
Слава, хто життя поклав за майбутнє нині,
Слава солдатам землі України!

2014 р.

МОЇМ БАТЬКАМ

Так важко хоронити рідних
І плакати у чужині!
Страждання випали на долю!
Простіть Ви, матінко, мені!

А зараз спочивайте з Богом ,
Ми ще зустрінемося в свій час,
Як прийде він – усе покинем
І в вічність відійдем до Вас!

Молюся я за душу Вашу,
Прошу у Господа одне,
Щоб Ви зустрілися із батьком,
В раю хай місце відведе!

Молитви нас Ви навчили,
Безмежно вдячні за усе!
Місце в раю Ви заслужили,
Бо в землю відійшли уже!

Ви заслужили, бо зуміли,
Дітям життя дали святе!
Нас доброго Ви навчили,
Ми щиро дякуєм за все!

1 травня 2015 р.

НОВІ ІМЕНА

ІВАН ВІЙТЕНКО

Народився 29.08.1946р. в селі Коршів Коломийського району.

До виходу на заслужений відпочинок працював на залізниці електромеханіком зв'язку.

Автор багатьох поетичних збірок. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука, Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Член Національних спілок

України — письменників і журналістів.

ПІЧ

Ця піч давно забула запах хліба,
Забула колір сонцекалачів,
Мовчить, мов скаменіла біла риба,
На березі невтішених жалів.
Ця піч – релікт – затула поржавіла,
Із ніздрів печі вивітрився дим,
Мов стара баба, сонна, заніміла,
Уже не манить полум'ям рудим.
Який то хліб величний і духмяний,
Мов Бог, на капустяному листку,
Колись ця баба дарувала мамі,
Долоню зігріваючи шорстку.
Раділа ненька і раділи діти,
Той хліб святий – усіх трудів вінець.
І так любив я на опічку грітись,
Немов на стрісі сірий горобець.
А піч пливе у спогади крізь зими,
Хоч вже не пахне хлібом її сон.
Приніс учора внук із магазину
Серійний, мов клонований, батон.

*Побратимові-поетові,
соротникові літературної
юності – Ярославів Свищуку із
Малого Ключева (1946-2015р).*

СМЕРІЧКА

Її поїли гори сивим молоком,
Вітри гойдали у колисці з хмари.
Кучерики зелені над чолом
Дощі осінні щедро умивали.
Стоїть, немов гуцулка на скалі,
Шепоче щось до гомінкої річки.
На дужому орлиному крилі
Пливе у вічність Славкова смерічка.
Бринить, печалі голосна струна.
Десь плачуть смерекові цимбалята.
А над пляями біситься війна
І б'ють у скелі блискавки-гармати.
Це за тобою реквієм дзвенить,
Бо над усе кохав смерічки й гори.
Живицею духмяною сльозить,
Мов хоче змити сиву біль і горе.
Я чую, друже, голос твій дзвінкий
І ніжне слово, мов смерічки гілка.
Летить через миттєвості й роки
Чар-пісня Свищукової сопілки.

* * *

У Малого Ключева ключі від землі,
У Великого – ключі від неба.
У Малого Ключева гаразди малі,
А Великому – великих треба.
Із Великого – Савчук, Васильчук,
Й Стефурак – славні лицарі слова.
Мов мисливця натужений лук,
Б'ють у ціль стріли їхньої мови.
Із Малого – Свищук поніс
У світи свої проліски-строфи.
Не почув, як молили гори і ліс:
– Повернися, не йди на Голгофу!
Десь за обрій манила даль,
Закривавила ноги дорога.
Із душею, мов світлий кришталь,
Поспішав до людей, і до Бога.
Світ розвіяв тумани надій,
Посумніли смерічки-дівчата.
В скриню долі ужиночок свій
Не зумів за життя позбирати.
Повернувся на сивім крилі,
Як схилила утома додолу.
До ключівської мами-землі...
Повернувся блукалець додому.

* * *

Лукавив липень піснею бджоли,
І надвечір'я духмянило медом,
А ти мені на сіні постели,
Хай ніч огорне очі синім пледом!
І буде місяць буцати рогом
Маленьку зірку із сузір'я Веги,
І стануть на сторожі перед сном
Душі сакральні, віщі обереги.
Повір мені, як віриш у цю ніч,
Як віриш у зірниці предковічні.
Послухай серця безголосий клич,
Згадай усе насущне і колишнє.
А липень липою лукавить, як колись,
І пахне сіно чарами дурману.
Не збайдужій, не зраджуй, прихились,
Допоки липа цвітом не зів'яне.

* * *

Гойдає вечір зоряну колиску,
Зелену хустку вишня одягла,
І пляцок місяця з холодним блиском
В ставку купався на краю села.
Лиш біла хата, наче білий човен,
Застигла в зеленморі без весла
І у смереках сполошені сови
Не віщували ще розлук, ні зла.
Черемха духмянила, мов «шанелі»,
А, може, навіть чимось від богів,
І закружляли неба каруселі
Ту ніч, той світ і чари твоїх слів.
Чумацький віз на зоряних колесах
Котився у незвідані світи.
Тоді для нас цвіли вишнево весни
І, наче вишня, розцвітала й ти.

* * *

Не стало Йвана. Посумніла хата.
Дошками вікна родич похрестив.
Для когось, може, й не велика втрата –
Для хати втрата – він її любив...
Підвалини тесав у літню днину,
На дах у Мошка бляхи прикупив.
Коли косицю прив'язав з ялини,
Мов живу душу в хаті поселив.
Тут бабу Ганну обіймав за плечі
І цілував у молоді уста.
І на сусідську сердився малечу,
Що, наче м'яч, футболила kota.
Своїх Господь не дарував одначе,
(ніхто на те причини не шукав)
Лиш небо знало, чом Гануся плаче,
Чом сльози витирала у рукав.
Літа, літа, мов сивочолі коні,
Відлинули за обрії круті...
Тогід зложили на грудях холодних
Баби Ганусі рученьки святі...
Не стало Йвана... Сиротою хата
Дощами плаче у сльотаві дні.
Для світу, може, й не велика втрата –
Втрата для хати – болісно рідні...

*

*

*

Лікували виразки й артрити,
Й катаракту в світляках очей,
А забули душу просвітлити,
Що була чорніша від ночей.
Лікували в клініках заморських
Серця зболеного неритмічний бій,
А душа, немов проміння горстка,
Шлях до Бога прокладала свій.
І ніхто не бачив того світла
У тунелі сподівань й марнот,
Лише зблідла зіроньки позлітка,
Й пісні не завершився акорд.
Лікували виразки й артрити,
І у мозку неприродний зсув,
А душа хотіла говорити –
Та ніхто її чомусь не чув.

* * *

Не стріляйте у диких качок,
Що десь крячуть у очеретах.
Кожен постріл в святиню плювок,
Кожна смерть вам віщує «вендету».
Кожна куля в пташиний політ,
Мов обірвана пісня в zenіті.
Не губіть той величний прасвіт,
Не губіть пелюстки дивосвіту!
Хай святиться Господня краса,
Хай матуся промовить до сина:
«Глянь, дитино, качки в небесах,
Вже летять через нашу хатину».
На Вкраїну летять з чужини,
На Вкраїну, свою Україну.
Не стріляйте в качата, сини,
Бо загубите в собі людину.

МИКОЛА ГАСВІЙ

Народився 13.03.1951 р. в селі Нижній Вербіж на Коломийщині, де проживає і зараз. Отримав середню медичну та вищу економічну освіту. Пенсіонер.

Автор п'яти поетичних збірок, в т. ч. трьох для дітей.

Лауреат літературної премії імені Леся Гринюка. Учасник Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат».

КАЛИНА

Біленькі квіти на кущі
Такі пухнасті і привітні,
Їх скроплять весняні дощі,
Та не стривожать літні.
Бо це калина розцвіла,
Втіша травневу днину.
Природа їй красу дала –
Вона нам славить Україну.

КАЛИНОВІ ГРОНА

У журби й любові різні кольори,
Та земля й калина – наче дві сестри,
Чорний і червоний – це свободи стяг.
Калиновий колір – то до волі шлях.

Калиновий колір – наче колір крові,
Що пролита нами за роки неволі.
І допоки сонце світить з висоти,
Калиновий колір – світоч до мети.

Тільки в нас найкраще вироста калина,
Бо співзвучна з нею славна Україна.
Я пучок калини піднесу до Бога,
Щоб стелилась щастям вольності дорога.

І верба, й калина – символи одвічні,
Це звияги наші в боротьбі сторічній.
Не з журби в калини щоб стелилась крона,
Хай її обтяжують багрянисті грона.

Я НА ТЕБЕ ЧЕКАВ

Я на тебе чекав навесні,
Як вертали додому лелеки,
Та наснилось мені уві сні,
Що між нами дороги далекі.

Я чекав, коли літо прийшло
І веселка дороги з'єднала,
Але поруч тебе не було,
Лише сухо листа написала.

Я на тебе чекав восени,
Коли час вже весілля справляти,
І в пророчі не вірилось сні,
Бо продовжував досі кохати.

Ось ступила зима на поріг.
Замело вже дороги снігами.
Не судитиму, чий в тому гріх,
Що залишилась пуста між нами.

* * *

Моя душа відкрита для любові:
До батьківщини, до природи, до людей.
Вона звучить у кожному моєму слові,
А це зворушує дорослих і дітей.

У батьківщини – мова солов'їна,
Із тризубом блакитно-жовтий стяг,
Тому, що «ще не вмерла Україна»,
Така квітуча, мов весняний сад.

Із ласки Божої наділена дарами
Її природа. Це простори осяйні,
Під чистим небом, що зорить над нами
Зеленогір'я й ниви золоті.

В мого народу вдача пречудова –
Народна пісня, запальний танок.
Прадавній стрій, що бачиться довкола, –
Це шаровари, вишиванка і вінок.

Так з роду в рід уже передається,
Бо пам'ятаєм свій козацький дар.
Одначе, інколи усе-таки здається,
Що це не в помислах відвертих яничар.

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВІЙНИ

Він повернувся додому із війни.
Мабуть, немає в цьому дивини,
Бо кожен вже цього моменту ждав
З тих пір, як Україну захищав.

Зібралася докупи вся родина,
Бо це найщасливіша нині днина,
Адже вернувся здоровим і живим,
Однак не звикли бачити таким.

Навкруг батьки, дружина, діти –
Хіба не привід в цей момент радіти?
Коли обійми, сльози, навіть сміх,
Але якась байдужість до усіх.

До нього ще приходитимуть сни.
В неспані ночі відгуки війни,
Де залишивсь в окопах побратим,
Що воював за волю разом з ним.

Не поспішайте висновки робити.
Якийсь ще час війною буде жити.
Здається, тут відома мотивація –
Йому потрібна реабілітація.

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»

Джерельні дзвони. Що за диво?
Це те, що б'є із-під землі ключем?
Невже і справді так правдиво,
Що виникає в серці щем?

Та ні ж бо. Це не так природно,
Щоб витікав дзвінкий струмок,
Однак звучить так благородно
В словах, що складені з думок.

Вони бувають надто різні:
Як сум і радість, день і ніч,
Нерідко пристрасні чи грізні,
Що викликають сльози з віч,

Або ж душевно-мелодійні,
Що здатні тугу розтопить...
Вони дзвінкі, вони надійні,
Тому їм варто довго жить.

28.07.2017 р.

МИХАЙЛО ГОЛІНЕЙ

Народився 25.06.1958 року в смт. Ланчин Надвірнянського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Коломиї. Техпрацівник музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття. У 2014 році пішов добровольцем в АТО. Учасник бойових дій. Був поранений.

ЛІТЕРАТОРАМ

Нам поезія така дорога,
Як мама, родина і Україна.
Вона, як зіронька Різдва, одна.
Мова наша – то пісня солов'їна.

В природи є сонячні і хмарні дні,
У ваших творах хай сонечко сяє.
Свої твори ми людям пишемо всі,
Поезія жити нам помагає.

СПОМИН ПРО ВІЙНУ

Тут не так, як в Карпатах:
Ялини зелені не ростуть,
Всі ми у берцях й бушлатах.
Москалі спокою не дають.

Стріляють по нас із «Градів»,
Стогне рідна земля,
Від фейерверків і серенадів
Рятує молитва свята.

В Бога віримо всі ми –
Він на світі Один.
Всюди згарища і руїни,
В небо здіймається дим.

Від соколиків пошарпані стіни,
У вікнах немає скла,
Як шершені, літають міни,
Це не навчання, це йде війна.

Зброя у нас за плечима:
Боскомплект, каска і бронежилет,
Кожного в хаті чекає родина –
Знову ідем у секрет.

У пісках ми копали окопи,
Земля рятувала нас,
На вогні варили окропу,
Рідні молилися за нас.

Нам світили місяць і зорі,
Коли їхали ми на броні,
Руками міцно тримали зброю
Всі ми, хлопці молоді.

Рідними братами ми стали –
Одне горе поріднило нас.
Щоби рідні спокійно спали,
Ми захищаємо Вас.

Маму, Тата, Брата і Сестру,
Дружину – кохану і єдину.
Боротись будем до загину
За самостійну Неньку – Україну!
Хай Вас бережи Бог!

06.10.2014 р.
«Дідо» 10-ї роти.

З БОГОМ

Їдучи до Львова поїздом
на зустріч із хлопцями нашого
батальйону, взяв олівця і
З Богом в дорогу вирушаю,
Відчуваю себе молодим.
Наді мною місяць сіяє,
Він, як і я, в небі один.

У вагоні – тихий час,
Хто спить, а хто дрімає.
Поїзд веде кожного з нас
Туди, де нас хтось чекає.
– А яке на вигляд щастя? –
Сам у себе я запитав.
– Куди мені за ним податься?
Хто би про це мені сказав?

Щастя – це на світі жити,
Радіти сонцю, теплу і життю,
Вірно дружину одну любити,
Оберігати, як зіницю ока свою.

Розвидняється, буде новий день,
Ми станем перед своїм порогом.
До своєї мети ми ідем,
Як кажуть: «У дорогу – з Богом!»

13.08.2017 р.
«Дідо» 10-ї роти.

БІЛЕНЬКА СНІЖИНКА

Біленькі сніжинки до землі летіли,
Одна упала у серце мені.
Біля віконця ми разом сиділи,
Говорив ніжно щось я тобі.

Весною білим цвітом сад розцвітає,
До коханої роблю свій крок.
Такої, як Ти, на світі немає,
На крилах кохання лечу до зірок.

Нас літо тепле в травах купало,
Ти – мила, ніжна й така дорога.
Чесних жінок дуже мало,
Щедре Твоє серце і щира душа.

Лісом по стежині ми ішли,
Листя пожовкле з дерев опадає.
Золотом вбралась сади і ліси,
Наша стежина на нас чекає.

Вічно кохатиму Тебе лиш одну,
За талію легенько обнімаю,
Тобою, кохана, лишень живу,
На Тебе завжди я чекаю.

09.08.2017 р.

ВАСИЛЬ ДОВГАНЮК

Народився 16.03.1947 р. в
с. Воскресінці Коломийського
району Івано-Франківської
області. Пенсіонер.

МАЙДАН

*Усім небайдужим до долі України і
героям Майдану на славу. І всім
байдужим до долі свого народу на
угризіння совісті, присвячую.*

Грудневі дні такі похмурі,
Аж в душу горнеться печаль,
І мокнуть дні до всіх байдужі,
До всіх проблем людських, на жаль.

Наперекір зимовій стужі
В скрутний для України стан
Зійшлись герої небайдужі
В столицю Київ на майдан,

Щоб Україну відстояти
І відвернути той кошмар.
Куди державу хоче впхати
Бездумна кліка яничар?

Аж засвітилася надія,
Мов Вифлисмська зоря,
Крізь беззаконня і свавілля
Людей до світла повела.

Шумить майдан, ганьбить цю владу,
Урвавсь в народі вже терпець.
Народ простить не може зраду,
Тому скандує: владу геть!

І кров невинна пролилася
Тих, хто на захист правди став,
Але ще сила не знайшлася,
Щоб тих здолати, хто повстав.

Хто любить рідну Україну,
І хто бажає їй добра,
Тих не спроводить до загину
Тепер провладна сила зла.

Є два шляхи для України,
І мислить «князь» яким піти.
Москва зове в свої обійми,
Народ в Європу хоче йти.

О Боже добрий всемогучий,
За кров пролиту їм прости.
Але чи можна в час насущний
За зраду прощення знайти?

2013 р.

СПОМИН ПРО «НЕБЕСНУ СОТНЮ»

Як сонця ждуть після негоди,
Як жде суха земля дощу,
Так ти чекав все, мій народе,
Щоб долю освятить своєю.

Тією правдою святою,
Що Богом людям всім дана,
Що довго так була німою
У темноті країни зла.

І Правда та така тендітна,
Уся в надіях, як весна,
На той майдан холодний вийшла,
На суд злу кривду привела.

З судом зла кривда не змирилась,
Конаючи зробила все,
Щоб кров невинна там пролилась
І сотня взята до небес.

Залишив кожний з них родину,
Відкинув клопоти земні.
Була щоб в світі Україна,
Ніхто життя не пожалів.

Сотню Небесною назвали,
Бо жертви більшої нема,
За те життя, яке віддали,
Щоб Правда зло перемогла.

2014 р.

УКРАЇНА МУСИТЬ БУТИ!

Втомивсь народ сприймать «верхи»,
Лиш обіцянки й чвари чути.
З мечем вже Правда рветься йти –
Україна мусить бути!

За ким тепер народу йти?
Надію до кого звернути?
Кому Україну в світ вести?
Україна мусить бути!

Коби до злагоди прийти,
Хто взяв судьбу держави в руки.
Коби Україну вберегти –
Україна мусить бути!

Мойсея, Боже, нам пошли,
Щоб міг України хрест двигнути,
Народ до світла повести –
Україна мусить бути!

Дарма лукавлять вороги,
Ллють наміри благі, отрути,
Народ все ж вийде таки з тьми –
Україна мусить бути!

Зійшла України вже зоря –
Молитви Бог схотів почути.
Недолі скінчилась карма –
Україна мусить бути!

Листопад 2016 р.

* * *

Шматують мир скажені «Гради»
У білий день і уночі.
Повсюди стогнуть чорні рани
На грудях матері землі.

Від вбивств сапери очманілі
Тамують злобу у крові.
Європі вішають фальшиві
Оправдання за справи злі.

За світу звабливу мамону
Кладуть на кін життя людей.
Хіба ж віддав Бог право комусь
Самому світ судити цей?

І не надійтесь, юродиві,
Що кара когось омине!
Горе людей нічим не змиєш,
А від сумління не втечеш.

Нікого зло не ошасливить,
Бо не сприймає цього світ.
Добро людей теплом світ живить,
А зло вбирає землю в лід.

На горі щастя не замісиш,
Ані нащадкам ні собі,
З горбом Марка по світу підеш
Молить прощення на землі.

Знайде розплата вас повсюди
За ваші темні всі діла.
Нікому прощення не буде
Ні у людей, ні у Христа.

2017 р.

ЛІТА

Дитинства теплого літа
У спогади влітають смуток,
Мережать синню незабудок
Дорогу пройдену життя.

Благословенні ті літа,
Коли журбу тамує мати,
Готова біль на себе взяти,
Різнити вчить добро від зла.

Самі тепер несе́м в життя
Всі наші радості і болі
І зносимо всі примхи долі,
І все спресовує́м в літа.

У кожного свій шлях життя,
Між злом й добром йдемо землею.
Хай совість буде нам суддею
Земного нашого буття.

1990 р.

ТРАВЕНЬ

Бродить травень біля хати,
Тче вечірню тишину,
Місяць хилиться щербатий,
Хоче стрибнути в ріку.

З неба зорі посходили,
Через Прут пустились в брід,
І черешні заслонили
Білим цвітом цілий світ.

Солов'ї не можуть в лузі
Радість стримати весни,
Не дають вербі-бабусі
Додивитись старчі сни.

І так хочеться обняти
Світ розквітлий у весні,
Бо прошкують попри хату
Вечір з травнем по землі.

1991р.

* * *

Вже туркочуть горлиці
В моєму садку,
На зими околиці
Зваблюють весну.

Вже надія стомлена
Від снігів зими.
Жде зимою зболена,
Жде земля весни.

Усе жити проситься,
Так створений світ.
До тепла все горнеться,
Розпускає цвіт.

І мені бадьориться
Від думок п'яних,
Що зима все ж кориться
Доброті весни.

Теплих днів всім хочеться,
Сонця в небесах.
Хай тепло те повниться
У людських серцях.

Березень 2016 р.

ЮСТИНА КЛЕВЕЦЬ- ЯКОБІЙЧУК

Народилася 25.08.1945 р. в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області. В 1975 . закінчила Івано-Франківський педагогічний інститут ім. В. Стефаника. Автор кількох поетичних збірок.

* * *

То ж треба бути безголовим,
Щоб не кричати на весь світ:
– О Боже, милостивий Боже,
Даруй нам спокій Твоїх днів.

Спини безумця-людоджера
І його дії навісні,
Бо вже гноїть на рані рана,
Коли ж ми вигоїмо їх?

Вогнем палає рідна хата,
Сльозами схлипує земля,
Що ми залишимо нащадкам?
Чорнобиль? Зону? Саркофаг?

І смуток душу огортає,
Чорніють думи молоді,
Цвіт, не розцвівши опадає...
Чи є в житті більший трагізм?

21.10.2016 р.

МАМА

Берегиня в отвіті за все:
З нитки-голки – пориви до злету,
Всі турботи звалить на плече:
Сіять, жати і нести Планету.

Світ за обрієм аж потемнів,
Тягне в плузі з корівкою в парі,
Вічно в бій виряджає синів,
Сліз пролила цілі океани.

Всі великі без неї малі,
Перед нею коліна схиляйте,
Відлітають сини-журавлі,
Всі поети, їй оспівуйте.

29.12.2016 р.

* * *

Він би навколішки ліз,
Він би орав городи,
А він, в чому було, коня застріг,
А він утік у гори.

Щоб не відняли коня,
Щоб не спалили живцем у хаті,
Чув, як ридала віднята земля,
Чув, як просила: «Батьку!

Не покидай, відвоюй, відбери,
Бачиш, пора озимину сіяти?
Наперекір ворогам виори,
А я віддячуся хлібом».

Не повернувся, бо знав –
Там вже йому не жити.
Плакала довго рідна земля,
Потом і кров'ю полита.

А коли грім відгримів,
І відшуміли грози,
Знищений він постарів,
Вже не орати городи...

25.10.2016 р.

УКРАЇНКА

За порогом вона на вітрах,
За порогом незвідані далі,
Одинока душа. Чужина,
Перемита дощами, снігами.

За порогом її не питає ніхто:
Як живе? Чим живе? Чим страждає?
Світ у безвість летить напролом,
Метушня, мов пилінку, змітає.

Губить відстань в ефірі зв'язок,
Звуки никнуть слабким відгомінням,
Згубний відчай сотає клубок,
Підмиває по крихті коріння.

Кладе ношу на вутле плече,
Навіть у депресивнім синдромі,
Вічну в серці тривогу несе
За стабільність у світі, державі і домі.

07.11.2016 р.

ДІТИ ПЛАЧУТЬ

Такий чудовий світ,
Такий прозорий,
І білих лілій цвіт
В руках у Бозі.

А там десть, по той бік,
Війни прокляття,
А там валиться світ
І беруть татка...

Дрібненькі діточки
Клякли в молитві:
-Пречиста, захисти
Від цього лиха.

Дітей огорнув жах,
В серцях неспокій,
Сльозинки на очах –
Прозорі роси.

07.11.2016 р.

* * *

Всміхається весна
До нас привітно,
А по той бік війна
І гинуть діти.

А по той бік дими,
Пожарищ жахи,
А з клуночком між них –
Старенька мати.

Хату змела війна,
Дітей забрала,
Куди іти, не зна,
Притулок де шукати?

Вітри несуть, женуть,
Наскрізь прошили...
Злинає з її уст
Молитва щира.

23.11.2016 р.

* * *

*Я хочу дивитися на людей
З такою ніжністю,
Як дивлюся на звірят...*

Т. Мельничук

Я хочу любити людей так,
Як люблю квіти,
Але не можу.
Я хочу так любити людей,
Як люблю дітей,
Але не можу,
Бо люди квіти
Зривають,
Бо люди людей
Вбивають.
Зупини їх, Боже,
Нарозум їх, Боже,
Тоді любити їх зможу.
А Бог бачить і плаче,
І квітка плаче,
Плаче дитина,
Плаче Україна.

14.01.2017 р.

ВОЯК

Ніч, хоч злови за очі,
Тиша, як пень, глуха,
Він прокрадався босий
Злодієм до села.

Тричі в вікно він стукнув,
Батько на чатах був:
– Хліба нам, хліба, вуйку,
І... хоч з десяток... куль.

– Хліб на вікні, а кулі
Біля воріт у кутку,
Як ти там перезимуєш,
Вояку мій, вояку?

08.01.2017 р.

ОКСАНА КЛИМ'ЮК

Народилася 07. 04. 1967 р. в селі Нижній Березів Косівського району, де й проживає. Бухгалтер.

КОБЗАРЕВІ

Поет, художник – в одній особі,
Та ще його безсмертний «Заповіт»,
Що це за геній і якої проби? –
Над цим тепер мізкує цілий світ.

Хоч він і геній, та проста людина,
Бо він для себе слави не жадав,
Та ще любив всім серцем Україну,
За неї навіть і життя віддав.

Його ніхто не вчив манерів світських,
Замість палат він жив у бур'яні.
Хоч він мужик, та сила слів мужицьких
Живе у кожному серці в наші дні.

Він був козацтва славного нащадок,
Як Прометей в цей грішний світ прийшов,
Безцінний свій «Кобзар», лишивши в спадок,
В zenіті слави у вічність відійшов.

МІЙ ХРЕСТ

Важкий мій хрест, та я не прошу в Бога
Ні долі кращої, ні легшого хреста,
Хоч тернами устелена дорога,
Та доля – ох! Яка вже не проста.

Я за гріхи прощення не благаю,
Сама за них покуту понесу,
Та серед тернів щастя не шукаю,
Аби відчути всю життя красу.

А деколи, утративши довіру,
Серед людей зневірених і злих
Я не втрачаю гідність, честь і віру,
Завжди і всюди згадую про них.

Бо я така проста собі людина,
Не вмію, мабуть, жити, як усі,
Та й байдуже, бо я і не повинна,
Бо краще жити так, ніж у грісі.

ШЕДЕВР

Намалюю я ніч, коли місяць купається в росах
І в далекому космосі зорі горять, як вогні.
Намалюю русалок, отих чарівниць русокоших,
Що розказують казку ночами мені уві сні.

Намалюю я гори, що забули рахунок століттям
І джерельце гірське, що чарує усіх наяву.
Намалюю село – те село найдорожче у світі,
Бо родилась я тут, бо я тут і по нині живу.

Намалюю трембіту і квітучі гірські полонини,
Щоб згадали колись, щоб змогли оцінити тепер.
Подарую я людям цю яскраву чудову картину –
Цей на вигляд простий, а такий незвичайний шедевр.

ЄДИНА КРАЇНА

На планеті Земля є така лиш єдина країна,
Що віки в боротьбі здобуває вже волю свою,
Бо народ тут такий, що він краще за правду загине,
Та не дасть подолати, розіп'яти державу свою.

На безкраїх степах колосяться пшениця і жито,
У прозорих річках відбивається неба блакить.
Україно моя, як же можна тебе не любити,
Не вмивайся слізьми, хай за тебе душа не болить.

Та священна земля, що красою весь світ полонила,
Від Дніпрових порогів до Карпатських
і Кримських висот.
Рідна ненько моя, Україно, розправ свої крила,
Хай не гине даремно твій трудящий і мирний народ.

Ми любов до землі, щиру правду і віру у Бога,
По тернистім шляху, у негоди несли крізь віки,
Ми ідемо вперед, бо до щастя одна лиш дорога,
Нехай стануть для нас талісманами в небі зірки.

ПАРТИЗАНУ АНТОНУ СКІЛЬСЬКОМУ

Жив колись в Березові хлопчина,
Вівці пас собі біля ріки,
Дев'ятнадцять в нього за плечима,
Попереду – юності роки.

Вечорами поглядав на зорі,
На круті Карпатські береги.
Та часи тоді були суворі,
Забрели в Карпати вороги.

Нищили безжалісні тирани,
Що могли – загарбали собі.
І подались хлопці в партизани
Здобувати волю в боротьбі.

Плакали зажурені діброви,
Як в похід збирались вояки.
З ними і хлопчина чорнобровий,
Той, що пас овець біля ріки.

Виживу в бою, або загину,
Бо таке важке моє життя.
Піду захищати Україну
І назад немає вороття.

Та ворожа куля підкосила,
І від рани хлопець той помер.
І стоїть у Шешорах могила,
Що шанують люди й по тепер.

ЗВИЧКА

У мене є така вже звичка —
Весь час у минуле заглядати,
Але життя, немов та річка,
Назад не хоче повертати.

Та й утекло води чимало,
Не зупинити часу плин.
Вже літо бабине настало,
А на душі цвіте жасмин.

Отак мені нема спокою,
Бажанням теж немає меж.
Сплелися осінь із весною,
Хто переможе, не збагнеш.

*

*

*

Прогортала життя, як прочитану книжку,
І неначе в безодні стою на краю.
Причаївся десь смуток у вечірнім затишку,
Щоби знов розтривожити душу мою.

Не даруйте думки блискавичні ідеї,
Не терзайте за те, що не здійсняю вас.
Я душею давно не лечу над землею,
Бо для всього в житті є призначений час.

НЕ ПЛАЧТЕ, МАЛЬВИ

Одну матуся донечку ростила,
Вкладаючи у неї всю любов,
А та вже їй онучка народила,
Малий онучок також рідна кров.

І кожна з них по-своєму щаслива,
Ішли роки, життя, як сад, цвіло,
Якби ж то тільки доля не зрадлива
І в рідний дім їх горе не прийшло.

Поїхала дочка, щоб на чужині
Десь грошей заробити – син росте.
Але назад привезли в домовині,
Що сталося, ніхто не знав про те.

Чорніючи від розпачу і горя,
Кровиночку-онучка берегла,
А вечорами, дивлячись на зорі,
Просила в Бога для душі тепла.

Пройшли роки, й подався у солдати
Синочок рідний, зіронька ясна.
– Поїду Україну захищати,
Щоб у Карпати знов прийшла весна.

Два роки тільки кулі в телефоні
Свистіли, як шалений вітровій,
Вмивали сльози змучені долоні,
А в трубку голос: «Я іще живий!».

Чому це мальви плачуть коло хати,
Чому сльоза скотилася із вій?
Нема вже найдорожчого солдата,
Лиш свищать кулі, наче вітровій.

Не плачте, мальви, росами дрібними,
Душа кричить, а слів уже нема:
«Вони пішли, я хочу разом з ними!»
А навкруги лише нічна пітьма.

УЛЯНА КУКІЛЬ

Народилася 11.07.1967 р. в Коломій. Після закінчення СШ № 1 та медучилища в Коломій у 1991 р. закінчила Львівський медичний університет. Працювала в аптеці. З 1998 р. – викладач Коломийського медичного коледжу ім. І.Франка.

ЯСЕНИ

Пам'яті дорогої мамі

Кожного разу, коли я бачу великі, старі, могутні дерева, то відчуваю завжди душевний трепіт, адже вони є живими німими свідками подій минулого...

Гарний літній день, блакитне небо, по якому пролітають білі баранчики хмаринок, які підганяє легенький вітерець. На мостику стоїть мале дівчатко з великими карими очима. Вітерець бавиться з її русявим волоссячком, а воно дивиться на небо, білі хмаринки, на широкий луг, де росте зелена молода

травичка, на якій пасуться козички, корови та коні. А зверху, немов ангели-охоронці, хитають віточками могутні ясени.

– Настусю! – кличе мама і дівчинка біжить до молодої красивої з неймовірно блакитними очима, як небо, матері, яка цілує дитятко. До них виходить гарний кароокий молодий батько.

– Татусю! – Настя кидається татусеві на шию.

– Щастя, любов – шумлять кронами, милуючись сімейною ідилією, ясени.

Але проходить час і війна стукає у двері, батька забирають до війська. Настя з мамою проводжають його, а ясени махають гіллям і шумлять: «Повертайся живим додому!»

Чого тільки не було: німецька та совіцька окупація, евакуація, повернення додому, голод...

Німі свідки тих подій – ясени.

А от і татусь повернувся, втікши з полону додому. Раділи Настя, мама, бабуся, дідусь.

А потім – школа, перше кохання, весілля, народження першої донечки Марічки. Тяжкі роки були: інститут, робота вчителя в селі, переїзд до міста. Але рідне село і дороги ясени навідували майже кожного дня, адже там були найдорожчі батьки. Згодом народилася друга доня...

Життя біжить, як річечка, що біля хати. Була вся в роботі, а робота вчителя: учні, учні, зошити, зошити...

Час промайнув і прийшла пенсія. Вернулась додому, щоб доглядати за старою матір'ю. Незабаром народилася внучка: золотоволосе, блакитнооке дівча – Надійка. Помагала бавити, купала в череді, ромашці... А ясени, мов могутні воїни, стояли і охороняли своїми кронами сімейне гніздо.

Ось і друга донечка одружилася. Помагали дітям, як могли.

1991 – Україна незалежна! Нарешті дочекались, піднялись з колін. Часи були не прості. Згодом народився внучок, якого дуже любили. Все життя думала про інших: щоб було їм добре, щоб почували себе щасливими діти та внуки і дорогий чоловік. Працювала важко, як бджілка. Промайнуло життя, як одна мить.

А в останній день попрощалась з усіма, бо відчувала... Рідні викликали швидку, а вона, йдучи до машини, прощалась із сусідами, махаючи їм рукою, і прощалась з дорогими ясенами. Могутні ясени, похиливши свої зелені віти, шептали: «Прощавай!»

Зупинилось серденько... Була ніч тепла, тиха і темна. Лише хор цвіркунів порушував святу тишу. А душа молода і безсмертна обіймала віточки, листочки і пірнала в крони дорогих ясенів, танцюючи танець вічності, летячи з ангелами до небес...

ОНУФРІЙ ОБУШАК

Народився 30.09.1941 р. в селі Мишин на Коломийщині. Закінчив історичний факультет Чернівецького державного університету ім. Ю.Федьковича. Працював учителем, директором школи, біля 20 років перебував на ідеологічній роботі. На пенсії продовжує вивчати історію рідного краю. Проживає в Івано-Франківську.

СЛЬОЗА ДИТЯЧОГО БОЛЮ

Трирічний Юрчик із старшим братчиком Андрійком бідують. Їх у батьків шестеро. Трьом старшим краще: вони в школі-інтернаті. Там і одяг якийсь дають, і виспатися можна у теплому ліжку. Та й харчі кращі, аніж удома. Хоч і не наїдаються досхочу, але тричі на день тамують голод. А в неділю чи свято ще й інші діти чимось поділяться.

Тому й не беруть їх ніколи додому. В однокімнатній малосімейці де всіх розмістити? Лише півторарічного Віталіка кладуть спати в ліжко. Бо маленький ще. А їм, двом старшеньким, бабуса сте-

лить порвані батькові куфайки коло себе, на підлозі.

Та й нагодувати всіх нічим. Поки татко працював, хоч якусь копійчину приносив додому. Тепер його на роботі «скоротили», і став він у чарку заглядати. Ще й мамка захворіла. Недавно зробили їй операцію – вирізали селезінку. А сама бабуся хоч і з ніг збивається, старцюючи на вулицях міста, не може на всіх випросити.

Тож і намагаються Юрчик з Андрійком і свої порції з'їсти в дитсадочку, та ще й доїсти за іншими дітьми. Хочуть наїстися наперед, бо вдома завжди лягають без вечері. А по суботах-неділях, коли не йдуть у садочок, двічі або й тричі на день мусять дзвонити ложками по порожніх каструлях.

Недавно у Юрчика з'явився новий клопіт. Наближався Новий рік. Татко попередив, що у нього ні копійки, а без грошей Дід Мороз тепер дарунків не носить. Треба йому платити. До цього вони з Андрійком вважали Діда Мороза добрим. Побачивши якось його у вітрині магазину, згадали, що мамка, приводячи їх у садочок, ніколи не залишає для них ні печива, ні апельсинок, ні шоколадок, як це роблять щодня мами, одягнуті у пишні шуби. І просили принести їм хоч на Новий рік маленькі дарунки. Пообіцяли навіть собі залишити якнайменше. Трошки вділять Віталіку, а решту віднесуть мамці до лікарні, аби скоріше видужувала.

Та Дід Мороз не прислухався до їхніх прохань. Вчора на новорічному ранку у старшій групі не приніс дарунка Андрійчикові. Мусили виховательки просити мам інших дітей, аби хоч щось вділили для бідного хлопчика. То й прийшов Андрійко додому із сяючим обличчям, з дарунком у витягнутій руці.

А сьогодні не знайшлося у Діда Мороза дарунка і для Юрчика. Виховательки знали про це ще вчора. Радили таткові не приводити його на дитячий ранок. Бо мами в шубах наперед заявили, що ділитися не будуть. «Усім тепер важко, – галасувала одна з них. – Як не мають чим годувати дітей, не треба їх плодити».

Але татко привів його вранці у садочок. Роздягнув, провів до дітей, а потім підійшов і простягнув виховальці... Андрійків учорашній дарунок. Юрчик його впізнав відразу. Маленький, у простому целофановому пакетику. Ним учора так тішився Андрійко...

Коли Юрчик приймав з рук Діда Мороза знайомий пакунок, по його дитячих щічках рясно котилися великі пекучі сльози.

ХРИСТИНА СПАСЮК

Народилася 5.04.1999 року. Проживає в селі Назавизів Надвірнянського району Івано-Франківської області. Навчалася в Назавизівській загально-освітній школі. Після 9-го класу вступила до Отинійського ліцею енергетичних технологій на спеціальність кухаря-кондитера, який закінчила в 2017 році. Любить поезію, адже хіба її можливо не любити?

ВІЙНА...

Одне слово, а скільки болю в ньому?..
Скільки сліз,
надій і сподівань.
Війна сьогодні, у країні моїй!

Скільки хлопців там на полі
чекають розпорядження долі?!

Скільки хлопців полягло,
боронячи свою землю?!

«Ми за правду і за волю!» -
кричать вони в бою,
та хто їх почує?..

Мати, батько, брат, сестра, дівчина!
Тільки не влада!
Вона, немов глуха.

Скільки крові вже пролито?
Скільки сліз збідованих батьків?..

Я так хочу вам сказати, що з вами я,
брати,
чекаю вільної весни.

* * *

Подрузі Марійці Семців

Є на світі дівчинка Марічка,
вона маленька, невеличка,
та скільки в ній надії, вірності, добра,
що в нікого з нас нема.

А яке велике серце
має дівчинка оця,
знаю це одна лиш я.

Любить квіти і природу,
співчуває всім підряд,
я люблю її так сильно,
описати слів нема!

Я її завжди впізнаю
серед тисячі людей,
а її гарненькі очі
назавжди в моїй душі.

* * *

Зустрілись осінню з тобою ми...
Знала я тебе недавно,
а, здавалось, усе життя знала...

Ти для мене світом був,
мій милий,
світом, який згодом згаснув...

Я не знала, що ті очі брехливі,
в яких тонула щодня...
Не знала, що станеш драмою мого життя.

Коли гуляли двоє, час ставав вічністю...
Я любила слухати тебе ночами,
Я любила все, що любив ти!!!

Та серед осені прийшла зима,
якої я не чекала...
Не думала я навіть про таке,
адже ти
любий і єдиний,
покинув назавжди мене...

Заболіло серце, сльози виринали...
Не вірила я, милий,
що так можеш боляче зробити.

Кричав голос у моїй душі,
що короткою буде осінь ця для тебе!

Я стала тобі зайвою...

«Єдина, мила, дорога»...
Це все брехня!?
Кричала я в сльозах,
але ця брехня була для мене солодким
медом вуст твоїх...

«Не кохав тебе я ніколи!!!» —
кричав ти в лице мені...

«Не вірю я тобі, не вірю!!!
Не міг ти, любий, ти не міг так обманювати!»

Стою тепер сама, ти пішов давно,
аж вітер обпікав обличчя.
З того часу вже дві осені пройшло,
а я знову там,
і знову одна...

«Я відпустила, любий, відпустила...» —
голос пролунав у тиші.
Все пройде, милий, чуєш?!
Тільки драма,
написана тобою,
залишиться в серці моїм назавжди!

Вечір догорить,
встане сонечко на світанку,
і я душею піду від тебе назавжди....

* * *

Вона сиділа в темноті,
було тихо, як ніколи,
вона знала як завжди,
що не буде його знову.

Вона сиділа, а сльоза
тихо падала на землю
полюбила сильно, та...

Тільки щастя вона не знала,
бо чужого покохала,
і горя зазнала.

Душно стало, вона встала
і думки крутились в голові
нерви здали,
сил не стало...

Ступила до вікна,
лиш крок і полегшає,
та не встигла...
Хтось схопив її так сильно!
повернулась,
посміхнулась,
знову він її знайшов...

* * *

Матусечко рідна, єдина –
ти у мене одна!
люблю тебе сильно-сильно,
без тебе життя нема.

Без тебе і сонце не світить,
моя ти дорога,
ти найкраща на світі,
ти єдина, ти одна.

Твої руки, матусечко мила,
для мене – мов два крила,
обіймеш мене ти так щиро,
і я знову, немов дитя.

Погладиш мене, поцілуєш,
і щастя більшого нема,
живи ти довго, моя рідна,
прошу Бога я щодня.

Ти пробач мені, матусю,
що буваю я різка,
часто голос повишаю,
ти повір, я не зі зла.

Я завжди, матусю рідна,
де б на світі не була,
поспішу скоріш додому,
бо ти радість є моя.

Біля тебе, моя мила,
завжди буду я мала,
ти даруєш мені крила,
тобі вдячна щиро я.

*

*

*

Ти не думай, не хворію тобою,
все пройшло вже до тебе давно.

Я щаслива! Ти чуєш?!
Непотрібний мені!

Без тебе проходять ночі,
без тебе проходять дні,
я з іншим кохання зустріла,
без тебе я жити змогла.

Ти думав, я не зуміла
навіки забути тебе?..

Сіла, очі закрила,
і знову брешу тобі:
«Без тебе жити не можу,
без тебе життя нема!»

І пишу тобі я листа,
що нове життя почала,
що кохана людина зі мною,
що знову кохаю я.

Та чомусь плачу...

Ти далеко від мене,
пишеш мені листи,
кохаєш і хочеш вернути
та час не вернути уже.

Дружиною я стала чужою,
через гордість любов ми згубили,
і чужими стали давно!

Тільки часто чомусь ще щоночі
твої очі сняться мені...

ОЛЬГА СТРОЖУК

Народилася 19.09.1960
в с. Уторопи Косівського
району Івано-Франківської
області. Вихователь дитячого
садочка Уторопського НВО.

МОЇ РІДНІ ПЕРЕСПІВИ

УТОРОПИ

Уторопи – моє рідне село,
Тут родилась і живу,
І в садочок я ходжу,
Тут до школи я піду,
Уторопи – я вас так люблю!
Тут калина і верба,
Тут уся моя рідня,
Вірні друзі всі мої –
Уторопи, рідні ви мені.

ТАРАС МЕЛЬНИЧУК – НАШ ПОЕТ

Тарасе, сину України,
Ти геній є наш дорогий,
І як тебе нам не любити,
Коли в серцях ти є живий.
У цім садочку ти навчався,
Провів свої шкільні роки,
Ти прагнув миру і свободи,
Щоб ми щасливими були.

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА – ДИТЯЧА ПОЕТЕСА

Марійка Підгірянка – дитяча поетеса,
У нашому селі колись вона жила,
У школі працювала, діток навчала,
Казочки і віршики творила.
І ми, маленькі дошкільнятка,
Вивчаєм творчість залюбки.
Пишаємось тобою, Підгірянко,
Бо в наших серденьках ти є завжди.

МАЛЕНЬКА ТРУДІВНИЦЯ

⁴

Летить бджілка над квітками
І медок збирає,
А джмелик біля неї,
На дудочку грає.
Грає джмелик, грає
Й пісеньку співає,
А маленька трудівничка,
Часу та й не гає.
Прилетіли їхні друзі,
Літали раденько,
Бджілка й джмелик дуже раді,
Кланялись низенько.

НЕ ЗАБУТИ

Зовсім, зовсім недавно
Я в садочок прийшла,
Мене тут зустріла
Мала дітвора.
Все здається казковим
Кожний день у садку,
Я так хочу навчати
Цю малу дітвору!
Оченята їх сяють,
Як до них я іду,
З ними часто я граюсь,
Бо всіх дуже люблю.

ДЖЕРЕЛЬЦЕ

ГАЛИНА ЛЕСЮК

Народилася 22.03.2005 р. в селі Ковалівка Коломийського району.

Учениця 7 класу Ковалівської ЗОШ I – III ступенів.

Переможниця Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка 2017 р.

Нагороджена Дипломом I ступеня Міністерства освіти і науки України.

Стипендіатка Президента України в 2017-2018 н. р.

МОЄ СЕЛО – ОКРАСА УКРАЇНИ

Ви чули, як шумлять смереки, як шепочуться з могутніми дубами й буками срібнокорі ялиці, як сурмлять трембіти сизими світанками, коли гори ще обгорнуті у волохатий кожух туману? Ви піднімалися гірськими стежками, що, наче змійки, в'ються поміж

кущами шипшини? Якщо ні, то завітайте до нас у Ковалівку.

Моє село – маленький образок на західно-українських теренах. Його назва походить від сім'ї коваля-втікача з-під Умані, який перший тут оселився.

Ковалівка – село невелике, але красиве. Воно розкинулося на мальовничих берегах річки Лючки. Я люблю бігати вузькою стежиною попід берегом, яка, мовби жартуючи, збігає до води, а потім, ніби схаменувшись, піднімається вгору. Збиваю срібну росу з трав і квітів, часто нахиляюся до землі, щоб зірвати почервонілу ягідку, мружачись від задоволення, кладу її до рота і відчуваю, як набираюся сили від рідної землі.

Окрасою села є церква, а також велика красива школа в оточенні різнобарвних духмяних квітів.

Але село без людей – як ліс без птахів. У ньому всі люди привітні, лагідні, розумні та працьовиті.

Найбільше мені подобається Ковалівка вечорами, коли втомлені люди сидять на лавках біля хат, гомонять через паркан один з одним, а сільські дітлахи вибігають погаласувати.

У своєму віці я усвідомлюю, що Україна – це сонце, а Ковалівка – той промінчик, який гріє серце і живить душу.

Без них я жити не зможу.

КАРПАТСЬКИЙ ДОЩ

Прокидався садок... Крізь мереживо гілля просочувалися перші вранішні промінці. Схід довкола вимальовувався сіро-жовтим. Півсонна земля зітхала до неба холодними грудьми, дожидаючись, щоб сонце швидше обняло її своїм теплим крилом...

Але враз небо зробилося темно-синім і зашторило собою довкілля. Божі сльози засіяли простір ген-ген до високих гір. Маленькі струмочки ранкового дощу навіяли смутком мою душу і все село.

Поступово ще сильніше зривався дощ, рідкий, лапатий, і вже не затихав, а все більше і більше розперізувався, ніби сам собі піддавав охоти. Земля стогнала, а невтомний пустун налягав їй на очі, заважаючи дивитися на скупі промінчики із скошляченого хмарами неба.

Навколо все потемніло. Десь із далеких Карпат раз у раз доносився грізний, наче застережливий, відгук грому. Тендітна берізка нахилила свою маленьку голівку до кремезного дуба, бо злякалася того страхітливого відлуння. Він ніжно обняв її, розплів довгі мокрі коси, а биндочки пустив за вітром. Хай пограється! А вони співатимуть журливу пісню.

...Ось і вгамувався дощ. Стрепенувся каштан при дорозі, струшуючи з листя краплі води; засумували хризантеми і чорнобривці. Лише королева горобина ще красується своїми червоними, обласканими дощем, намистинками.

Чи надовго?

ІДУ ДО ТАРАСА...

З особливим щемним почуттям підіймаюся на Тарасову гору, іду до Величного Кобзаря.

Вслухаюся, про що говорить вітер, про що мовчать дніпровські кручі, гомонять неспокійні хвилі й шепочуть стрункі тополі.

Долаю останню сходинку, вклоняюся Кобзаревій могилі й промовляю:

– Доброго дня, дорогий наш сучаснику і друже! Звертається до Вас учениця шостого класу, Лесюк Галина, маленька україночка із чудового прикарпатського села.

Звичайно, сьогодні ми уже прапрапокоління, яке читає твори «Кобзаря». Можливо, по-іншому сприймаємо Ваші слова, але настільки Ви величні, що здається, неначе для кожного покоління народжується заново і заново... Схиляю перед Вами свою голівоньку і хочу, щоб Ви погладили її, як батько.

Заходжу у святкову залу, яка зацвіла розмаїтими орнаментами, бо майже всі були у вишиванках. Перед початком нагородження, з особливим піднесенням співаємо «Заповіт». У цей час здається, що потужне багатоголосся сягає до самого неба, до вічності і до Бога.

І ось ця мить нагородження, така урочиста і незбагненна...Моє перше інтерв'ю для телебачення. Це все залишиться в моєму серденьку на ціле життя.

Ідемо до Шевченка... Квіти до пам'ятника генію кладемо урочисто і побожно...З якимось внутрішнім трепетом вшановуємо батька нації, пророка... І ніби отримуємо від нього благословення...

МАРІАННА АТАМАНЮК

Народилася 16.09.2005 р. в селі Стопчатів Косівського району. Учениця 7 класу Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

* * *

Україна – рідний край,
Сині гори, поле, гай.
Україна – рідна хата,
Добрий тато, мила мати.

Україна – червона калина,
Це велика щаслива родина.
Україна – пісня солов'я,
І в небі клекіт журавля.

Україна – рідна мати,
Що вчила нас пісні співати.
Україна – моя Батьківщина,
Нездоланна і єдина.

НАША МОВА

Наша мова калинова,
Нею гомонить діброва,
Вітер з гаєм розмовляє,
Пісню лагідно співає.

Наша мова барвінкова,
Шепче лагідно слова,
Миру прагне рідна мова,
Щоб не гула у нас війна.

Наша мова солов'їна,
Птахом лине звідусіль,
Об'єднає рідна мова
Північ, Південь, Захід й Схід.

ДЕНИС БІЛОВУСЯК

Народився 30.03.2005 р. в
селі Стопчатів Косівського
району. Учень 7 класу
Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

* * *

Україно моя писанкова,
Славна державо моя,
Небесна сотня у вічність пішла,
Щоб ти, Вкраїно, вільною була.

Україно, моя Україно,
Страдницька земле моя,
На Сході – ворожа навала,
Борись, Вітчизно, моя!

Україно, моя вишивана,
Милі серцю твої поля і степи,
І прекрасні пшеничні лани,
Ми за мир, Україні не треба війни.

ДРУГ

Мій друг найкращий в світі,
Він вчиться грати на трембіті,
Зі мною грає у піжмурки,
І пестить кошенят рудої Мурки.

На річці появиться лід –
І шайба миттю йде у хід.
Мій друг усім допомагає,
Бо добре серце в грудях має.

ТАМАРА МАТІЙЧУК

Народилася 30.09.2005 р. в
селі Стопчатів Косівського
району. Учениця 7 класу
Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

*

*

*

Україна – наче квітка,
Що зростає біля хати.
Україна наче бджілка,
Що любить працювати.

Україна – це калина,
Що цвіте у гаю.
Україна – це дитина,
Що росте, як в раю.

Україна – це пташина,
Що високо літає.
Україна – це країна,
Яка працює й процвітає.

ПОРИ РОКУ

Весна теплом озветься,
Промінням сонця усміхнеться,
Біжить струмочок до ріки,
В саду – пташині голоси.

Прийшло до нас літечко,
В пташенят підростає пір'ячко,
На городі спіють полуниці,
А небо освітлюють блискавиці.

В осені турбот багато:
Вбрати дерева, як на свято,
З поля урожай зібрати,
Все в стодоли поскладати.

Взимку сумує дівчина-калина,
Червоні грона похилила,
Танцює завірюха за вікном,
Поля окуті тихим сном.

ХРИСТИНА ПОХИЛЮК

Народилася 10.05.2004 р. в селі Стопчатів Косівського району. Учениця 8 класу Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

* * *

Україна – це в лузі калина,
Яка одягнулась в червоні перлини.
Україна – це тендітна верба,
Що від спеки людей захища.

Україна – це сонечко ясне,
Яке віддає світу тепло.
Україна – це янгол небесний,
Що людству дарує добро.

Україна – це трембіти голос,
Це бурхлива гірська ріка,
Україна – це житній колос,
Без якого немає життя.

MAMA

Моя мама найкраща на світі,
Голубить й пестить вона свої діти,
Маленькі онуки уже підрастають,
Рученята бабусі свої простягають.

Матуся всміхнеться і казку розкаже,
Ні в чому нікому вона не відкаже,
Вареники зварить, булок напече,
Усі тайни дитячі вона береже.

А як хтось ненароком образить її,
Вона вибачає, бо то діти її,
На очі дитячі набіжить лиш сльоза –
Матусині скроні вкрива сивина.

Спасибі, рідненька, за руки твої,
Смачні короваї на нашім столі,
Ми дякуєм Богу, що Ти у нас є,
Нехай Діва Марія Тебе береже.

МАРКІЯН ПРОКІПЧУК

Народився 21.09.2005 р. в
селі Стопчатів Косівського
району. Учень 7 класу
Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

* * *

Україна – це наш оберіг,
Матері хата і батька поріг,
Від лиха завжди захищає
І розуму діток навчає.

Україна – це наша святиня,
І рідна родюча земля,
Вона нас хлібом годує,
Разом із нами радіє й сумує.

Україна – це наша держава,
Прекрасна, міцна, величава.
Ми будем її берегти,
Леліяти, разом із нею рости.

СТАРШИЙ БРАТ

Я гарного брата маю,
Завжди йому допомагаю,
А він багато книг читає,
І цікаво мені розповідає

Про козаків і їх старшини,
Про поетів і їх родини,
Про бджілок, добрих трудівниць,
Чисту воду із криниць,

Про червону у лузі калину,
Про нашу славу Батьківщину,
З нього приклад буду брати:
І багато мудрих книг читати.

ХРИСТИНА ЯКІБЧУК

Народилася 27.09.2006 р. в
селі Стопчатів Косівського
району. Учениця 6 класу
Стопчатівської ЗОШ I – III ст.

* * *

Україна – це наша мати,
І треба її шанувати,
Україна – це велика родина,
Де щаслива кожна дитина.

Україна – це матері голос,
Це поле, де стигне пшеничний колос,
Україна – це наша держава,
Це воля, оплот і слава.

СІМ'Я

Сім'я – це мамина ласка,
І ввечері розказана казка,
Це татові теплі долоні
І усмішка, подарована доні.

Сім'я – це бабусині лагідні очі,
Що світять, як зорі, мені серед ночі,
Це дідусева мудра порада –
Для мене найкраща розрада.

П Р О З А

ЯРОСЛАВА СТРУК

Народилася 28.03.1964 р. в селі Середній Березів Косівського району.

Учитель зарубіжної літератури Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст. Живе в селі Люча Косівського району.

ЗАРОБІТЧАНКА

Поза очі в рідному селі її називали сеньорою, а в далекій Італії просто «баданте», що означає «доглядальниця» чи «заробітчанка».

Двадцять років тому, коли осінь золотила листя дерев, а дрібні дощі вкривали землю, по Маріїних щоках котилися рясні сльози.

Наступав листопад. Шелестів під ногами лист, лише нічого не шелестіло в Маріїних кишнях. Борги гнали її в далеку Італію.

Важка хвороба, а згодом і смерть коханого чоловіка, змінили все: добробут на нужду, веселих друзів на байдужих людей. І за позичені в добрих знайомих під великий процент гроші, незважаючи на докори старенької матері, плач малолітніх дітей, вона знайшла в собі сили покинути рідний дім.

Прибувши в Рим, де її повинна була чекати подруга дитинства, вона не побачила знайомого обличчя. Однокласниця не прийшла ні в той день, ні в наступний. Не знаючи мови, молода жінка сама залишилася в чужому світі. Тут вона зустріла таку ж саму заробітчанку із Тернополя. І жінки вирішили поїхати в Неаполь.

На площі Гарібальді просиділи не один день. Голодні. Змучені. Їли один раз на добу в Карітасі при церкві, ночували в пустих вагонах, звідки вночі тікали від арабів-дебоширів, які забрали не одне життя. Мерзли в холодному підвалі, куди їх пускали за невелику суму грошей переночувати таємно від господарів дому. Обманював разом з полячкою її український Василь, якого в Італії називали Басіліо, обіцявши за 150 доларів знайти роботу.

Марія була не просто у відчаї, а на межі божевілля. Лише згадка про матір і дітей тримала її на білому світі.

Одного разу Марія познайомилася із дівчиною-румункою, яку ледь-ледь розуміла, але через неї знайшла собі роботу. Доглядала психічно неврівноважену жінку, яка била її палицею, виривала

волосся на голові. Марія терпіла. Доїдала те, що сеньйора наказувала віднести собаці. Бідувала, борги вдома росли, як гриби в лісі, а злі язики видавали її заміж, відправляли в борделі.

Настала весна. Лелеки летіли на Україну, а Марія зі смутком дивилася їм у слід. Та світ не без добрих людей. За певну суму землячка знайшла їй кращу роботу: доглядати паралізованого, сивого не по літах, чоловіка, який після смерті дружини зовсім не хотів жити.

Він дивився байдужими очима на Марію, її намагання допомогти йому. Жінка ретельно виконувала призначення лікаря, робила власноруч масаж, молилася за хворого і повторювала: «Ти повинен жити».

І Маріїні молитви дали добрі плоди. Хворий почав одужувати. Діти приїжджали рідко, але справно платили, привозили продукти.

Прийшло літо. Марія з Антоніо перебралися в село, де раніше жили його батьки.

Свіже повітря, красиві краєвиди змінили похмурий настрій Антоніо на життєрадісний. Одного разу Антоніо повторив «Повинен жити». А згодом спитав, чому Марії так важливо, щоб він жив.

Марія заплакала. Розповіла йому про свою маму, дітей, борги, поневіряння. Антоніо вирішив повернути Марії борги, простягнув їй гроші і сказав:

– Тепер я не мушу жити?

– Ні. Ні! Що ви?! – прошептала Марія. – Я не візьму...

Антоніо розсміявся і пояснив, що її роботу він вирішив оплатити вперед. Марія погодилась.

І знову прилітали лелеки. Марія з Антоніо знову поверталася до міста. Пройшла зима. Марія часто дзвонила додому, передавала гроші, продукти, ожила душею, бо в неї вже не було боргів.

Ранньою весною, хоча паралізовані ноги зовсім не слухались, Антоніо вирішив поїхати в подорож. Разом із ним поїхала Марія. Вона побачила Колізей, Дрезденську галерею, годинник Біг-Бен, Ейфелеву вежу. Побували в Швейцарії, відвідали Альпи. Стали близькими людьми, адже їм так не вистачало людського тепла, ласки і уваги. Так пройшло декілька щасливих років.

І знову завітала осінь. Падав з дерев лист, моросив холодний дощ, а хвороба брала гору. Антоніо ставало з кожним днем важче дихати, серце ледь-ледь билось в грудях. Через декілька днів його не стало. Плакала Марія. Сумувала собака Дінго. Сивий адвокат приїхав оголосити останню волю покійного. Сини насторожено дивилися на Марію, побоюючись, що їй дістанеться половина батьківського майна. Адвокат прочитав заповіт. Брати весело підморгнули один одному. Антоніо все своє майно поділив між синами. Марії залишив дві тисячі євро, собаку Дінго, нашійники, право проживання в будинку його батьків рівно один рік.

Марія знову шукала роботу, але з собакою її ніхто не брав. Залишити вірного друга в притулку вона не могла.

– Що ж нам робити, Дінго? – запитувала жінка.

Собака, ніби розуміла людську мову, і довго дивилася в Маріїні сині очі, а, може хотіла сказати: «Треба жити?»...

Довгими зимовими вечорами вони сиділи удвох біля каміна. Марія згадала про ошийники. Принесла і поставила їх перед Дінго. Собака насторожилась, але зразу ж лягла біля Маріїних ніг. Жінка розглядала ошийники. Раптом в одному із них відчула нерівну поверхню і побачила дивний шов, з яким вона легко впоралась за допомогою ножиць. Перед її очима виблискував діамант. Поряд була записка, написана Антоніо: «Маріє! Ти повинна добре жити і берегти Дінго!»

З тих пір пройшло немало часу. Стали на ноги Маріїні діти, підросли онуки. Вона залишилася жити в далекій Італії, яка змінила все в її житті і, навіть, її саму. Із боязкої й невпевненої в собі жінки перетворилася на людину, що вміє постояти за себе, вижити в найскладніших умовах, прийти на допомогу іншим всупереч всім обставинам і, навіть, власній волі.

МАРІЯ ШЕПЕТЮК

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району, де й живе і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій ЗОШ I-III ступенів.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

ДИВНА ДОБРЯЧКА

Ще було далеко до досвітку, але горласті півні уже перегукувались між собою. Баба Таня теж не могла спати. Не те що не спалося, а просто її сон десь утік від неї і їй зовсім не хотілося спати. Таке бувало чи не щодня. Та то й не дивно, бо роки жінки переступили десятого десятка і мчать до сотенної вершини. Баба Таня не жаліє за роками, а дякує Господу, що дарує їй ще один день. Кожний день – це подарунок для жінки, а вона старається віддячити добрими ділами.

Баба Таня легенько встає із ліжка, вмикає нічник, бере шпиці для в'язання і плете шкарпетки для синоч-

ків, що на Сході боронять Україну. Для неї вони уже і правнуки, але вона усіх називає синочками і донечками.

– І не думала-гадала, що так довго замешкаю на сім світі, – з думкою розмовляла стара. А думки роєм обсіли її голову і одна лізла перед іншою.

А, здається, учора було безтурботне дитинство. Та хто сказав, що безтурботне, – як повний вулик дитячих проблем. Немає чобіт, а хочеться на льоду поковзатись. То бувало і босими на хвилюку виривалися дітлахами з хати і бігом на лід. А потім із розчервонілими і обпеченими холодом ногами бігом на піч. А було весело, як ягнята пасла сусідам. А там гралися у камінці, у ножика. А в обід – на греблю біля млина купатися. Безстрашні були, бо стрибали у вир водоспаду...

– О Боже, мої донечки, – з голосінням до хати увійшла мати. – Забирають німці людей на роботу, особливо молодих. Там і наша Марія записана, а у неї дитина маленька.

– Я піду замість неї, – утішила чи засмутила маму середуща Таня. А було у матері п'ять дочок.

– Ти що, сестро, – майже хором проказали дівчата. – Там чужина, мови не знаєш.

– Якось буду, з Богом. Я молода, буду працювати. А хто піде з нас? У Марії – дитина, Софія із хворим серцем, а тих двох підлітків я не беру до уваги. Ви моліться за мене, щоб я повернулась жива і здорова.

– Добра ти, Таню. Не кожний так би вчинив, навіть якби це стосувалось рідних.

Довгих два роки дівчина була на роботі в Німеччині. За те, що вона була послухна і роботяща, фрау Герда її жаліла. Може, якась вища сила її оберігала, а може, молитви рідних допомогли Тані щасливо повернутися додому.

Баба Таня перестала в'язати, бо старечі руки видихались, а тіло під тягарем років стомилось.

Та спогади не полишали жінку. Ось вона зв'язкова у повстанців. Стала нею, бо хотіла прислужитися неньці Україні. Хотіла зробити якийсь внесок у боротьбу за волю.

– Таня, лишися тієї політики. Не грайся із вогнем. Енкаведисти жорстоко карають наших патріотів, – попереджували рідні. – Якщо попадеш до них, то уже не вийдеш звідти живою.

– Я, мамо, мушу допомогти хлопцям. Вони мене просять, то я і допомагаю. Я – українка.

За українство Таня й поплатилася десятьма роками тюрми. Хтось зрадив дівчину. У своїй книзі життя Таня викреслила оті тюремні спогади, заштрихувала їх чорним олівцем, щоб вони не тривожили її серце і не спливали у пам'яті.

Жінка знову взялася за своє звичне діло – плетиво, але заграла усмішка на її, посіченому зморшками-борозеньками, обличчі. Старенька згадала свого Василя. Він був із сусіднього села та приходив до них у клуб, на храмове свято. Отак і зве-

ла їх доля. Баба Таня згадувала, як наречений привів її у свою родину. Вона сором'язливо переступила чужий поріг із однією думкою: «Як їй тут бути. Чи уживеться із свекрухою?»

А весільні жінки уже співали:

*Як прийшла я до свекрухи,
Стала у куточку:
«Прийми, прийми, свекрушенько,
Та й за свою дочку».*

– Тетяно, до роботи я тебе заставляти не буду. Ти будеш їсти готувати: сніданок, обід, вечерю, – потішила невістку свекруха.

– Матінко моя, оце вгарадила, – подумала Таня. – Нічого не роби, тільки їсти вари, а в сім'ї десятеро душ. Ну, нічого, якось-то буде, не святі горшки ліплять.

Але для молодой газдині свекрушине завдання стало каторжною роботою. По-перше, невістка не дуже любила їсти варити і тому не була вправна у цьому ділі. Лише приготує сніданок, як уже обідня пора настає, а там уже вечір заходить до хати.

– Як твоя невістка? – питали сусіди.

– Добра, працюю. Звикає потроху.

Молода жінка годила чоловічій родині. Через короткий час в хату запакувалася смерть і почала косити один за одним родичів. Навіть забрала чоловіка Василя. Залишилася Тетяна сама із триріч-

ною донечкою. Закінчила курси медичних сестер і влаштувалася до дитячого садочка. Усі любили «докторку», а вона відповідала тим же. Ні з ким не сварилася, в конфлікти не встрявала, теревені не любила плести.

— Як нині пам'ятаю, як мене проводжали на пенсію. Я не хотіла ніяких бенкетів, бо копійку берегла — будувалася. Та завідувача сама зробила такий файний бенкет. Я була дуже рада ще довго. Ще довго батьки, зустрівши мене на вулиці, дякували за турботу про їхніх дітей.

— Та ви, мамо, просто були дивачкою, — сьогодні часто говорять діти. — На роботу яблука несли, суніці. Залишалися на ніч з дітьми.

— Треба ж допомогти. А якщо дитині стане погано вночі, тоді що?

— Знаю я, що ви всім почнете допомагати, радити, — так докоряє їй дочка. — А якщо вам чогось треба, то нема.

— І мені люди помагають. Коли я когось прошу щось зробити, ніхто не відказує. Без людей я не звела б хати. Часто грошей позичали мені. Весілля тобі помогли справити. Роби, дочко, добро, воно тобі сторицею повернеться.

Дуже баба Таня переживала за майданівців. Кілька сотень із своєї пенсії давала на допомогу Майдану. А тепер ось війна і жінка тішиться, що також вносить свій вклад у допомогу.

– Що то за жінка передає нам такі теплі подарунки? – питалися солдати у волонтерів. – Хай Господь оберігає її за таку добру справу.

– А є така бабуся, така добрячка. Їй сотня літ добігає, а вона хоче щось робити. Не може жінка без діла сидіти. Хтось у ці роки сидів би на дивані і телевізор глядів, а вона, бачте, марно не тратить жодного дня, – відповідала жіночка-волонтерка.

– Якась дивна добрячка, – додав військовий. – на таких і світ тримається, на добряках. Побільше б таких людей, як баба Таня, то, може, не місили б ми сьогодні оцю жовту донецьку глину, а були б зі своїми сім'ями і трудилися б для держави.

...Займався ранок над селом. Схід сонця замаюрів червоною смугою. Народжувався новий день. Бабуся Тетяна молилась, дякуючи Небесному Отцеві за новий подарунок. Скільки ж буде ще нових днів – про це ніхто не знає.

НЕЗВИЧАЙНА СВІЧЕЧКА

Автошляховик ледве повз по ґрунтовій дорозі. Глиньова донецька земля налипала на колеса і гальмувала рух машини. Та волонтери хотіли якнайшвидше добратися до наших хлопців. З ними вони почувалися безпечніше. Не один раз їздять цією дорогою і все щось з ними має трапитись. Хай невеличка перепона, та все якась пригода стається.

Одного разу трохи не влучив ворожий снаряд. Упав десь за метрів сто, але не розірвався. А тепер вони їдуть якось упевненіше, спокійніше, мовби якась сила їх охороняє. Їдуть утрюх: два хлопці і Аліна. «Залізна леді», – так називають хлопці свою супутницю. Відколи війна на Сході, відтоді вони волонтерством займаються. Спочатку допомагали майданівцям, а тепер їздять на Схід.

– О, наші приїхали! – радісно зустрічають волонтерів солдати. – Щось смачненьке привезли?

– Все привезли. Про вас, голубчиків наших, українці не забувають. Ви тільки тримайтеся хлопці. Не пускайте ворогів далі своїх позицій.

Волонтери і хлопці жваво розвантажили допомогу і солдати прийнялися смакувати солоденьким. Аліна знала майже усіх цих захисників. Ось той із чорними циганськими очима із Буковини. Мабуть, молдован. Рижуватий, як таврійська трава восени – із Херсонщини. Із чорними вусами – харків'янин Петро. Все говорить: «Я – бандеровець». Солдат з позивним «Писар» – із Сумщини. Він учитель і має дуже гарний почерк. Високий, мабуть, найвищий у взводі – Остап із Одещини. Наймолодший – Сергій. Він місцевий. З Луганщини. Є тут і з Прикарпаття, Волині, Поділля. Тут уся Україна.

– Хлопці, тут одна бабуся з карпатського села передала вам стрітенську свічку. Вона освячена у церкві й охороняє від усяких стихійних бід. Хоронить

від граду, граду природного. То, може, вас вбереже від путінських «Градів». Бабуся так мені і сказала:

– Передай, доню, синочкам нашим оцю свічку. Може, вона їм життя збереже, хай їх охороняє. Хай запалюють, коли дуже стріляють. А я вже стара, то дасть Господь на другий рік освячу в церкві нову свічку.

– Давай, Аліночко, давай нам ту незвичайну свічку, яка буде нам охоронцем під час путінської стрілянини.

Волонтери подалися на інші пости. Свічкою опікуватися доручили наймолодшому Сергієві. Якщо щось..., то хай він залишиться живим. Молодий. Лише почав узнавати життя і вже визначив, що буває воно жорстоке і милосердне.

– Дивись, хлопче, запалюй, коли «сепари» будуть занадто довго палити по нас. Може, у твоїх юнацьких руках вона вбереже нас від смертельної стрілянини.

– Добре, я згоден. Я буду берегти свічку.

І лише вороги починали свою брудну справу – обстрілювали українські позиції, мирних людей, юнак запалював стрітенську свічку і ворожі снаряди осідали поза їхнім бліндажем або десь в стороні розривалися із диким ревом. Хлопці розуміли, що їх береже вогник Божого Світла. Коли вгамовувались «Гради», випустивши дух смерті із себе, Сергій молився за здоров'я бабусі – Гуцулки. Він не знав молитви «Отче наш...», говорить своїми щирими словами, які виходили із самого серця і, напевно, до-

літали до самого Неба. Хлопець молився, як той митар, з душею: «Боже, дай здоров'я цій бабусі. Може, завдяки їй ми нині залишилися живі. У мене теж є бабуся. Вона буде рада, що я повернуся живим, здоровим, уцілілим і неушкоджений. Буде дякувати тій старій жінці, що вберегла її онука»

Та сепаратисти так часто посилають привіти нашим хлопцям, що свічечка швидко згоріла. Хлопцям навіть жаль було за нею. Свою історію вони розказали капелану.

– Моліться, діти мої, – сказав слуга Божий. – Моліться, щоб наступне Стрітення Господнє ви святкували в рідних домівках, з рідними людьми, а тут хай засяє Слово Боже і Господня благодать.

Солдати слухали мовчки і кожний думкою хоч на мить полетів до рідного дому, до найрідніших людей. А у повітрі витало одне запитання: «Коли це скінчиться? Кому потрібна оця гібридна війна?»

Ці наболілі питання були риторичними. Відповіді були лише у Отця Господнього.

ДОРΟΣЛІ – ДІТЯМ

Марія Боєчко

КОЛИСКОВА

Прилетіла пташечка до вікна,
Заспівала пташечка «А-а-а-а!»

Спи, мале дитяточко, засинай,
Я лечу до матінки в зелений гай.

Там моя домівочка на дубку,
У теплій колисочці я засну.

Буде мені ненечка співати,
На зеленій гілочці гойдати.

Спи, маленьке сонечко, засинай,
Бо я відлітаю вже в зелений гай.

Люблять тебе ненечка і татко,
На добраніч, зіронько-малятко.

Люлі, люлі, люлечки, баю-бай!
Спи маленька лялечко, засинай.

Вже лечу до мамки я, до гнізда,
Спи, мала дитиночко, а-а-а-а!»

08.12.2016 р.

ЧАРІВНА ПЛАНЕТА

Маленька Мартуся дуже любила слухати казки своєї бабусі Софії. А ще чекала нагоди, щоб одержати відповіді на безліч запитань. Тільки, на жаль, у бабусі багато часу займали домашні справи. Можливість поспілкуватися з'являлася лише тоді, коли на обід готувалися вареники, пельмені чи улюблені Мартусині сирники. Бабуся Софія трішки тіста та начинки вділяла внучці, і дівчинка давала волю своїй фантазії, формуючи різноманітні їстівні фігурки. Цього разу Мартусі хотілося дізнатися про Рай. Коли вона вперше почула, що туди потрапила після смерті її друга бабуся Марія і що це високо в небі, то навіть намагалася з віконечка своєї кімнати роздивлятися нічне зоряне небо, щоб побачити цю чарівну планету. Вона знала, що є планети Марс, Венера, Сатурн та інші, але про Рай не розповідалося в жодному з відомих їй мультиків. Дівчинка була впевнена, що бабуся Софія може відповісти на всі запитання. Але, коли почула, що тільки Бог вирішує, чия душа потрапить в Рай і що це зовсім не планета та ще й ніхто з живих її не бачив і ніколи не побачить, дуже розчарувалася. Але згодом захопилася мистецтвом ліплення фігурок з тіста і заспокоїлась. Потім бабуся зварила окремо Мартусині оригінальні витвори, і

задоволена дівчинка з радістю пригостила ними всіх за обіднім столом. Рідні похвалили маленьку фантазерку, і задоволена Мартуся пішла бавитися іграшками до своєї кімнати. А ввечері, як завжди, вона слухала бабусину казочку і солодко заснула.

І от сниться дівчинці сон.

Вона бачить безкрає зоряне небо. Але що це? Зорі, котрі їй здавалися такими маленькими, насправді величезні планети і їх так багато, що навіть важко уявити. Та ось вона помітила, що з кожної зоряної планети щось летить. Це було схоже на космічні кораблі. Вони вишикувалися і здавалося, що веселка неймовірної висоти і ширини, ніби чарівна лампочка, наповнила світлом весь простір. З кожного корабля вийшли дивовижні осяйні істоти. Їх обличчя світилися, а очі були наповнені такою любов'ю, що їй здавалося, ніби потрапила в казку. І тут вона почула чийсь голос. Від нього тіло дівчинки наповнилося такою благодаттю, стало легко і здавалося, наче за спиною вирости крила.

– Вітаю Вас, дорогі Боги!

Мартуся зразу згадала, як бабуса розповідала казки – міфи про богів давніх слов'ян: Перуна, Хорса, Даждбога та інших. Їй важко було збагнути, що відбувається, тому вирішила уважно слухати.

– І ми вітаємо тебе, Верховний Першотворець! – пролунало гучно у відповідь.

– Дорогі мої! Сьогодні я скликав вас на міжпланетний симпозіум, щоб вирішити найбільш

наболіле питання. Мова йде про наших дітей. Я вирішив створити для них штучну планету. Не варто хвилюватися – просто чергова нова гра! Адже це їх улюблене заняття! Діти Богів завжди залишаються Богами. Якщо хтось вибуде з гри, згідно моїх правил, то це тільки тому, що не зміг розкрити себе, або просто було ліньки, чи не зрозумів, що надіятись можна тільки на себе. А вимоги, претензії, зверхність, пошуки винних – дорога в пірву.

Планета буде гарна і багата. Так як ми своїх дітей дуже любимо і все їм дозволяємо, тут вони одержать надзвичайні можливості. Адже ви знаєте: наші діти талановиті. Проте, є одна умова і це остаточне моє рішення: вони забудуть про свої таланти і про те, що є Богами.

– Але, Верховний Владико! – пролунав голос, – наші діти з різних планет. Можуть виникнути суперечки, навіть війни. А найгірше – ненависть! Як же тоді наповнення любов'ю? Між ними завжди панувала злагода. Та, якщо забудуть свою справжню суть, настане катастрофа.

– Не хвилюйся. Я все передбачив. Діти будуть помилятися, будуть ворогувати, але тільки до того часу, поки кожен не розкриє свій талант. Вони згадають, що перемагає любов і порозуміння. Звісно, знаходячись у фізичному тілі людини, можливості наших дітей будуть дуже обмежені. Їхнє тіло стане хворіти і старіти під впливом негативних думок і вчинків. Через суперечки і протиріччя воно буде

помирати і внутрішня вічна божественна суть після смерті людського тіла повернеться додому, бо втратить можливість надалі приймати участь у грі на цій планеті. Буде, звісно, боляче, бо з'явитися сюди на штучну планету вони зможуть лише народившись в іншому тілі і починати доведеться все з початку. Так продовжуватиметься до того часу, поки не прийде усвідомлення, що війни і насильство завжди є втратою, а не перемогою.

Тепер щодо ненависті. Вона, звісно, виникатиме. Але ж ви знаєте: Бог – це любов. В наших дітях завжди переможе Бог. А болючі ситуації стануть підказкою. Аж тоді настане прозріння і кожен згадає, ким є насправді. Ми з вами ще будемо пишатися своїми дітьми, адже вони стануть Творцями свого життя, користуючись силою чистої думки. У Всесвіті настане Єдність і Гармонія. А мої передбачення обов'язково збудуться і планета, котру я назвав Земля, стане планетою Любові, Світла і Добра, найдивовижнішою в нашій Галактиці.

Мартуся уважно слухала і їй так захотілося швидше порадувати почутим своїх рідних, що вона аж підстрибнула. Але так, як це було уві сні, дівчинка зразу прокинулася і збагнула, що лежить у своєму ліжечку. З віконечка пробивався сонячний промінчик. Вже почався новий день.

ПРО ЇЖАЧКА

Їжачок. Їжачок!
Де набрав ти колючок?
Гарний в тебе кожушок.
Але повно колючок.

Задумався їжачок:
– Хто натикав колючок?
Може мама? Може тато?
Як цих колючок багато!

Запитався він у тата:
– Нащо колючок багато?
– Щоб не з'їв тебе вовчок,
Бо поранить язичок.

ПРО ЛИСИЧКУ

Руда прокралася у хлів,
Півник злодійку уздрів.
Півник скочив дуже хутко,
Почав рвати в лиски хутро.

– Ой, не рви! – вона благала, –
Що ти вдома, я не знала.
– То тепер вже будеш знати,
Як курей моїх лякати!

І втекла, глянула в воду:
На впізнала свою вроду –
Залишився куций хвіст.
Дременула в густий ліс.

ЗАЙЧИК-МОЛОДЕЦЬ

Зайчик в лісі заховався,
Дуже він вовків боявся.
Згодом зайчик наш підріс
І покинув темний ліс.

Вовчик з лісу виглядає,
Чомусь слиночку ковтає.
В лісі йдуть погані вісті –
Хоче зайчика він з'їсти.

Буде вовчик голодати,
Не зможе зайчика впіймати.
Зайчик – спритний. Молодець!
От і казочці – кінець!

ЖВАВИЙ ЧЕРВ'ЯЧОК

Насилив я на гачка
Маленького черв'ячка.
Черв'ячок вертлявий,
Дуже-дуже жвавий.

Поки вудку закидав,
Черв'ячок на землю впав.
Довго-довго я сидів
І нічого не зловив.

Біда в мене ось така:
Ніде нема черв'яка.
Заховався черв'ячок,
Вже не хоче на гачок.

ПРОМІНЧИК

Хто це? Хто це? Може сонце
Заглядає у віконце?
Хто це? Хто це край віконця?
Може це промінчик сонця?

Відслонена фіраночка –
Видно край віконечка.
У вікні – яскраве сонце.
– Глянь, маленька донечко.

Ну а ще – промінчик
Лоскоче за мізинчик.
Його донечка торкає –
Він утік, ніде немає.

– Але ж де промінчик спить?
– Там, де хмарочка летить.
– От біда, оце напасти,
Промінчик може звідти впасти.

Ні! Не впаде, засинає,
За ним сонце доглядає.
І тобі вже треба спати,
А я буду колисати.

КОТИК

Котик око привідкрив –
Мишку сіру він уздрів.
Притворився, ніби спить,
Потихеньку муркотить.

Мишка сміло тупотить,
Думає, що котик спить.
Ну, а котик наш не спав,
Хутко мишку упімав.

Анатолій Осадчий

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

Uwe Nachtwey

Уве Нахтвей¹

У ДРУЖБІ – СИЛА

Губзі був Кроликом. Він був маленьким і жвавим. Якраз таким, як має бути нормальний кролик.

Брумм був Ведмедем. Він був великим і сильним. Якраз таким, як має бути нормальний ведмідь.

Жили вони обидва в маленькій хатчині на узліссі. Вони добре розумілися й піклувалися один про одного. І ось так разом вони вели спокійне, замкнуте, самотнє життя.

Одного вечора до них завітала гостя. Це була Кауці, сова, яка знову на мить залетіла до Губзі й Брумма, щоб трішки перепочити.

¹ Уве Нахтвей (нар. 1953 р.) – німецький пастор, психолог, дитячий письменник.

Кауці залюбки навідувалася до обидвох, бо в них вона якось добре почувалась. А Губзі і Брумм у свою чергу любили Кауці, бо сова вносила зміни у їхній нудний побут. Кауці багато подорожувала світом і могла розповісти безліч цікавих і захоплюючих історій.

Губзі й Брумм охоче слухали усякі небилиці, бо на їхній галявині рідко коли траплялося щось дійсно хвилююче. То ж вони із захопленням слухали завжди, як Кауці розповідала про свої пригоди та дорожні трафунки.

І цього вечора Кауці знову оповіла їм стільки, що Губзі й Брумм не встигли всього запам'ятати.

– Знаєте що, – мовила Кауці перш, ніж летіти, – лише той буває щасливим, хто багато мандрує світами і має багато пригод!

Після цього вона знялася в повітря й полетіла.

Губзі й Брумм задумливо подивилися їй услід. І аж тоді, коли Кауці зникла за вершинами дерев, вони повернулися до своєї хатинки

– Мабуть, Кауці має рацію, – мовив Губзі, – напевне, потрібно походити світом, щоб дійсно стати щасливим. Кауці дійсно відчула це на собі. Зрештою, вона має неабиякий досвід у подорожах і пригодах.

– Певне що, – сказав Брумм, який любив висловлюватися коротко, – то ж давай завтра зранку вирушимо на пошуки пригод. Можливо, лише так ми станемо по-справжньому щасливими!

Ось так вони вирішили подорожувати.

Наступного ранку Губзі й Брумм вирушили в дорогу. Оскільки вони взяли з собою мало речей, то й швидко просувалися вперед.

Десь біля обіду вони досягли озера. На озері сиділа Квакі, жаба, і приймала сонячні ванни на листку білої лілії. Побачивши дивну пару, що наближалася, вона ще здалека вигукнула:

– Гей ви, обидва, що ви тут поробляєте!

– Ми подорожуємо в пошуках пригод, – відповів їй Губзі. – Бо лише той, хто мандрує світом і щось переживає, буде по-справжньому щасливим.

– То ви бажаєте пригод?, – захоплено вигукнула Квакі. – Тоді ви на правильній дорозі. У воді завжди щось, тай відбувається! Тут ви стрінете найзахоплюючіші пригоди. Йдіть-но сюди, стрибайте! Ви помітите, як тут прекрасно!

– Напевне, вона має рацію, – подумав Губзі, – я таки спробую!

І він стрибнув у воду. Шубовсть – і Губзі пішов на дно. Адже кролики не вміють плавати.

Якби не було Брумма, який негайно вхопив свого товариша за комір і витягнув з води, то Губзі, мабуть, втопився б.

– Дякую тобі, Брумме, – сказав мокрий Губзі, – я думаю, що ти врятував мені життя.

А Брумм вирішив:

– Ходімо далі! Вода – це не те для нас місце, щоб шукати пригод!

Отак Губзі й Брумм попрощалися з Квакі й вирушили далі.

Незабаром вони досягли лугу. На лузі росло дерево, а на ньому сиділа Ганна, ластівка, бо з дерева видно все довкола. Ганна вже давно помітила їх обох і з нетерпінням хотіла б узнати, куди зібралася ця дивна парочка.

А тому вона гукнула їм з дерева:

– Гей ви, обидва, куди ви прямуєте?

– Ми шукаємо пригод!, – обізвався Брумм. – Бо лише той, хто мандрує світом і щось цікаве переживає, по-справжньому щасливий!

– Ви шукаєте пригод? То ви якраз їх і знайшли! – промовила Ганна. – У повітрі завжди щось відбувається. Хто літає, той бачить цілий світ і йому трапляються найцікавіші пригоди. Піднімайтеся до мене, я вам покажу, як це відбувається!

– Мабуть, вона має рацію, – подумав Брумм і почав дряпатися догори по дереву. Для нього це виявилось досить не просто, бо, зрештою, він був бури́м ведмедем такої породи, що не вмів дряпатися по деревах. Він також боявся висоти. Лиш би не дивитися вниз! Та він все стерпів. Важко дихаючи, він добрався до самого верхів'я. Ганна пояснила йому основні правила польотів. Після цього він елегантно випурхнув у повітря.

Почулося важке «Крах!», і Брумм приземлився. Бо ж ведмеді не вміють літати.

Брумм розтросив собі праву ногу, і вона сильно йому боліла. І якби біля нього не було Губзі, який щодуху кинувся на пошуки лікаря, а лікар не наклав Брумму шину, то, мабуть, не вдалося б вилікувати ногу.

– Дякую тобі, Губзі, – сказав Брумм, – гадаю, що повітря для нас занадто небезпечно. Нам треба шукати пригод десь в іншому місці.

Губзі кивнув на знак згоди і промовив до свого товариша:

– Ти маєш рацію. Але я вважаю, що на сьогодні досить пригод. Я вже втомився і з великим задоволенням повернувся б додому. Ми могли б завтра зранку піти на пошуки пригод.

– Добре, – відповів Брумм, – ходімо!

Вони попрощалися з Ганною і вирушили додому.

Для Брумма дорога виявилася досить важкою, бо він йшов накульгуючи. То ж це тривало досить-таки довго, перш ніж вони добралися до домівки. Вони так втомилися, що одразу ж полягали спати.

– Гей, Губзі, – сказав Брумм товаришеві, – ми все ж таки сьогодні багато пережили і від цього посправжньому стали щасливими, чи не так?

– Що стосується мене, – відповів Губзі, – то я безмежно щасливий. Я помітив, як важливо мати товариша. Добре, коли ти в дорозі не сам. Коли ти з кимсь, – то з тобою нічого не трапиться!

– Свята правда!, – позіхнув Брумм. – Коли ти з кимсь – то з тобою нічого не трапиться! У дружбі – сила.

Після цього він натягнув на голову ковдру і заснув, радісно похрюпуючи.

Переклад здійснено за виданням:

Nachtwey, Uwe: Berni Bärenraupe wagt gewinn: Fabeln für eine bessere Welt. Verlag Butzon und Becker, 1984. – S. 56-60.

ПУБЛІЦИСТИКА

ВАСИЛЬ КУРИЩУК

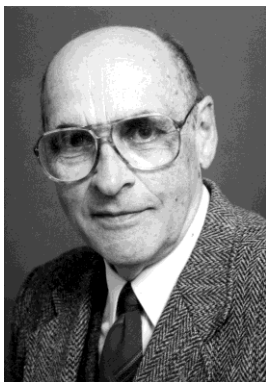
Народився 14 січня 1940 року в с. Уторопи на Косівщині. Понад 50 років працював у сфері освіти.

Краєзнавець, заслужений учитель України, лауреат премій імені Марійки Підгірянки та Ігоря Пелипейка, засновник газети «Освітнянський вісник» та видавництва «Писаний Камінь».

ЛЮДИНА ПОТУЖНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Чи ошчасливив нас Господь, чи так розпорядилася доля Ігоря Аполлоновича Пелипейка, що після тривалих поневірянь він з'явився серед нас у Косові і сягнув висот в інтелектуальній сфері, ставши тут педагогом-просвітителем, блискучим дослідником нашого краю, взірцем громадянина-патріота. Кожен, хто спілкувався з ним, одержував велике душевне

задоволення, бо в його словах була мудрість, щирість і доброта. Він говорив переконливо, і йому хотілося вірити. Володів якоюсь дивною еманациєю, від якої співбесідник прозрівав і ставали впевненішими його кроки. Це була людина потужного інтелекту.

ПЕЛИПЕЙКО ІГОР АПОЛЛОНОВИЧ
(01.08.1928 – 27.06.2006)

Народився І.А.Пелипейко 1 серпня 1928 року на Берестейщині в родині політичних емігрантів. У 1918-20 роках його батько в чині генерала служив в армії УНР. У 1938 році, скриваючись від репресій сталінського режиму, сім'я Пелипейків опинилася в Косові. Воєнне лихоліття Другої світової закинуло

юнака в Словаччину. А там – участь у Словацькому національному повстанні і страшні дні в німецькому концтаборі. В серпні 1945 року повернувся до Косова, куди незабаром прибула і його рідня. Через декілька місяців заарештували сестру Ольгу і засудили на 10 років ув'язнення та 5 років позбавлення прав як розвідницю ОУН-УПА під псевдо Скала.

Ігор Пелипейко в 1947 році закінчив Косівську середню школу, у 1952 році – філологічний факультет Чернівецького університету. Кілька років вчителював на Волині, а з 1958 року працював у Косівському районному відділі освіти спочатку інспектором, а потім методистом. Достатньо глибоко знав як гуманітарні, так і природничі науки, вільно володів польською, чеською, словацькою, російською, англійською, німецькою мовами, знав французьку і латинську. Коли давав якісь поради чи настанови вчителям як інспектор і методист, то здавалося, що він студіював не тільки українську філологію, а спеціалізувався на всіх кафедрах університету.

Безперечно, І.Пелипейко міг успішно займатися наукою і працювати в наукових установах, та пильне око КДБ обмежувало його можливості. У зв'язку з «плямами» в біографії його не допускали до аспірантури, до наукової праці, проте в наших очах він був академіком. Зібрав унікальну бібліотеку рідкісних зарубіжних видань, а також радянського і дорадянського періоду і працював. Працював зі стародруками та архівними документами. Існуючий

лад прилюдно не ганив і не вихваляв, а старався розширити межі дозволеного в гуманітарній сфері і використовував всяку можливість для розвитку і зміцнення освіти на Гуцульщині.

Пригадується, як він став на захист навчання дітей-шестиліток, воюючи проти бюрократичного підходу до цієї важливої справи. З цього приводу опублікував статтю в московській «Правді». Хоч це і принесло йому багато неприємностей, але влада тоді вимушена була зробити все можливе, щоб створити в районі умови для навчання шестиліток.

Ігор Пелипейко багато зробив для впровадження в практику роботи вчителів досягнень педагогічної та психологічної науки, розробив методiku вивчення красназства в школі, опікувався підготовкою вчителів-початківців до праці з шестилітками, і це далеко не все, до чого він докладав своїх зусиль.

Скільки прочитано ним за ці роки лекцій з теорії і практики початкового навчання, дидактики, методики викладання літератури, красназства. Скільки проведено семінарів, курсів і нарад! І педагоги йшли за наукою до свого вчителя і порадника.

З кінця 80-х років брав активну участь у громадсько-політичному житті. Пригадуються його сміливі виступи в журналі «Україна», в газеті «Літературна Україна», в місцевій пресі, які відкривали людям очі на збанкрутілу політику «керівної і спрямовуючої», на її діячів, на результати

їхньої діяльності. Одночасно виступав з лекціями перед інтелігенцією, пропагував нові літературні твори українських і російських письменників, в яких критично висвітлювались національні, економічні, соціальні і моральні проблеми тогочасного життя.

У 1990 році І.Пелипейко балотувався до Верховної Ради України. Та потужна підтримка обласної організації НРУ, емоційне піднесення виборців після перегляду театралізованої вистави «Стрільці Січовії», в якій головну роль виконував кандидат у депутати до Верховної Ради артист Володимир Шлемко, забезпечили перемогу В.Шлемкові. Ігор Пелипейко посів друге місце. А жаль, бо його дуже бракувало в нашому Парламенті поруч з Юхновським, Жулинським, Павличком, Драчем...

У 1990-94 роках він був депутатом обласної ради. Виділявся своїм аналітичним мисленням, ініціативністю, вмінням проникнути в суть справи і дати реальні корисні поради. Користувався авторитетом серед депутатів і був обраний членом облвиконкому.

У дні путчу (серпень 1991 р.) педагоги Косівщини на пропозицію Ігора Пелипейка, можливо єдині серед учительства в тодішній УРСР, організовано виступили проти «ГКЧП», на захист суверенітету України, пославши відповідні телеграми Б.Єльцину і Л.Кравчукові.

Пам'ятного серпневого дня 24 числа 1991 року відбулося засідання облвиконкому, на якому вирішено закрити обласний та районні комітети компартії. Цю роботу в Косові очолив І.Пелипейко, який щойно повернувся із засідання, і того ж дня Косівський райком партії було ліквідовано, а його приміщення опломбовано.

Ігор Пелипейко був першим головою районного об'єднання Товариства української мови ім. Т.Шевченка, делегатом установчого з'їзду Народного Руху України, співголовою Першої Міжнародної конференції «Проблеми Гуцульщини» (1993). Він також був членом Гуцульського дослідного інституту в Чикаго (США), членом редколегії «Історії Гуцульщини» в 6-ти томах, членом Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, членом науково-технічної ради Національного природного парку «Гуцульщина». З травня по грудень 1992 року працював на посаді заступника голови Косівської райдержадміністрації з гуманітарних питань.

І.А.Пелипейка знали як прекрасного редактора і щирого порадника молодих авторів. Редакторською роботою, причому на громадських засадах, почав займатися вже в незалежній Україні. Приступив до роботи, маючи такі редакторські навички, такі вміння, такий широкий кругозір, чого в ніяких університетах не навчать. Цьому сприяли не тільки яскравий талант, але й постійна творча праця. В тодішніх авторитетних республіканських журналах і

газетах публікував статті з різних проблем, які засвідчували про широке коло зацікавлень автора. На той час вже були видані його путівники «Косів – Верховина» (1972) і «Косов» (1983), а також методичний посібник «Вивчення ліричних творів у 8-10 класах» (1983).

Він редагував перші книжки, видані на Косівщині після 1991 року. Так, у 1992 році в Снятині вийшла книжка М.Матіїва-Мельника «В скарбоні серця» (редактор І.А.Пелипейко, художниця Марта Томенко), редагував також збірку М. Матіїва-Мельника «Новели» (1994).

В січні 1995 року Косівський відділ освіти заснував газету «Освітнянський вісник», в якій І.Пелипейко виконував обов'язки редактора на громадських засадах.

Перші числа газети набирали, верстали і друкували в Коломийській друкарні ім. Шухевича. Але десь через півроку відділ освіти отримав від районної адміністрації видавничий комплекс. Мати в своєму розпорядженні видавничий комплекс на той час було великою розкішшю. Такий комплекс мали тоді в області лише друкарня ім. Шухевича та друкарня «Таля» в Богородчанах. Наявність такої техніки посприяла заснуванню при газеті видавництва, яке було назване «Писаним Каменем».

З перших днів виникнення видавництва обов'язки редактора виконував Ігор Пелипейко, художницею була Ольга Яремчук, версткою займався

Юрій Курищук. Видавництво було зареєстроване в Книжковій палаті, мало свої номери ISBN, звітувало перед Книжковою палатою про видану літературу.

Першою книжкою «Писаного Каменя» була «Дідова сопілка» Ярослава Гавучака. Згодом тут побачили світ книжки Богдана Радиша, Івана Мисюка, Ігоря Пелипейка, Миколи Близнюка, Дмитра Арсенича, Ганни Арсенич-Баран та інших авторів – всього десь біля 100 книг за перші 10 років. У видавництві «Писаний Камінь» вийшло 9 книг Ігоря Пелипейка та чотири книжки інших авторів, які він упорядковував. В основному видавалася художня, краєзнавча, довідкова література місцевих авторів.

І.А.Пелипейко разом із народним учителем України, членом-кореспондентом АПН України П.В.Лосюком заснував науково-дослідну лабораторію «Гуцульська етнопедагогіка і гуцульщинознавство», де плідно працював на посаді старшого наукового працівника. Він підготував концепцію гуцульської школи, програми з гуцульщинознавства для 1-11 класів, регіональну програму «Освіта Гуцульського краю», видав кілька посібників. Докладав багато зусиль до організації конференцій, семінарів, педагогічних читань з проблем гуцульщинознавства.

З перших днів заснування журналу «Гуцульська школа» І.Пелипейко виконував обов'язки літературного редактора, зрозуміло, на громадських засадах.

У 1995 році упорядкував і видав довідник «Населені пункти Косівщини», а через рік з'явилася його унікальна праця «Гуцульщина в літературі». Укладена ним книга для читання «Плай» відразу завоювала широкий читацький загал. Цінна вона не тільки вдало підібраними художніми творами про Гуцульщину, але й глибоко продуманими супровідними матеріалами: вступом, коментарями, словничками, порадами і завданнями. Це зробило її доступною і цікавою для читача.

У 1997 році вийшла друком його праця «Пам'ятки природи Косівщини», де поміщено довідковий матеріал з географії, біології, геології. Та найголовніше, що ця книжка нагадує, закликає словами зачарованої людини любити і берегти рідну природу, спонукує кожного задуматися над екологічним станом рідного краю. А посібник «Мій рідний край», який вийшов у видавництві «Писаний камінь», став настільною книгою і вчителя, і учня на Гуцульщині. Обсягом і глибиною зробленого зачаровувалися і науковці:

«Аналогів вашому посібнику «Плай» я не знаю»
(Василь Комендар, академік);

«Я вражена і приголомшена вашим довідником, як ви надто скромно називаєте свою працю. Та це справжня енциклопедія гуцульщинознавства»
(Ярослава Погребеник, кандидат філологічних наук).

Ігор Пелипейко – лауреат обласної премії ім. Марійки Підгірянки, лауреат районної премії. імені

А.Тарнавського, з 2004 року був президентським стипендіатом. За участь у бойових діях нагороджений десятима медалями та орденом «За мужність», медалью Словацької Республіки. Нагороджений також медалью Макаренка, удостоєний звання заслуженого працівника освіти України.

Та Ігоря Аполлоновича раптово скрутила страшна хвороба. Ми бачили як він стоїчно боровся зі своєю недугою. Але ніхто не думав, що так скоро наступить те фатальне 27-ме число місяця червня 2006 року, проте всі знали, що І.А.Пелипейко ще має що сказати людям, і що не все ще написав і не все оповів. Це ще більше відчував і сам І.Пелипейко, і він поспішав. Надалі залишався активним у громадському житті – виступав на зборах і конференціях, на нарадах і семінарах як в дорослій, так і в учнівській аудиторіях. Видав з ґрунтовними передмовами повість Марії Остромири «Над бистрим Черемошем» та збірку вибраних творів Михайла Ломацького «Гуцульський світ», редагував і написав передмову до поезій Б. Радиша-Маринюка «Рубаї». Надрукував змістовні аналітичні статті в «Криці», «Рідному слові», «Гуцульському краю».

Відвідуючи І.А. Пелипейка після повернення з лікарні, я застав його за робочим столом. В нашій розмові він якось між іншим сказав: «Маю просьбу до вас, прочитайте ці мої писання і скажіть чи варто їх друкувати». І подав мені папку зі вже віддрукованими на принтері матеріалами до майбутньої книжки «Міс-

течко над Рибницею». Я читав і усвідомлював, що книжку потрібно друкувати, і що потрібно це робити негайно. Десь через тиждень приніс матеріали і сказав, що книжка буде цікавою для читача, що її необхідно видавати і пообіцяв посприяти в цьому. В короткому часі книжка була зверстана і віддрукована.

Ще у квітні 2006 року на засіданні президії районного товариства «Просвіта» Ігор Пелипейко виявив бажання до 150-річчя Івана Франка підготувати і видати збірку творів письменника про гуцулів і Гуцульщину. Потрібно сказати, що робота над цією книжкою, яка отримала назву «О гарний ти, краю», була дуже напруженою, і він встиг зробити основне: підібрати художні твори, листи, статті, спогади про Франка, дослідження, написав передмову і примітки, вичитав набір і залишив перелік ілюстрацій, які бажано було б помістити в книжці. Ці побажання були реалізовані. Розшукано фотографії видатних осіб, з якими зустрічався Іван Франко на Гуцульщині, а також фотографії Франка під час його перебування тут. Додатково введено розділ, який починався віршем Д. Павличка «Да святиться навіки», а далі подані світлини пам'ятників Іванові Франкові на Косівщині і Верховинщині, пам'ятних місць, де перебував Франко, творів образотворчого та прикладного мистецтва, присвячених Франкові. Та, на жаль, Ігор Аполлонович цієї книжки вже не побачив.

Ігор Пелипейко глибоко знав філософію життя, володів широким спектром знань і разом з тим був великим працелюбом. Тому ми завжди чекали від нього нових книжок і він нас не підводив. Особливо багато зробив в останні роки свого життя. Він спішив, але чи вдалося йому реалізувати все задумане?

МИКОЛА ЛЕСЮК

Народився 25.02.1940 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, Заслужений працівник освіти України.

ПРО ЗГУБНИЙ ВПЛИВ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ

Українська мова упродовж багатьох століть перебувала в таких умовах, що можна тільки дивуватися, як вона вижила і збереглася взагалі. Накладене на неї ще в другій полонині XVII століття табу великим тягарем лежало на ній майже до кінця XX століття. Зрозуміло, що кількасотрічне приниження української мови і водночас насаджування іншої, тобто російської, не могло не вплинути на усне (передовсім) та писемне мовлення її носіїв. Наша мова, особливо мова мешканців східних

областей України, перетворилася, в результаті, з української на **російську**.

Немає сумніву, що найбільше помилок у нашому усному та писемному мовленні трапляється саме через вплив російської мови, адже, на жаль, майже на всіх телеканалах панують російськомовні програми, російська мова в державі використовується значно ширше, ніж українська. Тому в нашій мові так багато мовленнєвих помилок, пов'язаних із впливом російської мови.

Існують дві основні причини такого всеохопного впливу однієї мови на іншу. По-перше, цілеспрямована мовно-культурна політика тиску на українську з боку російської. Друга причина – це подібність і тісна спорідненість граматичної системи української і російської мов. Адже кожен українець легко розуміє російськомовну людину, як і росіянин розуміє українця, хоча нерідко можна почути, що я, мовляв, «не розумію». Є немало фактів, коли росіянин, проживши усе своє життя в Україні, так і не навчився розмовляти українською. Часто такі факти можна пояснити просто небажанням особи вивчити і розмовляти українською, хоч дехто, можливо, таки просто не здатний вивчити споріднену мову (як, наприклад, колишній голова українського уряду одіозний Азаров).

Російськомовний вплив охоплює всі рівні нашої мови – і фонетичний, і лексичний, і граматичний, тому було б доцільно поділити ці «запозичення» на

лексичні, фонетичні, морфологічно-словотвірні, граматичні та акцентуційні. Наведемо приклади з кожного розряду росізмів.

Отже, **лексичні** росізми – це, наприклад, такі: *бездільник* – нероба, ледар; *бутилка* – пляшка, *безобідний* – невинний, *безобразний* – бридкий, потворний; *білет* – квиток, *більйо* – білизна, *бойкий* – жвавий, *блюдо* – страва, *болільщик* – уболівальник, *больниця* – лікарня, *булавка* – шпилька, *бумага* – папір, *бумажник* – гаманець, *буси* – намисто, *вздих* – зітхання, подих; *взрив* – вибух, *виговор* – догана, *виключати* (світло) – вимикати, *виключення* – виняток, *віддих* – відпочинок, *вкус* – смак, *внушати* – навіювати, *воздух* – повітря, *возражати* – заперечувати, *вредний* – шкідливий, *гов'ядина* – яловичина, *гололід* – ожеледь, *доклад* – доповідь, *забастовка* – страйк, *заказ* – замовлення, *кладовка* – комора, *краска* – фарба, *красавиця* – красуня, *лагер* – табір, *лічний* – особистий, *наблюдати* – спостерігати, *очередь* – черга, *очки* – окуляри, *получка* – зарплата, *поспорити* – 1) посперечатися і 2) побитися об заклад, *спор* – суперечка, *творог* – сир, *тормоз* – гальмо, *ужас* – жах, *уборищия* – прибиральниця, *утюг* – праска, *шутка* – жарт та багато інших.

До розряду **фонетичних** можна віднести ті, що відрізняються від автентичних українських своїм звучанням, одним чи кількома звуками: *взаїмний* — взаємний, *женатий* — жонатий, *кровавий* — кривавий, *ломати* — ламати, *ноль* — нуль, *регістратура* — реєс-

тратура, *срок* – строк, *сємдесять* – сімдесят, *субсидія* – субсидія, *тройка* – трійка, *юбілей* – ювілей, *цім* – цим (займен.), *винт* – гвинт, *кома́ри* – кома́рі і т. ін.

Морфологічно-словотвірні – це такі, що відрізняються від українських певними морфемами – префіксом, суфіксом тощо, наприклад: *бабник* – бабій, *бетони́чик* – бетонник, *за́мітити* – помітити, *пора́жений* – уражений, *укра́шати* – прикрашати, *прика́з* – наказ, *угро́за* – загроза, погроза та ін.

До **граматичних** росіізмів належать такі, що не збігаються з українськими в якомусь граматичному значенні – у роді, відмінку, числі тощо, наприклад: *дай (не дай) Бог* – треба: дай (не дай) Боже, *вечором* – увечері, *перепи́сь*, *подпи́сь* – перепис, підпис, *прода́жа* – продаж, *по місця́м*, *по доро́гам* – по місцях, по дорогах (а ще краще – *місця́ми*, *доро́гами*), *шепо́том (шопо́том)* – пошепки, *ше́стидесяти*, *ше́стидесятирі́ччя*, *се́мидесятирі́чний юбі́лей* – ші́стдесяти, ші́стдесятирі́ччя, сі́мдесятирі́чний юві́лей тощо.

Немало українських лексем мають **акцентуаційні** відхилення, зумовлені російським впливом: *но́вий*, *оди́надцять*, *чоти́рнадцять*, *во́семдесят*, *Укра́їна*, *укра́їнський*, *коле́со* тощо – треба: *но́вий*, *оди́надцять*, *чоти́рнадцять*, *ві́сімдеся́т*, *Укра́їна*, *укра́їнський*, *ко́лесо*. Інколи мовці, як це є в російській мові, переносять наголос на прийменник, коли він ужитий переважно з односкладовим словом:

за́ день. В українській мові таке наголошування прийменника ненормативне.

У мовленні людей трапляється багато ненормативних сталих та вільних словосполучень, наприклад: *а іменно (вот іменно) – а саме; в кінці кінців – кінець кінцем* або *зрештою; так сказати – так би мовити; в добрий путь – у добру путь*. Навіть відомі співаки (прізвищ не будемо називати) співають: «Вибираючи *свій путь*, не забудь...» Автор слів цієї пісні не знає, що іменник *путь* в українській мові належить до жіночого роду; *факт на лице* – ось вам факт; *тим не менше* чи *тим більше* – тим паче; *працює в якості агронома (слюсаря, вчителя) – працює агрономом (слюсарем, учителем)* або як агроном, учитель; *ввиду того* – зважаючи на те; *втирати очки* – замилювати очі; *говорити по душам* – говорити щиро; *добро пожалувати* – ласкаво просимо; *приємного апетиту* – смачного; *залізна дорога* – залізниця та ін. Дуже поширеною помилкою, яка трапляється навіть в офіційних урядових документах, у пресі, є вислів *згідно наказу, згідно розпорядження, згідно закону, згідно писання* і таке под., наприклад: «Список публікацій повинен бути оформленим *згідно бібліографічних стандартів*».

Слово *згідно* в українській мові вимагає орудного відмінка з прийменником *з*, отже, правильно буде: *згідно з наказом, розпорядженням, згідно із законом, згідно з бібліографічними стандартами* тощо. Уже ніби всі знають, що треба

вживати вислів *брати участь* і все ж кажуть *приймати участь*, на російський лад кажуть *дякуємо вас* замість *дякуємо вам*. Дуже часто можна зустріти вирази у даний момент, у даний час, у данім документі тощо, наприклад: «**Дані** працівники міліції фінансуються **даними** директорами промислових підприємств». Щодо виразів у даний момент, у даний час, дані працівники, директори, то тут правильно буде вжити займенник *цей*: у *цей час*, у *цей момент*, у *цім документі*, *ці директори* тощо. Лексему даний можна вживати лише як дісприкетник: *Шануймо дар, даний* нам Богом – нашу мову.

Хочу зазначити, що в моїй майбутній книжечці (уже готується до друку), яка присвячена аналізу помилок, викликаних впливом російської мови, буде опублікований своєрідний словник росізмів, тобто слів, які вторглися в наше мовлення непроханими гостями і значною мірою заповнили наш, український мовленнєвий простір. Цей словничок за дуже неточними підрахунками налічує понад 1200 неправильних слів та словосполучень. Якщо людина в звичайних умовах, у побуті використовує 3 – 4 тисячі слів, то виходить, що кожне третє-четверте слово у її мовленні чуже.

Тому нам, українцям, треба більше дбати про чистоту нашої мови, не вживати бездумно слова, які її спотворюють, руйнують її внутрішню і зовнішню структуру.

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ

ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ

Народився 01.09.1944 року в селі Мишині на Коломийщині. Освіта вища. Закінчив національний університет «Львівська політехніка». Інженер-електрик. Кращезнавець. Досліджує життєвий і творчий шлях видатних людей Правобережної Коломийщини.

ПОСОЛ З КОВАЛІВКИ

Таких людей у наших селах на Підгір'ї називають газдами, а якщо ці люди зробили не лише для себе щось корисне, але й для загалу, матеріальне чи духовне, то передають це з покоління в покоління і згадують їх добрим словом.

Такою людиною був уродженець і мешканець села Ковалівки на Коломийщині Юрій Чукур.

Юрій Чукур (1894 – 1945)

Він народився 12 серпня 1894 року в родині сільських господарів Івана та Олени. Іван та Олена були свідомими батьками і старались дати добре виховання своєму синові.

Як і більшість сільських дітей, Юра вчився в місцевій сільській школі, а після її закінчення батьки віддали його на навчання до української гімназії в Коломиї, але вибухнула перша світова війна, і йому вдалось закінчити лише чотири класи гімназії. Війна перешкодила здібному хлопцеві завершити навчання, його мобілізували до Австро-Угорської армії, яка воювала на російському, італійському, румунському та французькому фронтах.

Юрій Чукур воював на італійському фронті.

Після розпаду Австро-Угорщини в 1918 році Українська Національна Рада добилася від австрійського уряду згоди на передачу влади українцям, і вночі 1 листопада 1918 року Військовий Комітет під проводом полковника Дмитра Вітовського зайняв усі стратегічні урядові будинки і пункти Львова, заарештував намісника Галичини генерала Гуйна. Львів був в українських руках, але почалась боротьба з польськими військами.

Українська Національна Рада проголосила Західно-Українську республіку (ЗУНР) на чолі з Костем Левицьким.

В законі Української Національної Ради від 13 листопада 1918 року «Про загальний обов'язок військової служби громадян ЗУНР», на підставі якого було проголошено розпорядження Державного Секретаріату військових справ про військово-територіальний поділ ЗУНР, організаційну схему Галицької армії та мобілізацію до її лав чоловіків-українців віком від 18 до 35 років.

Юрій Чукур зголосився до Української галицької армії (УГА) та брав участь у бойових діях як стрілець.

ЗУНР було не під силу боротися з польською армією, сили були нерівні, не ставало зброї, старших офіцерів з вищою військовою освітою, а населення Польщі було у п'ять разів більше від населення Східної Галичини.

На початок 1920 року Польщею були окуповані Лемківщина, Холмщина, Підляшшя, Західна Волинь, а з 1919 року вся Східна Галичина.

Поляки ще з 1849 року зміцнили своє становище в Східній Галичині, коли були в складі Австро-Угорщини, а з 1867 року вся адміністрація Галичини у відповідності з домовленістю з австро-угорським урядом належала полякам. Вони мали перевагу в земельній власності. На вищих посадах в австрійському уряді в 1912 році було в 22 рази більше поляків, ніж українців, а також у них було більше навчальних закладів.

Крім того, поляки були розвиненими патріотами, в ставленні до українців були шовіністами, українців визнавали як національність нижчого ґатунку, а також трактували як бунтівників та гайдамаків.

Вони знайшли спільну мову з румунами і намовили їх окупувати Покуття (тоді до Покуття належала й Гуцульщина). Поляки дали 24 години уряду ЗУНР, що б той звільнив цю територію, потім зробили у містах переворот і захопили владу.

Румуни прийшли на наші землі 24 травня 1919 року і захопили територію аж по Станіславів (тепер Івано-Франківськ).

Поляки робили брехливі доноси на українців, румуни арештовували і жорстоко били наших людей, особливо в гірських селах, але з часом переконались, що поляки брешуть для того, щоб знищити українців, румуни перестали вірити їм і звільнили заарештованих

та інтернованих українців, відкривали закриті українські школи, українську мову вживали на першому місці, при відході видали друковану по-українськи подяку за добре ставлення українців до румунів, крім того румунська влада дала змогу сотням вояків УГА перейти через Буковину на Велику Україну.

Польща готувалась до збройної боротьби з Москвою. Була укладена угода між дипломатичною місією УНР і польським урядом. Ця угода перекреслила всю боротьбу Галичини за незалежність і передала її під владу Польщі.

В Ризі 18 березня 1921 року підписано мирову угоду між Польщею та Радянською Росією. За цією угодою Холмщина, Підляшшя, Західна Волинь і Західне Полісся попало під владу Польщі, а Східна Волинь – під владу Росії.

В 1923 році конференція амбасадорів у Парижі ухвалила приєднати Галичину до Польщі з метою надання українцям Польщі повної автономії і фактично польська окупація Галичини після румунів була з 1919 року. Поляки прийшли на Покуття 25 серпня 1919 року.

В 1919 році після програних визвольних змагань Юрій Чукур повертається до себе додому, в Ковалівку. Тут він здійснює велику громадську роботу не лише в Ковалівці, але й в сусідній селах.

Коломийський краєзнавець Степан Андрійшин в своєму дослідженні «Коломия, 1939-1941» пише, що Ковалівка була майже самотнім селом в Коломийському повіті, де за Польщі державна школа була з українською мовою навчання, тут відбувалась велика робота на культурно-освітній ниві. В Ковалівці не було корчми, також не було поляків і жидів. Тут вірили сільській владі, вона ніколи нікого не ошукувала і не обманювала, а було це і немалою заслугою Чукура.

В 1935 році було закінчено будівництво Народного дому, яке велося з 1928 року. Будівництво велося на 75 відсотків коштами з пожертвувань мешканців села, а, крім пожертвувань, гроші на будівництво ще заробляли виступами драмгуртка та чоловічого хору. Будували Народний дім за ініціативою Юрія Чукура та зусиллями мешканців села. Чукур віддав свою землю для будівництва,

жертвував свої гроші і до кінця будівництва був його куратором.

З 1935 до вересня 1939 року він очолював осередок товариства «Просвіта» в Ковалівці.

З 1921 до 1939 року Чукур був солістом славного чоловічого хору, який виступав у всіх навколишніх селах, а також був учасником сільського драмгуртка, який ставив п'єси українських драматургів-класиків. За згадкою однієї з його онучок, ніхто не хотів грати Стецька в п'єсі Г. Квітки-Основ'яненка «Сватання на Гончарівці», то Чукуру нічого не залишилось робити, як самому грати цю роль, і вистава відбулась успішно.

Юрій Чукур друкував свої статті у львівській газеті «Свобода» в 1930 рр., а в 1932 році він вмістив свою статтю «Завдання українського селянина-діяча» у львівському календарі «Золотий колос». У цій статті він радив читачам журналу: щоб здобути пошану не лише серед своїх, але й серед чужих, потрібно самому бути чесним, працьовитим, свідомим, точним і відповідальним. Він казав, що «Хто не має честі, той не має почуття обов'язку» і «Пам'ятаймо, що впасти може й великий народ, але загинути тільки нікчемний».

Юрій Чукур боровся за українські школи, збирав підписи проти заснування утравкістичних (двомовних) шкіл, сприяв діяльності «Рідної школи» в селі.

Щоб боротись за свої права та існування, українці Східної Галичини утворювали політичні партії.

Найбільшою політичною партією в Галичині, а також і в Польщі було Українське національне демократичне об'єднання (УНДО). Партія утворилася 11 липня 1925 року з Української трудової партії, Української партії національної роботи і Волинської національної групи української парламентарної репрезентації.

Першим головою партії був д-р Дмитро Левицький, генеральним секретарем – Володимир Целевич. Програму партії ухвалено 19-20 листопада 1926 року на другому з'їзді УНДО. Програма базувалась на ідеології соборності й державності, демократії та антикомунізму. У варшавському парламенті (сеймі й сенаті) УНДО вела боротьбу за виконанням Польщею її конституційних і міжнародних зобов'язань на міжнародній арені, проти легалізації чужого панування.

Найвищим органом партії був з'їзд, який збирався через кожних два роки. З'їзд обирав центральний комітет (41 член, який вибирав 10-членну екзекутиву), на місцях були повітові народні з'їзди, які обирали повітові комітети, у більших містах – окремі міські організації, у селах обирались «мужі довір'я». Партія була широким національним рухом, вона не мала точного реєстру членів, не було членських внесків, крім її членів у Львові, але була з

строгою партійною дисципліною, лояльним ставленням між проводом і діячами низького рангу.

УНДО мала вплив на установу «Просвіта», ревізійний союз українських кооперативів Центросоюзу «Дністер» і вона відповідала за них перед народом.

Партія мала свою пресу, це був тижневик «Свобода», а під її впливом була преса зі щоденником «Діло», вона готувала три частини громадського активу Галичини.

Юрій Чукур вступив в УНДО вже з перших років її заснування.

В 1928 році партія брала участь у виборах до польського парламенту, і 2 лютого в Яблуніві відбулась нарада мужів довір'я яблунівського округу. Цю нараду проводив член ЦК УНДО І. Корчинський.

Округ поділили на райони і приділили їх відповідним мужам довір'я. Вибори відбулись в неділю 16 листопада 1930 року. Тоді послом (депутатом) до польського сейму обрали Юру Чукура на каденцію 1930-1935 роки.

В журналі «Religia, polityka, naród», виданому в Кракові в 1997 році, опубліковано перелік всіх послів варшавського сейму каденції 1930-1935 років. Фракція від партії УНДО нараховувала 42 члени, Юра Чукур був другим в списку. Фракція вимагала від польського уряду конституційних зобов'язань щодо Галичини, а поляки заарештували тоді у відпо-

відь частину послів, обраних від УНДО. Але після арештів посли продовжували боротьбу.

Чукур одягався на сеймові сесії до Варшави у вишиту сорочку та писаний кептар. В сеймі він сміливо виступав проти полонізації Східної Галичини, захищав рідну українську мову і шкільництво. Його виступів дуже вже не любили поляки.

В 1930 році в Галичині відбулася репресивна акція, що була проведена за наказом маршалка Пілсудського із застосуванням поліції та армії проти українського цивільного населення. Ця акція називалась пацифікацією. Вона супроводжувалася масовими арештами, убивством та побиттям людей, закриттям і руйнуванням українських установ у Східній Галичині. Пацифікація відбулась на тлі політичної кризи, яка охопила Польщу в середині 1920

років. Це була боротьба з внутрішньою опозицією, консолідацією режиму «санації» в Польщі із застосуванням Пілсудським репресивних авторитарних методів правління. Пацифікація розпочалась 16 вересня і тривала до 30 листопада 1930 року.

Партія УНДО нічого не могла вдіяти, там стала гостра криза, польський уряд не дотримувався взятих зобов'язань, чинив тиск на українців, і д-р. Левицький зрікся головування, головою став Василь Мудрий.

Чукур разом з групою членів партії на чолі з Палієвим вийшли з її рядів і заснували в 1933 році партію «Фронт національної єдності» (ФНЄ). Тоді почав посилюватись вплив ФНЄ і ОУН на різні українські установи.

У 1939 році прийшла Червона армія, і після того почались репресії. Слідчі два місяці шукали скарг і доносів на Чукура, але їх не було, бо він мав повагу серед людей.

Того ж року, в грудні, міліціонер привів Юрія Чукура до яблунівського НКВС. Там старались знайти якийсь компромат на нього, але нічого їм не вдалося. Того ж дня в Яблуніві була районна конференція вчителів. Після закінчення конференції директор школи Атаманів і вчителька Слюзарівна хотіли довідатись, що трапилось з Чукуром. Ковалівські вчителі не розходились додому і наполягали, що б він був звільнений. Після семигодинного допиту Чукура звільнили, і він разом із вчителями повернувся додому. Дорогою зустрів тодішнього голову сільради, який також їхав до Яблунова дізнатись, що з Чукуром. Вони собі міцно потиснули руки і запитали себе, чи це надовго і що буде завтра.

Коли 29 червня 1941 року прийшли німці, вони призначили Юрія Чукура війтом об'єднаної громади сіл Стопчатова, Уторопів, Лючі та Яблунова. Чукур кожний день приїздив з Ковалівки до Яблунова кінями, запряженими в бричку.

В часи німецької окупації Чукур переховав і врятував від загибелі багатодітну ковалівську родину, яка мала в своєму генеалогічному дереві євреїв.

В 1944 році повернулась радянська влада. Перед її приходом Чукуру радили тікати на Захід, але він сказав, що в нього три доньки і він їх не залишить. Юрія Чукура заарештували і тримали в яблунівській тюрмі, а директора школи Атаманіва вивезли на Сибір. У березні 1945 року Юрій Чукур помер в яблунівській тюрмі. Дружині та трьом донькам уночі про це повідомив якийсь чоловік. Вони забрали його тіло і поховали на ковалівському цвинтарі.

Характер і вдача Юрія Чукура генетично передалась онукам та правнукам. Вони продовжують культурно-освітню роботу не лише в Ковалівці, але й за її межами, ту роботу, яку розпочав їх дідусь і прадідусь.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

МЕЛОДІЯ ОСЕНІ

Слова Надії Голіней

Музика Марії Боєчко

Dm

1. А в ли - сто - пад, а в ли - сто - пад те -
// те - ми, як ко - лись, цві -

Gm A⁷

- бе зу - стрі - ла знов. А в ли - сто -
- ли бі - ля вік - на. Тут ке - лих

- пад, а в ли - сто - пад до нас при - йшла лю -
гір - ко - ти роз - лук ми ви - пи - ли до

Dm

- бов. І за - кру - жляв нас ли - сто -
дна. І за - кру - жляв нас ли - сто -

D⁷ Gm

- пад, не - мов о - па - лим ли - стям.
- пад - чи - я у тім ви - на? -

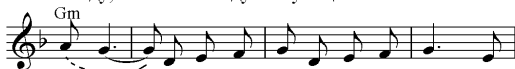
Ле - чу до те - бе зно - ву в сад, як
Сте - жки, де ми хо - ди - ли в сад, за -

в ю - но - сті ко лись-то: І ми ща -
- си - па - ла зи - ма. Та я і -

-сли-ві, як ко-лись, хоч си - ви - на на
-ду, та я і - ду у цей зи - мо - вий

скро - нях, а жов-те яб - лу-ко, як сон, у
сад, де про ко - хан-ня нам спі - вав о -

те - бе на до - лонях. І ми ща -
- сін - ній ли - сто - пад. Та я і -

// те - бе на до - ло - нях. 2. І хри-зан -
// - сін - ній ли - сто - пад.

А в листопад, а в листопад
Тебе зустріла знов.
А в листопад, а в листопад
Зустріла нас любов.

І закружляв нас листопад,
Немов опалим листям.
Лечу до тебе знову в сад,
Як в юності колись-то.

І ми щасливі, як колись,
Хоч сивина на скронях.
А жовте яблуко, як сон,
У тебе на долонях. }

І хризантеми, як колись,
Цвіли біля вікна.
Тут келих гіркоти розлук
Ми випили до дна.

І закружляв нас листопад —
Чия в тому вина?
Стежки, де ми ходили в сад,
Засипала зима.

Та я іду, та я іду
У цей зимовий сад,
Де про кохання нам співав
Осінній листопад. }

БІЛИЙ ТАНЕЦЬ

Слова Надії Голіней

Музика Марії Боєчко

В темпі вальсу

1. Крy-

Em

- жля - ли сні-жин-ки у тан - ці, мо -
// мі - сяць сві-тив нам до ран - ня се -

- роз - чи - вав на вік - ні, а
- ре - жко - ю з не - ба зго - ри. І

ти зі - грі - вав ме - ні паль - ці - і
пі - сню про пер - ше ко - хан - ня шу -

// - лив нам під но - ги сні - жок.

2. I

// та - нець на бі - лім сні -

// - гу.

Кружляли сніжинки у танці,
Мороз спочивав на вікні,
Ати зігрівав мені пальці –
І нам вже не холодно, ні.

Ми кружляли, як вітер по полю,
У білому сяйві зірок.
Доріжку на щастя, на долю
Стелив нам під ноги сніжок.

} Двічі

І місяць світив нам до рання
Сережкою з неба, згори.
І пісню про перше кохання
Шуміли для нас явори.

Як зірка сховалася рання,
Ти вже поспішав, весь в бігу.
Тоді танцювали востаннє
Білий танець на білім снігу. } *Двічі*

ВСЕ МОГЛО БУТИ ІНАКШЕ

Слова Ігоря Геніка

Музика Марії Боєчко

Журливо

Лиш хо - лод - ний важ - кий бе - тон

при - мі - та - є по - жовк - ле лис - тя.

Приспів

Все мог - ло бу - ти і - нак - ше,

все мог - ло бу - ти не так.

По - їзд жит - тя і - де даль - ше

і не по - вер - не ні - як.

Рушив поїзд в далеку путь,
Застогнали старі вагони
В ті краї, де мене не ждуть,
Де панують чужі закони.
Незнайомий вогкий перон,
Незнайомі, чужі обличчя...
Лиш холодний важкий бетон
Примітає пожовкле листя.

П р и с п і в :
Все могло бути інакше,
Все могло бути не так.
Поїзд життя іде даліше
І не поверне ніяк.

Тихим спогадом ожива
Все, що було в житті між нами.
Ті даремні палкі слова
Рознесло сімома вітрами.
Тепловоза протяжний свист,
Перекинуті далі стрілки.
Я лечу, як осінній лист,
Зі своєї зірвавшись гілки.

П р и с п і в .

ВІДЕНСЬКИЙ ВАЛЬС

Слова Богдана Книжка

Музика Марії Боєчко

1. Ко - ли ми зу - стрі - лись з то - бо - ю - це

ща - стя ве - ли - ке для нас - то -

-ді за - про - си - ла, вкло - нив - шись, ме -

-не ти на ві - ден - ський вальс. Не -

-смі - ло у - зя - ла за ру - ки й на

та - нець у зал по - ве - ла, під

Приспів:

- бо - ві нас ни - ні єд - на - є.
 Вальс, вальс, вальс - йо -
 - го ми зав-жди па - м'я - та - єм. 2. Те -

Коли ми зустрілись з тобою –
 Це щастя велике для нас –
 Тоді запросила, вклонившись,
 Мене ти на Віденський вальс.
 Несміло узяла за руку
 Й на танець у зал повела,
 Під ніжні мелодії звуки
 Закоханий погляд звела.

П р и с п і в :
Вальс, вальс, вальс –
Ми довго з тобою кружляли.
Вальс, вальс, вальс –
Під музику всі танцювали.
Вальс, вальс, вальс –
В любові нас нині єднає.
Вальс, вальс, вальс –
Його ми завжди пам'ятаєм.

Тебе проводив я додому,
А сніг тротуар замітав.
Здалека в просторі нічному
Наш Віденський вальс долинав.
Ми вдвох вже давно посивіли,
Онуки відвідують нас,
Щоб разом послухати ніжний
Той пам'ятний Віденський вальс.

П р и с п і в .

МАМИНЕ ЧЕКАННЯ

Сл. і муз. Анатолія Осадчого

Помірно

Am

1. Вже ле - тять в да ле - кий ви - рій ла - стів -

Dm Am

- ки, від - цві - та - ють пи - шні маль - ви і жор -

E⁷ A⁷

- жи - ни. Все ча - сті - ше по - гля - да - єш на сте -

Dm B⁷

- жки, що ве - дуть до тво - го до - му з вій - ська

Приспів

E⁷ Am E⁷ F

си - на. Не су - муй, мо - я ма - ту - сю, а ра -

E⁷ Am E⁷

дій, не пу - скай у сво - ї ко - си си - ву

Am E⁷

о - сінь. Як ко - лись, ме - не з о - бій - ма - ми зу -

Вже летять в далекий вирій ластівки,
Відцвітають пишні мальви і жоржини.
Все частіше поглядаєш на стежки,
Що ведуть до твого дому з війська сина.

П р и с п і в :
Не сумуй, моя матусю, а радій,
Не пускай у свої коси сиву осінь.
Як колись, мене з обіймами зустрінь.
Хай на серці в тебе буде тільки провесінь.

Знаю я, ти відчувала в далині,
Як земля здригалася від грізних «Градів»,
І думки твої, здавалося мені,
Берегли мене від куль і від снарядів.

П р и с п і в .

Як замає в небі журавлиний клин
І з полудня теплим леготом повіє,
До воріт підійде твій відважний син –
Аж тоді тобі на серці завесніє.

П р и с п і в .

З М І С Т

Передмова	3
НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ	6
АННА БОДНАР	6
Крізь калейдоскоп	6
«В літа на долоні квіточки червоні ...»	6
«Ви бачили, як плачуть зорі...»	7
МАРІЯ БОЄЧКО	8
Голос любові	8
Зупинися, вороже клятий	9
Ніч перед Різдром	10
Жінка-українка	11
Серце жінки	12
Мова серця	13
Наболіле	14
ГАЛИНА БРИТВАК	15
Моє Прикарпаття	15
Ода жінці	16
Своє обличчя	17
Участь у житті	18
Жіноче щастя	19
ДМИТРО ВІНТОНЯК	20
Автобіографія	20
«Дай, Боже, сили Хрест свій пронести...»	26
Відчай	27
«Ти знаєш, доля не завжди права...»	29

«В божевіллі кохання він долав перешкоди...»	30
«Дошу краплини скачуть в вікна...»	31
«Мила, кохана ...»	32
«Я більше не загляну в твої очі...»	33
ІГОР ГЕНИК	35
Мороз на склі...	35
Спогад	36
Ю.Р.	37
Колискова	37
ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ	38
Дума про Україну	38
«Росте при дорозі самотній горошок...»	40
НАДІЯ ГОЛІНЕЙ	41
«Мільйони, мільярди – мало...»	41
З джерела не напиться спокою	42
Я люблю осінь	43
Летіли дні у світ широкий	44
Дочці Тамарі	45
«Іду до річки навпростець...»	45
«Я за тобою, як за стіною ...»	46
«Котився вечір над землею ...»	47
Ти не приїхав поїздом вечірнім	48
Заграй мені пісню, скрипалю	49
ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА	50
Гердани долі	50
Моє Прикарпаття	52
Рідний край	53
Коломиї	54
Водохреща на Пруті	55

Долі два крила	56
Роздуми	57
МАРІЯ ГУМЕНЮК	59
Осінь	59
«Благословенна мить народження Христа!...»	60
Випускникам Чернівецького медичного інституту 1981 року	61
ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА	63
Ковалівська феєрія	63
МАРІЯ ДЬОГТЯР	66
Музика дощу	66
Сліпий дощ	67
Вологи аромат	68
Так хочеться дощу!	69
В забутті	70
Молитва	70
Ранок чарівний	72
Чи сон то був	73
Молитва подяки	74
Дарунки	75
ЮРІЙ ЗАДОРОЖНЮК	76
«Статечність гір в гуцульським краї ... »	76
«Курились гори, відтворивши хмари ...»	77
«Листя шелестить в саду вишневім ...»	78
«Похвальні вислови у прозі і вірші ...»	79
«Між Калаглією й Роздолом ...»	79
«Хоч народний депутат ...»	80
«Та чи хто думав, але сталося ...»	81
«Душі так хочеться любові ...»	82

«Ніч травнева і безсонна ...»	83
МИКОЛА КАВАЦЮК	84
« Нічого не навчив Майдан...»	84
« До вас звертаюся...»	85
« Великий Господи, не допусти...»	85
« Не вдасться вам зробити з мене звіра...»	86
ПЕРЕКЛАДИ	86
Володимир Висоцький	86
«Я не люблю, коли наполовину...»	
Олександр Бушков	87
«Афіші давньої вистави ...	
 НАДІЯ КМЕТЮК	 88
Небесна варта	89
Над полечком у небі – мирна варта...	90
Що ж ти, війна, наробила?!	91
 БОГДАН КНИЖКО	 94
Роздуми	94
Сльози матері	96
Роздум	97
До Покрови	98
Молитва до Бога	99
Звернення до Тараса	100
 СВІТЛАНА ЛАВРУК	 102
«Той не знає, хто не має сина...»	102
Вона у світі одна	103
Щасливий той...	104
Ти мені дарував	105
«Мій перший день і день останній ...»	105

Життя	106
«Усе буває вперше і востаннє...»	107
Зорі	108
Осінь життя	109
Це моя Україна	109
Ти називав мене кавою	110
КИРИЛО ЛИНДЮК	111
Дитинство Тараса Шевченка	111
Народна пісня	113
Вулкан Менделєєва	114
Афганська війна	115
Пісенні колоски	117
АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ	118
ІЗ ЦИКЛУ «ОБЛИЧЧЯ ДРУЗІВ»	
Оксані Григорчак-Котлярчук	118
ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ	
Kaiserin Elisabeth Sisi Цісарівна Елізабет Зізі	
Мій Понті	120
Залиш мене саму	121
Покинута	122
Анти-застольна пісня	123
НАДІЯ САВАРИН	124
«Мабуть, не фюрер ти...»	124
«Померкнув світ, і сонце потьмяніло...»	125
«Люби мене, так дико до безтями...»	126
МАРІЯ САЗОНОВА	127
Важких думок остерігайся	127

Любов	128
Рідне село	129
Війна триває	130
Молодим	131
Будьмо вдячними	132
Повірити у власні сили	133

ТЕТЯНА СТЕФАНКО	134
«Маленький світ бажання і мрійливості ...»	134
«Загадка в житті...»	136
«В долонях обличчя ...»	137
«Контрастність, яскравість зникли з життя ...»	138
Вода не змиє пам'яті	139
«Безтурботність, огорни мою душу ...»	140
«Ласкою переповнені очі ...»	141
Сильна й слабка...	142
«Горіх безлистий за вікном шумів ...»	143
«Стіна розлуки виросла між нами ...»	144

НАТАЛЯ ТИМОФІЙ	145
«Наснилися гори...!»	145
«Нехай. Нехай...»	147
«Затонувала зморшки на душі...»	148
«А ти – як хміль...»	148
«Той доторк до руки пече і досі...»	149
«Найважче, що сама тебе створила...»	150
«Згубили в суеті ми довговічне...»	151
«Схилилась над ромашкою...»	152

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ 153

МИРОСЛАВА КАВАЦІЮК-СКРИГУНЕЦЬ	153
--------------------------------------	------------

Загублена любов	154
Простіть мене, мамо	156
На Йордан	158
Калина	159
Зелене листя, білі каштани	160

ГАЛИНА КОРИЗМА	162
Писанка	162
Вишиванка	163
Зимові яблука	165
Дві долі	169
Про рідне	170
Не рубай ялину	171
Я не покинула тебе	173
Не вбивайте мого сина	174
Хай котяться яблука в трави	175
Молитва за Україну	176
Жінка у вікні	178
Як мені тут	179
Я люблю тебе понад зможу	180

ІРИНА-ОРИСЯ ЯМБОРАК	181
Моїм дітям	181
Відважним солдатам	182
Лісабонським українцям	183
Слава Україні!	184
Моїм батькам	185

НОВІ ІМЕНА 186

ІВАН ВІЙТЕНКО	186
Піч	187

Смерічка	188
«Її поїли гори сивим молоком ...»	188
«У Малого Ключева ключі від землі ...»	189
«Лукавив липень піснею бджоли...»	190
«Гойдає вечір зоряну колиску ...»	191
«Не стало Йвана ...»	192
«Лікували виразки й артрити ...»	193
«Не стріляйте у диких качок ...»	194
МИКОЛА ГАЄВИЙ	195
Калина	195
Калинові грона	196
Я на тебе чекав	197
«Моя душа відкрита для любові...»	198
Життя після війни	199
«Джерельні дзвони»	200
МИХАЙЛО ГОЛНЕЙ	201
Літераторам	201
Спомин про війну	202
З Богом	204
Біленька сніжинка	205
ВАСИЛЬ ДОВГАНЮК	206
Майдан	206
Спомин про «Небесну Сотню»	208

Україна мусить бути!	210
«Шматують мир скажені „Гради“...»	211
Літа	213
Травень	214
«Вже туркочуть горлиці...»	215
ЮСТИНА КЛЕВЕЦЬ-ЯКОБІЙЧУК	216
«То ж треба бути безголовим...»	216
Мама	217
«Він би навколішки ліз...»	218
Українка	219
Діти плачуть	220
«Всміхається весна...»	221
«Я хочу любити людей...»	222
Вояк	223
ОКСАНА КЛИМ'ЮК	224
Кобзареві	224
Мій хрест	225
Шедевр	226
Єдина країна	227
Партизану Антону Скільському	228
Звичка	229
«Прогортала життя, як прочитану книжку...»	230
Не плачте, мальви	230
УЛЯНА КУКІЛЬ	232
Ясени	232
ОНУФРІЙ ОБУШАК	235
Сльоза дитячого болю	235

ХРИСТИНА СПАСЮК	238
Війна...	238
Подрузі Марійці Семців	239
«Зустрілись осінню з тобою ми...»	240
«Вона сиділа в темноті...»	242
«Матусечко рідна, єдина...»	243
«Ти не думай, не хворію тобою...»	245

ОЛЬГА СТРОЖУК	247
<i>Мої рідні переспіви</i>	247
Уторопи	247
Тарас Мельничук – наш поет	248
Марійка Підгірянка – дитяча поетеса	248
Не забути	249
Маленька трудівниця	249

ДЖЕРЕЛЬЦЕ 250

ГАЛИНА ЛЕСЮК	250
Мое село – окраса України	250
Карпатський дощ	252
Іду до Тараса...	253

МАРІАННА АГАМАНЮК	255
«Україна – рідний край...»	255
Наша мова	256

ДЕНИС БІЛОУСЯК	257
«Україно, моя писанкова...»	257
Друг	258

ТАМАРА МАТІЙЧУК	259
«Україна, наче квітка...»	259
Пори року	260

ХРИСТИНА ПОХИЛЮК	261
«Україна – це в лузі калина...»	261
Мама	262

МАРКІЯН ПРОКІПЧУК	263
«Україна – це наш оберіг...»	263
Старший брат	264

ХРИСТИНА ЯКІБЧУК	265
«Україна – це наша мати...»	265
Сім'я	266

ПРОЗА **267**

ЯРОСЛАВА СТРУК	267
Заробітчанка	267

МАРІЯ ШЕПЕТЮК	272
Дивна добрячка	272
Незвичайна свічечка	277

ДОРΟΣЛІ – ДІТЯМ **281**

МАРІЯ БОЄЧКО	281
Колискова	281

ГАЛИНА БРИТВАК	282
-----------------------	------------

Чарівна планета 282

БОГДАН КНИЖКО 286

Про їжачка 286

Про лисичку 287

Зайчик-молодець 287

Жвавий черв'ячок 288

Промінчик 289

Котик 290

АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ 291

Переклади з німецької 291

Уве Нахтвей Uwe Nachtwey

У дружбі – сила 291

ПУБЛІЦИСТИКА 297

ВАСИЛЬ КУРИЩУК 297

Людина потужного інтелекту 297

МИКОЛА ЛЕСЮК 309

Про згубний вплив російської мови 309

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ 315

ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ 315

Посол з Ковалівки 315

МУЗИЧНА СКРИНЬКА 327

Мелодія осені	327
<i>Слова Надії Голіней, музика Марії Боєчко</i>	
Білий танець	330
<i>Слова Надії Голіней, музика Марії Боєчко</i>	
Все могло бути інакше	334
<i>Слова Ігоря Геника, музика Марії Боєчко</i>	
Віденський вальс	337
<i>Слова Богдана Книжка, музика Марії Боєчко</i>	
Мамине чекання	341
<i>Слова й музика Анатолія Осадчого</i>	
Альманах ілюстрований картинами Богдана Книжка	

Контакти:

Марія Боєчко

тел.(03433) 93-2-16, моб. (068) 62 06 295.

Ярема Гриньовський

моб. (050) 28 17 485,

e-mail: jzh_kol@meta.ua

mega_jzh_kol@ukr.net

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 19

«Писаний Камінь»

Косів – 2017

Видруковано в ПП «Писаний Камінь».
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083.
Косівський р-н., м. Косів, вул. Незалежності, 28.
Тел. факс (0278) 2-24-91.
E-mail: evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 16.10.2017. Формат 70х90/32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 550 прим. Замовлення 479.

Головний редактор
Музичний редактор
Редактор
Ілюстрації
Обкладинка
Комп'ютерний набір і верстка
Комп'ютерний набір
Технічний редактор
Відповідальний за друк

Марія Боєчко
Богдан Гриньовський
Ярема Гриньовський
Богдан Книжко
Оксана Григорчак
Ярема Гриньовський
Марія Заячук
Віталій Стефурак
Михайло Павлюк

Б 76 **Джерельні дзвони – 19** / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2017. – 356 с.